

Özgür gelecek

1 - 15 OCAK 1994 SAYI:19 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

TIKKO KIŞIN DA SAVAŞIYOR
5. sayfa
YAŞAR KAYA ÖZGÜR GÜNDEM'E YAPILAN
BASKILARI ANLATTI
7. sayfa
KARİKATÜRLEŞTİRİLMİŞ HALK SAVAŞI
5. sayfa
İÇİNDE GÖRÜNÜP DE DIŞINDA OLMAK NE
DEMEKTİR?
12-13. sayfa
DEMOKRATİK ÜNİVERSİTEYE POLİS SALDIRISI
8. sayfa
DİSK DERİ-İŞ'İN AKGÜNDÜZ DİRENİŞİNİ KIRMA
İŞGÜZARLIĞI
14. sayfa
EMPERYALİST MEDYANIN YALANLARI
17. sayfa
DOST ELİ DOST KANINA BULAŞMAZ
19. sayfa
"YÜKSELEN DEĞERLER" VE KADIN
21. sayfa

TÜRKİYE ÇİFTLİĞİNİZ DEĞİLDİR!

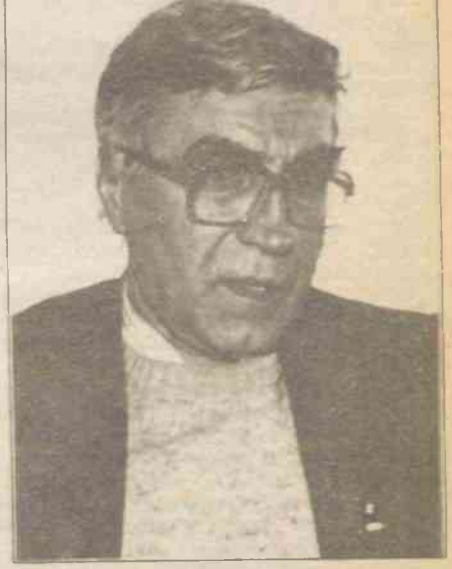
Umut dağlarda kar üstündedir

■ Ülkenin gerçek sahibi ve değerlerinin üreticisi emekçiler açlıkla koyun koyuna yatarken, bu değerleri istediği gibi kullanan, halk çocuklarını haksız savaşa sürerek öldürten faşizm, ülkeyi çiftlik yönetir gibi yönetemez. Köle ile efendi ilişkisi sürdürülemez ve bu baki kalamaz!

■ Kış aylarında gerillanın sığınaklara çekilmesiyle mücadeleyi geriletmiş propagandasını yaparak acizliğini gizleme fırsatı yakalayan egemen sınıflara, TKP/ML TIKKO bu kış şimdiye kadar bu fırsatı vermemiştir. 3. Sayfa

Çeşitli milliyetlerden halkın umudu, dağlara çekilmiş kar üstündedir ve hedefine doğru yürümektedir.

Boris Mihailoviç GUNKO

■ Bizim oradaki komünistler yaşlı kuşak, sizin buradakiler genelde genç. Bizim bu davayı devam ettirip ettiremeyeceğimiz belli değil. Yeni kuşağı ne kadar kazanacağımızı şu anda kestiremeyiz. Gençlik ve tüm toplum uzun yıllar aldatıldı, dejenere edildi. sosyalizm adına kötü şeyler yapıldı. 10-11. Sayfa

Dersim'de Devrimci Blok

■ TKP/ML Merkez Komitesi Askeri Komisyonu, Devrimci Sol I. Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı ve TDKP Dersim İl Örgütü, 11 Aralık 1993'te "Emekçi Dersim Halkına!" başlıklı bir bildiri yayınladılar. Bildiride; "Topyekün saldırıya karşı birlik ve dayanışmamızı geliştirmek zorundayız" deniliyor. 4. Sayfa

Cezaevlerinde direniş sürüyor

■ Cezaevlerindeki siyasi tutsakların 27 Temmuz Genelgesi'ne karşı tepkileri sürüyor. Siyasi tutsaklar süresiz açlık greviyle sevk-sürgün genelgesine direniyorlar. 6. Sayfa

F. Nightingale çalışanlarının direnişi

■ Belirledikleri kararları hastane yetkililerine iletmek için hastane önüne toplanan sendikalılar, üç otobüs Çevik Kuvvet'le karşılaştılar. Çalışanların hepsi otobüslere doldurularak Feriköy Karakolu'na götürüldü.

■ Doğan Halis, "Bu eylemi başarıyla sonuçlandıracağımızdan kuşumuz yok.C.Demiroğlu emeklilik sonrası burayı kendisine yeni mesken etmeye çalışıyor. Ama bu isteği başarıya ulaştırmayacak" dedi. 9.Sayfa

Hastane çalışanları, polis saldırıları arttıkça radikalleşiyor.

Somali yeni yıla aç girdi

■ Ta başından beri, ABD'nin açlara yardım etmekte hiç ilgisi yoktu. ABD "insani" gıda yardımlarıyla Somali halkını daha çok sömürmeye çalıştı. 9. Sayfa 22

Küçükçekmece'nin zaferi...

■ 20 Aralık günü, Küçükçekmece işçilerinin 80 gün süren direnişi, işçilerin zaferiyle sonuçlandı. SHP, işçilerin hakkı olan parayı, karşılıksız dağıtıyormuş gibi poz attı. 14. Sayfa

Okurdan

Alternatifin
alternatifsizliği!

Alternatif Dergisi Kasım 1993 sayısında "Saflarımızı doğru belirleyelim" başlıklı yazıyı okuduktan sonra "ALTERNATIF" in hiçte safını doğru belirlediğini söyleyemeyiz. Dolayısıyla kendi güzergahını burjuva milliyetçi bir rotaya çeviren, gerçeklere gözlerini kapayan bir yapılanma kalkıp bir de ahkam keserek kitlelere "saflarımızı doğru belirleyelim" demeye nasıl yüzü tutuyor bir anlam veremiyorum.

Kamuyunda DERSİM'de yaşanan ve her ne kadar kimi kesimlerce sol içi çatışma olarak gösterilmeye çalışıldıysa da aslında PKK'nın dışındaki komünist ve devrimcilerle, bölgede yaşayan halka karşı giriştiği, baskı sindirme tavrı söz konusudur. Bu durum giderek dört TDKP'li devrimcinin öldürülmesi, partimiz TKP/ML taraftarlarına yönelik saldırılar, ÇEŞİTGEZEK'in DOĞAN Köyünde yaşanan vahşet, yine Mehmet YEŞİL adlı yoldaşımızın katledilmesi, bütün bunlar PKK'nın Dersim'de komünistlere, devrimcilere ve halka karşı giriştiği saldırılardan sadece bazılarıdır. Bütün bu durum açık ortadayken ALTERNATIF Dergisinin kalkıp gerçekleri ters-yüz ederek saklamaya çalışması kendisinin sınıf karakterine uygundur. Bakın ALTERNATIF Dergisi neler saçmıyor. "Türk burjuvazisi 80 öncesinin deneyimlerinde ışığında DERSİM gibi hassas bir noktada solu saldırya geçirtti." Yine "TDKP ve TIKKO görüntüsü altında devlet denetiminde sol çetecilik gündeme sokuldu." Bunu yazanlar gerçekten de yazdıklarına inanıyorlar mı? İddia ettikleri gibi "Sol çeteciler mi" devletle birlikte yoksa komünistleri, devrimcileri ve halkı öldürenler mi devletin ekmeğine yağ sürüyor. Elbetteki bugüne kadar komprador burjuvazi ve toprak ağaları devleti birçok katliam yaptı. Birçok komünist ve devrimciyi öldürdü, halka her türlü baskı ve şiddeti uyguladı. Buna çeşitli milliyetlerden halkımız yabancı değil. Ancak DERSİM'de aynı devletin metodlarına uygun tavrı PKK sergiledi. Elbetteki bu durum halktan gereken cevabı aldı ve halka şiddeti uygulayan her kim olursa olsun halkı kandıracağını sanıyorsa büyük bir yanlış içerisindedir. Ve gerekli cevabı alacaktır. Bu yaşanan nesnel gerçekliği görmeyip de bir süreci açıklama adına sayfalarca komünistler ve devrimciler hakkında yalanlar yazmak, yanlışlıkları savunmak, savunurken de komünist ve devrimcilere karşı düşmanca tavrılar içerisine girmek tam da şaşkınlığın ifadesidir. Burjuva-milliyetçi bakış açısı ufkunuzu köreltmış, ne dediğinizin farkında değilsiniz. Size göre her şeyin bir açıklaması olabilir, doğru yanlış fark etmez. Ayrıca tüm doğruları (!) siz biliyorsunuz ya. Size göre her şeyin bir açıklaması var. Halka her türlü

yaptırın ı mübah göreceksin, uymayaları öldüreceklerin, sonra hayin diyeceklerin. Devrimcileri öldüreceklerin, "siz bilmezsiniz onlar kontr-gerilla" diyeceklerin vb. bir sürü örnek. Sonra da kalkıp bunları savunacaksınız. Pes doğrusu, hem suçlu hem de güçlü deriyera tam da budur.

Ama baylar ! unutmamanız gereken bazı gerçekler var. Siz ne kadar kendi doğrularınızın dışına çıkmazsanız da yine de hatırlatmada yarar var sanırım. Tarihte zor ve yalan üzerine siyaset yapanların gömüldükleri yerler bellidir. Zor ve yalanla iktidar ayakta dursaydı, uzaklara gitmeye gerek yok, TC'nin durumu ortadadır. Kaldı ki 70 yıllık devlet tecrübeleri var. Sizin sonunuzun daha ne olduğu belli olmadan -ki bu gidişin sonunun neresi olduğu ortadadır aslında- siz bu işlere çok çabuk başladınız. Daha dereyi görmeden paçaları sıvadınız. Hem de bütün bu yapılanları halk adına sahipleniyorsunuz. Tehlikeli olan da budur. Ancak bu maskenin altında yatan gerçek yüz, hergün biraz daha açığa çıkmaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarına ikide bir ateşkes çağrılarını yaparak, bağımsızlığı, "biraz demokrasi-biraz özgürlük" istemlerine çevirmesi; bu savaşın niçin verildiğini gösteriyor. DERSİM'de yaşanan durumlarda bu anlayışların bir sonucudur. Bir yerlere mesajlar gönderiliyor, içine girilen bu tavrılarla. "Biraz demokrasi, biraz özgürlük verin, sizin için asıl tehlikeli olan komünist ve devrimcilerde halledelim." demek istiyorlar.

TKP/ML-TIKKO'nun devlete bir tek kurşun sıkmama durumuna gelince; Size yapılan eylemleri sayma gereği duymuyoruz. Siz bunu çok iyi bilirsiniz. Çünkü kamuoyunda, PKK'nın TIKKO gerillalarının yaptığı eylemleri kendi bir şey söylemeye gerek yok. Partimizin pratiği gözler önünde. Dostlarımızda düşmanlarımızda bunu iyi biliyor. Düne kadar "DERSİM'de sıkışık kalmışlar" diyordunuz. Ancak partimizin pratiği gözlerinize giriyor. DERSİM, ERZİNCAN, ELAZIG, BİNGÖL, DİYARBAKIR, SIVAS, TOKAT, AMASYA, ORDU, ARTVIN ve TOROSLAR'daki gerilla faaliyetimiz ve gerilla eylemlerimiz gözler önündedir. Ancak bunlar eylem olsun diye yapılmıyor. Ya da komprador burjuvazi ve toprak ağaları devletiyle masaya oturmak içinde değil. Demokratik Halk

Devrimi ve kesintisiz olarak sosyalizmi kurmak için ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği Halk Savaşının bugünkü biçimi olan Gerilla Savaşıyla parça parça merkezi ve yerel otoriteyi yıkararak halk iktidarını inşa etmek için savaşım veriliyor.

Sonuç olarak yönünüzü prolaterya ve halka ve onların temsilcilerine dönün. Daha fazla batağa batmadan kurtulma şansınız varken, yaptığınızı yanlışlıkların özeleştirisini samimi bir şekilde vererek devrimci dostluğun gereklerini yerine getirin.

Sağmalcılar Cezaevi'nden bir tutsak

Mehmet
Kocademir'e "af"
çıkarıldı

PKK tarafından bir süre önce "Kontra" olarak değerlendirilen,

Dersim'de "Kontra faaliyetinin örgütleyicilerinden" biri olarak gösterilen ve hatta bazı ARGK gerillalarının katledilmesinde "sorumluluğu olduğu" söylenerek, cezalandırılacağı ilan edilen Dersim Belediye Başkanı Mehmet Kocademir hakkındaki "infaz kararı"nın kaldırıldığını belirten PKK IV Bölge Karargahı Gücü, Kocademir'e hitaben gönderdiği mektupta şunlara işaret etti.

"Partimiz PKK sizin hakkınızdaki (infaz) kararını kaldırmıştır. Sizin şu anda Dersim dışında olduğunuzu biliyoruz. (.....) Dersim'e gelebilirsiniz. Halkın içinde rahatça dolaşabilirsiniz. Partimiz tarafından size karşı hiçbir şekilde dokunulmayacaktır.

Devrimci-demokrat biri olarak tüm devrimciler ve Dersim halkı tarafından bilinen Mehmet Kocademir'in PKK tarafından haksız şekilde itham edilip zan altında bırakılmasına başından itibaren karşı çıkmıştı.

PKK'nın infaz kararından vazgeçmesi iyidir ama sorun sadece bu değildir. Aşılması gereken asıl şey, PKK'nın kendisi gibi düşünmeyen, komünist, devrimci güçleri, çevreleri ve kişileri ispatsız, keyfi şekilde ajan ilan etmesi, gerçek dışı senaryolarla suçlamasıdır. Devrimci, komünist güçlerin bağımsız siyasal, örgütsel faaliyetine tahammül göstermemesi, hedeflemesidir. Devrimde esas olan kitlelerin gönüllü seferberliği yerine, zor ve baskı yöntemlerini dayatmasıdır. Kitlelere görüşlerini özgürce ifade etme,

eleştirilerini gönül rahatlığıyla ortaya koyabilme hakkını tanımamasıdır. Bu konudaki hatalı yaklaşımlarını radikal bir şekilde aşmadıkça sorun çözümü köklü çözüme kavuşmuş olabilir mi?

Mehmet Kocademir'i niye kontra ilan ettin?.. Kontralı doğru idiyse infaz kararından şimdi niye vazgeçtin... Infazdan vazgeçen tavrın mı, yoksa önceki mi doğrudur? Her halükarda birinin yanlış olduğunu ortaya konulup özeleştirisinin yapılması gerekmez mi?..

Geçistirme yöntemleriyle değil, yapılması gereken haksız yere insanları suçlayıp, hedef gösteren politikanın mahkum edilmesi, özeleştirisi ile aşılmasıydı...

Ne yazık ki pragmatizm, "dün de, bugün de yaptığım doğrudur. Çünkü ben yaptım. Dün öye bugün de benim çıkarım için böyle yapıyorum" çerçevesini aşamıyor, aşmazda...

Bizce sorun açıktır... Hatalar radikal tarzda aşılamıyor... Kitlelerin yoğun tepkisi, devrimci-komünist güçlerin eleştirileri ve özellikle Dersim'de devrimci kitlelerin yaygın protestoları karşısında meseleyi geçistirme yolu seçilmiştir.

Kaldı ki sorun sadece Mehmet Kocademir ile sınırlı da değildir. Onlarca devrimci, halktan insan ve hatta devrimci, komünist örgütlerde aynı şekilde suçlanmış, hedef gösterilmiştir, gösteriliyor da...

Marksist-Leninist-Maoist'ler başından itibaren devrimcilerarası çatışmalardan, muhtemel provokasyonlardan titizlikle kaçınırlar. Halka-devrimci karşı sorumlulukları gereği takınılan bu tutumlar iyi anlaşılmalıdır.

Devrimci-komünistler, halka zoru, devrimcilerarası çatışmayı "cesaret" olarak telakki etme zavallılığına düşmediler... Onlar, faşizme, emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiğe karşı bin kılıç darbesiyle, paramparça olmaktan korkmazlar ancak halka zarar vermekten, halkın bir kılına dahi dokunmaktan korkarlar, üzüntü duyurlar... Devrimci komünistler, diğer devrimci güçler ve halka bir kez daha seslenirler;

Biz suskun, seyirci, körükörüne itaatkar bir halkı değil, devrim için siyasete aktif katılan, söz ve kararlarda hakkı olan, eleştiren, denetleyen bir halk istiyoruz... Partimiz ve gelecekte mutlaka kazanacağımız Yeni Demokratik Cumhuriyetimiz halk üzerinde bir imtiyaz, baskı, sopa olmayacaktır. İnsanlığı komünizme ulaştırmak için devrimi devam ettirerek, halkın hizmetinde olacaktır. Biz bugün de, yarın da farklı fikirlerinden ötürü halka ve onun devrimci güçlerine zoru dayatmayı reddediyoruz... Korku toplumuna karşıyız. Proletarya disiplini canlı bir siyasal-ideolojik atmosfer, eleştiri-özeleştirisi, kişisel gönül rahatlığına dışlamaz. Gereksinimleri bugünden yerine getirmeyenler yarın halka özgür ve demokratik bir toplum nasıl vaadedebilirler?

Avrupa'dan bir okur

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Kemal BOZTAŞ Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesindeki Yurtiçi ve Yurtdışı hesapları kapatılmıştır. Bundan sonra, Hasan BÜYÜKDERE, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Yurtdışı; Mark hesabı: 3001530-5 Avusturya şilini: 3001531-3

Yurtiçi: 94597-2 hesaplarına yatırılması önemle duyurulur.

Özgür Gelecek

özgür
gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız
ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi

6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL

Yurtdışı

6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini

*Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3001530-5 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Bülent ÖZDEMİR, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın HANBAYAT, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: (0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23,

BUROLAR: KARTAL: İstasyon arkası, Pınar Pasajı-İşhanı Kat:4/57 Kartal/İSTANBUL Telefax: (0216) 353 38 12

ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27

İZMİR: Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Ozyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: (0232) 4 419 309,

ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz 103. Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: (0322) 4 573 780 Adana,

MALATYA: Tabakhane Mah. Bakircılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefax: (0422) 322 08 04,

KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:605. Tel: (0352) 222 52 10 Avrupa Temsilatı: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ ABONE KOSULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM. Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şilini: 3001531-3. www.partizan.org.tr YAYIMCILIK, BASIM VE DİĞER HİZMETLERİNİ SAĞLAYANLAR: YAY-ŞAT

Türkiye D. Güreş'in çiftliği değildir!

Bir emriyle orduyu harekete geçirebileceği, istediği gibi davranabileceği yanılsamasıyla kendini dev aynasında gören Doğan Güreş, arada bir patlamalarıyla topluma "Sus!" komutu vermektedir. TC. devleti ve ordusunun geleceği, günlük ast-üst ilişkilerinden mutlak ve kör itaate dayandığından buna koşullanmışlardır. İki kez Askeri Faşist Darbeyle toplumu susturmada başarılı olduklarından bunca pervasız olabilmektedirler. Baktıklarının dev aynası olduğunu görmeme yanılgısı şimdilik sürüyor.

Ordunun eleştirilemez olduğu şartlandırılmışlığı kırılmak zorundaydı, kırıldı. Bunu sağlayan kesinlikle ne devletin demokrasiye olan sempatisi (!), ne Güreş'in demokrasi aşkı (!), ne de efendileri ABD ve diğer emperyalistlerin "demokratik" karakteridir! Bunu sağlayan olgu, ordunun yeniliyor oluşudur! Evet, altını çizmek gerekiyor; biz tarihin ve yaşamın dili olarak söylüyoruz; ordunun bugün yaygın eleştirilmesi, yenilebilirliğinin ispatıyla atbaşı gitmektedir. Çok önceleri komünistlerin öngördüğü olgu, bugün geniş yığınlarca da görülmektedir. O nedenle de "Sus!" komutları ve sopa gösterme çılgınlıkları, sökse sökse sahte demokratlara ve faşizmin destekçisi sahte aydınlarla söker. Gerçekçi olan herkes görüyor ki, ordu, gerilla savaşı karşısında acizdir, parçalanmakta, dengesizleşmekte ve morali bozulmaktadır. Bu da yeniliye giden yoldur.

Komprador patronlar ve büyük toprak ağası sınıflarına mensup olan ya da bu sınıfların temsilcileri; ordu komutanları, yüksek bürokratlar, bakanlar, valiler, emniyet müdürleri vb. vb.leri, kendileri ve aile fertlerinin peşine onlarca korumalar takarak, yasaları çiğneyerek, rüşvetler yiyerek, bedavacı geçinerek ve girdikleri her ordama hegemonya kurmaya çalışarak "farklılıklarını" yaşamaya ve köleci toplum efendilerinin ruh haliyle hareket etmeye çalışmaktadırlar.

Hemen hiçbir yasa karşısında onlar eşit değildir. Onlar "daha da eşit"ler sınıfındadır! Hiçbir yasa onları bağlamamaktadır. Sefahat alemleri, görmemişlik örneği eğlenceler ve israf- lar, vergiden muafiyetler, krediler, basında övgüyle sözedilmeler, magazin reklamlar, kısacası, faşist tüm kurumlarıyla lüks içinde yaşamakta ve pro- paganda yapmaktadırlar. Kendileri oğullarını askere ve çok sevdiklerini söyledikleri "vatan savunması"na yollamamaktadırlar. Kamuoyunda bunların defalarca yazılıp-çizilmesi, seslendirilmesi baylarımızın o nazik onurlarını kırıyor ama kem-küm dışın- da ciddi bir açıklama yapamıyorlar. Kendi çocuklarını askere ve savaşa yollamayanların, bir savcı ve 6 askeri öldürdüğünden aranır durumda olan aşiret reisleriyle görüşüp, aşiretlere bel bağlayanların, ABD'nin dümen su- yundan çıkmadan hareket edenlerin emekçi halktan yasalara uymalarını isteme hakları dahi yoktur. Okula devam eden öğrencileri bile askere alıp eğitimlerini yarıda bırakmaya yeltenenlere, eğer halkımız ve gençlerimiz "Size askerlik yapmıyoruz, kirlil sav- aşınızı siz sürdürün!" diyorsa çok haklı konumdadır. "Susun, konuş- mayın!" komutu da artık kaale alın- cak durumda değildir. Bunları yazan gazeteleri toplatmak, kapatmak, çal- ımlarını tutuklatmak çözüm değildir, olamaz da. Zira artık, yapılanlar hal- kın sabrını iyice taşımaya başlamış- tır...

Ülkenin gerçek sahibi ve değer- lerinin üreticisi emekçiler açlıkla koyun koyuna yatarken, bu değer- leri ve olanakları istediği gibi kulla- nan, halk çocuklarını haksız sava- şa sürerek öldürten, zam yağmurunu altında emekçilerin boğazını sıkın, işkenceyle, sokak infazlarıyla, ha- pis cezaları ile halkın üstüne üstü- ne gelen faşizm, ülkeyi çiftlik yöne- tir gibi yönetemez. Köle ile efendi ilişkisi sürdürülemez ve bu baki kalamaz!

Halkımız buna artık hayır diyor. Sus deyince susulacağını ya da zorla susturacağını hayal edenler büyük bir yanılgı içerisindedirler.

Doğan Güreş ve oğlu Serdar'ın ay- nı günlerde halka tehditler yağdırma- ları da gösteriyor ki, faşist devlet için- deki konumlarını herşeyin başı olarak görüyorlar. Bu bir yanıyla gerçekleş- tirilmiştir, ama bir yanıyla! Hükümet,

sivil kurumlar ve ordu içindeki alt ka- demelere karşı böyledir. Ama aynı zamanda bu egemenlik sisteminde dahi emperyalizmden izinsiz parma- ğını kırıpatamayacağı da biliniyor. En önemlisi ise gelişen gerilla savaşı ve canlanan demokratik dinamikler bunun en büyük barikatı ve yok edici- sidir.

Egemen sınıfların eskisi gibi yöne- temez durumda olduğu açıkça görü- lüyor. Sık sık taktiklerin değiştirilmesi, ekonomik ve politik kriz, birbirini yad- sıyan kararların peşpeşe alınması bu gerçeğin göstergesidir.

Son olarak gündeme getirilen ve "sıkıyönetimi engelleyen yasa" olarak kabul edilen yasanın akıbeti de belirsiz olmuştur. Terörle mücadele yasa- sı askıdadır. Vergi yasası Toplumun birçok kesiminden tepki almaktadır. Kör-topal meclisten geçmiştir. Başba- kana yazdığı mektupla Vehbi Koç bile endişelerini dile getirmiştir. İller yasa- sı da belirsizlik içindedir. Bir anda güncellenen, hemem halolacakmış gibi gündeme getirilen çalışmalar ay- nı süratle raflara kaldırılabilir. İsta- tistikler, 1994 yılının egemen sınıflar için fazla da umut vaatmediğini ifa- de etmektedirler. Egemen sınıfların bir kısmı Çiller'i de eleştirmeye, eleş- tiri dozunu yükseltmeye başlamıştır. Zamanında kendisine "heykelini di- keriz" diyenlerin eleştirisine içerleyen Çiller, bunun aslında başarısızlığının bir göstergesi olduğunu görmüyor. Kendi deyimiyle teröre karşı başarı gösterdiğini, ekonomiyi iyileştirdiğini, vergi yasasını çıkaracağını belirterek için eleştirildiğini anlamadığını söy- lüyor. Oysa bir kısım sömürücüler ekonominin kötüye gittiğini, böyle gi- derse sömürü sistemlerinin zora gi- receğini, halkın isyan edeceğini görüyor ve bunu ifade ediyor.

İktidardan ve sömürüden pay kap- ma yarışıyla; parlamento ahırındaki tepişme ve satın almalarla, içi boş nu- tuk ve vaatlerle, dejeneré kültürü afo- nyuyla halk oyalanırken gerçek yaşam tüm acımasızlığıyla perde gerisinde sürüyor; baskı ve yoksulluk çığ gibi büyüyor. Zamlar hergün artan hızla- lanıyor. Cezaevlerinde baskılar ve hak gaspları yaygınlaşmış durum- dadır. İdamları yeniden canlandırma istekleri henüz ortadan kalkmış de- ğildir. İntihar ve fuhusun ibresi hep yukarıya doğru yükselmektedir. Toplum tam bir batakhane görüntüsündedir. Gazeteler rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, intihar, katliam, ırkçılık, şeriatçılık, fu- huş, yoz ilişkiler, seks kitapları, filmle- ri ve çılgın eğlencelerle doludur. 900'lü telefonlar ve ilanları, futbol kar-

şılaşmaları, piyango çekilişleri, ansik- lopedi savaşları ve bu savaşlarda ar- kadaş alıp satmalar vb. vb. hergün en çok konuşulan konulardır. "Memle- ket meseleleri" neredeyse magazin basınının konularınca unutulmuştur. Olağanüstü Hal, Çekiç Güç vb. konu- lar olabildiğince gözlerden gizlenerek tekrar tekrar uzatılıyor. Hatta Çekiç Güç'ün kalma süresinin uzatılmasının tekrar gündeme gelmesinden bile ra- hatsızlık duyduklarından -zira az da olsa halkın olaydan haberi oluyor, olay birkez daha canlanıyor- uzatıl- masının süresiz olması gerektiğini söylüyorlar.

Kendi zamanında ABD uşaklığından bir milim geri kalmayan, tarihsel olarak düşman gördükleri Yunanistan'ın AT'ne girmesine, Ege adalarını silahlandırmasına yol açacak onayı ABD'nin isteğine uyararak vermesine rağmen bugün Evren bile gerçeği ka- bul etmek zorunda kalmıştır. Kürt so- rununda kendi yaklaşımlarına uyma- dığı, yer yer PKK'yı desteklediğini ya da işine yaradığını dile getirdikleri ama değiştirmek için gürültü ve siz- lanmadan başka bir şey yapamadık- ları Çekiç Güç'e bir şey yapamaya- çaklarını Evren şöyle dile getiriyor: "Ulkeye girdiler, şimdi çıkmıyorlar. Zaten büyük devletlere parmağınızı verirsiniz, kolunuzu kaptırırsınız. Türkiye de böyle bir tavizi ABD'ye verdi. Şimdi temizlemeye çalışıyor, ama imkansız... Türkiye, özellikle de silahlı kuvvetler, Amerikan yardımına muhtaç olduğu sürece Çekiç Güç gibi daha birçok tavizi verecektir. Bu du- rum iktidara kim gelirse gelsin de- ğişmez. Amerika karşısında devle- tin boynu hep büküktür, devlet hep köşeye sıkışmıştır." (abç. Milliyet 26 Aralık '93)

Zamanında bunun gibi gerçekleri dile getirdiği ve Evren gibi imkansız- lık tanımayıp değiştirmeye çalıştığı; bağımsızlık, halk demokrasisi ve sos- yalizm yolunda mücadeleye ettiği için onlarca asılan, yüzlerce öldürü- len, binlercesi işkenceden geçirilip cezaevlerine doldurulanlar olmuştur. Bu tablo Evren'in eseridir. İşte vatanı ihanet asıl budur. Emperyalizme kar- şı çıkıp bağımsızlığı, faşizme karşı halk demokrasisini savunan ve kom- prador kapitalizmle büyük toprak ağal- ığını ortadan kaldırmak isteyenleri yok etmeye, sindirmeye çalışmak vatana ihanetin kendisidir!

Egemen sınıflar ve temsilcileri bu yolda ilerlerken karşılarına barikat ören güçler bugün her zamankinden daha güçlü şekilde çıkmaktadırlar. Doğan Güreş'in vb. hop oturup hop

kalkmasının nedeni budur. Yeni Der- sim katliamları ve vahşetle halk güç- lerini imhaya yönelmek sökmemiştir, sökmeyecektir. Sözde gerillaya karşı olduğu söylenen, gerçekte ise gerilla çevresine karşı hazırlanan özel ordu- nun sökmeyeceğini de tarih göster- mektir. Eğitim atışlarında bile hedef tahtasına sivil giyinmiş insan resimle- ri asarak eğitilen MHP'li faşistlerden, lumpen ve serserilerden oluşturulan gruplar yeni bir resmi cinayet şebeke- sinden başka bir şey olmayacaktır.

ABD'ye karşı çıkmanın imkansızlı- ğına inanan uşaklarla bunu imkanı- lı kılacak olan güçler arasında askeri, teknik donanım açısından büyük fark- lılık olmasına rağmen, halkımızın umudunu ve geleceğini temsil eden küçük çete kuvvetleridir. Düzenli or- dunun ve teknik gelişmişliğin büyük- lüğüne güvenerek kendini büyük, ale- mi cüce sanan çağdışı kafalar, ger- çekte kendilerinin cüce olduğunun farkında değillerdir. ABD'nin ya da di- ğer emperyalistlerin sırt sıvazlayıp, "büyük" diye gaz vermeleriyle büyük olunamaz. Bir avuç gerilla karşısında o koca ölüm makinelerinin başarısız olduğunu hergün biraz daha görerek şaşıracaktırlar. Büyüklüğünü ve cüce- liğin apoletlerde olmadığını sosyal pratikte öğreneceklerdir.

Kış aylarında gerillanın sığınaklara çekilmesiyle mücadeleyi gerilettilerini propagandasını yaparak acizliğini gizleme fırsatı yakalayan egemen sınıflara, TKP/ML TIKKO bu kış şimdi- ye kadar bu fırsatı vermemiştir. Geril- la kazandığı olağanüstü tecrübe ve atılım ruhuyla kış koşullarında bile atağa geçebileceğini göstermiştir. Düşmanın tüm teknik güçlülüğüne rağmen ve doğa koşullarının elveriş- sizliği şartlarında, hem de gündüzle- yin karakolları basabilmekte, pusu atabilmekte ve ağır zayıflara uğratabilmekte. Kış aylarında bunca baş- kin ve başarılı süren gerilla savaşının ilkbaharla daha da canlanacağını kestirmek için kahin olmaya gerek yoktur.

Emperyalizmin uşağı kompradorla- rın ve büyük toprak ağalarının gönül rahatlığıyla sefahat sürmeleri imkan- sız hale gelmiştir. Diken üstündedir- ler. Umutları tükenmekte, güvenleri zedelenmekte, panik giderek artmak- tadır. Katliamların artması da bunun değişik tarzda bir göstergesidir.

Halkın ise geleceğe güveni her gün biraz daha gelişip güçlenmektedir. Çeşitli milliyetlerden halkın umudu, dağlara çekilmiş kar üstündedir ve hedefine doğru yürümektedir.

Tarihin ve yaşamın dili olarak söylüyoruz; ordunun bugün yaygın eleştirilmesi, yenilebilirliğinin ispatıyla atbaşı gitmektedir. Çok önceleri komünistlerin öngördüğü olgu, bugün geniş yığınlarca da görülmektedir.

TKP/ML TIKKO'nun son eylemlerine ve şehit düşen gerillalara ilişkin mektup

Haber Merkezi- Elimize, Dersim'den olduğu anlaşılan bir mektup geçti. Mektupta, TKP/ML-TIKKO'nun son dönemde Dersim'de yoğunlaşan eylemleri anlatılmış.

25 Kasım'da Dersim'de Ovacık-Tornova Karakolu'na yapılan saldırı eylemini anlatarak başlayan mektup, TIKKO'nun 7 Aralık'ta Hozat-Pertek yolunu Tavuk köyü muntikasında keserek propaganda yapmasını ve TKP/ML-TIKKO'nun tüm çağrı ve uyarılarına rağmen, aracıyla TC askerlerini taşımayı sürdüren Veyysel Geyik'in otobüsünün yakılmasını anlatarak sürüyor.

Bu sırada olay bölgesinden geçmekte olan 40 cemselik askeri konvoyu yapılan saldırıyı anlatarak devam ediyor. Bu gerillanın, olay yerinden bir korucunun oğlunu da yanlarına alarak kayıp vermeden kendi üslerine çekildiği vurgulandıktan sonra; 4 gerillanın şehit düştüğü çatışmaya geçiliyor ve ayrıntılı olarak anlatılıyor.

13 Aralık'ta Ovacık'a bağlı Pozvenk köyüne (Egemenler Ermenice olan bu ismi, bir ulusa beraber kazımak için köyün ismini Çemberlitaş olarak değiştirmişler), havanın çok kötü olmasından ötürü erken bir saatte girmek zorunda kaldıkları belirtilerek olay şöyle anlatılıyor: "Pozvenk'in faşist TC ordusu tarafından sarıldığını farkeden gerilla birliği, konakladıkları evden dışarı fırladı. Gerillanın dışarı fırlamasıyla beraber yoğun bir kurşun yağmuruna maruz kaldı. O anda yerle bütünleşen gerillalar mevziye geç-

memişti. Tornova'dan, Neni-kan'dan, Ovacık'tan takviye edilen düşman güçleri, köylü-gerilla ayrımı yapmadan köyü sürekli tarıyorlardı.

İlk kurşun yağmurunda ölümcül yaralar alan Fevzi Koç şehit olmuştu. Kurşun yağmurunda kalan gerillalar, sürünerek en yakın mevzilere ulaşıncaya, karşılıklı çatışma başladı.

Sabahın 9'unda başlayan çatışma, yoğun kar yağışı altında akşam karanlığına kadar sürmüştü. "Düşman bol bol 'teslim ol' çağrısı yapıyordu. Anlaşılan parti tarihimizi bilmiyorlardı: Biz onlara, teslim olmaksızın ölmeyi tercih edeceğimizi kurşunlarımızla ve kahkahalarımızla anlatıyorduk." şeklindeki anlatımları içeren mektup, "Dört bir yandan çevrilmemize; düşmanın silah ve sayı üstünlüğüne, mevzilerimizin kötülüğüne rağmen düşmana kan kusturuyorduk" denildikten sonra, "Düşman üç kayıp vermişti. Ve sayısını bilemediğimiz birçok aralı..." deniliyor ve olay anlatılmaya devam ediyor:

"TC askerleri, köye ateş ederken gerilla-sivil ayrımı yapmıyorlardı. Köye rastgele havan mermisi düşüyordu. Faşist TC ordusunun bu atışlarıyla köyden iki çocuk, iki gencecik körpe kuzu katledildi. Düşman onları açıkta gördüğü ve gerilla olmayan birer çocuk olduklarını bilerek ve bilinçli olarak katlettiler." şeklindeki belirlemeden sonra ise, "Alacakça katledilen Nuray Laço (12) ve Halil Laço'yu (11), bu iki güzel insanı, devrim şehidi olarak üstleniyoruz" deniyor.

Halil Laço (11), Nuray Laço (12) faşist TC ordusu tarafından vahşice katledildiler.

TC askerlerinin korkaklığının yanı sıra gerillanın korkusuzca savdığı belirtilerek; "Hava yavaş yavaş kararıyordu. Üç yoldaşımız, buna güvenerek mevzi değiştirmeye ve daha iyi mevzilere geçmeye çalışıyordu. Ama düşman onları farketmişti. Düşmanın hemen açtığı yoğun ateşle, Tetikçi, (İsmail) Serhat ve M. Ali yoldaşlarımız, can yoldaşlarımız; cesaretlerini, dirençlerini, kararlılıklarını mücadeleye arkadaşlarına bırakarak şehit olmuşlardı. Geri kalan yoldaşlar, daha sonra çemberi yarıp köyden uzaklaştı" şeklinde anlatılıyor.

TC asreri güçlerinin çatışmadan bir gün sonra köye operasyon dü-

zenleyerek tüm köy halkını işkenceden geçirdiğini; kırılabilen eşyaları kirdiği; tüm erzak ve yiyecekleri birbirine karıştırarak yararlanılmaz hale getirdiği; yiyecek ve pek çok eşyanın yağmalanıp talan edildiği; tüm ev ve ahırların kurşunlanarak tarip edildiği; hayvanların telef edildiği belirtilerek, "TC, bunula, halka gerçek dostlarını ve düşmanlarını bir kez daha gösterdi" deniliyor.

Çatışmanın kendisi anlatıldıktan sonra, bu çatışmada şehit düşenlerin kısa tanıtımına geçiliyor. Ve: çatışmanın ilksihidi Fevzi KOÇ: (Tekin) için: "Kızıl Ordu'nun birim komutanıydı. Dersim'in Hozat ilç-

sine bağlı Zimex köyünden yoksul bir Kürt ailesinin evladıydı. O, gerilla faaliyetine katılmadan önce partimizin aktif bir milisiydi. Birbuçuk yıllık gerilla yaşamında fedakarlığı, yoldaşlık ilişkileri, partiye bağlılığıyla dikkat çekiyordu. Gelişmeye açık biri olduğundan, kısa sürede komutanlıkta yer almıştı" deniliyor.

Bekir Kürşat ÖNAY (Tetikçi-İsmail) hakkında, "TKP/ML üyesiydi. Gaziantep doğumluydu. İki yıllık gerilla faaliyeti vardı. Gerilla olmadan önce ise, TMLGB üyesiydi. Kişiliğiyle, devrime olan inancı ve çalışkanlığıyla örnek bir yoldaştı. Çatışmanın başından şehit düştüğü ana kadar, düşmana kan kusturmuştu." açıklamaları veriliyor.

Mustafa ASLAN (Mehmet Ali)'ye ilişkin ise, "Sivas doğumluydu. O, bütün kişisel çıkarlarını bir kenara itip, kendi çıkarlarının halkın çıkarlarına tabi olduğunu kavramış, siyasi bilinçte sınırlı olmadığını, araştırmacı, çok okuyan ve konuşkan bir yoldaştı. TIKKO üyesiydi" denilmektedir.

Deniz SON (Serhat) için ise, "Dersim-Ovacık Gözeler köyünden yoksul bir Kürt ailesinin oğluydu. Küçük yaşta mücadeleye katılmasına rağmen, olgun bir kişiliğe sahip mücadele azmiyle dopdolu bir yoldaştı. TIKKO üyesiydi" deniliyor ve tüm şehitler saygıyla anılarak mektuba son veriliyor.

Dersim'de üç örgüt ortak açıklama yaptı

Haber Merkezi- TKP/ML Merkez Komitesi Askeri Komisyonu, Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı ve TDKP Dersim İl Örgütü, 11 Aralık 1993 tarihinde "Emekçi Dersim Halkına!" başlıklı bir bildiri yayınladılar. "Bugün Türk, Kürt azınlık halklara ve devrimcilerle karşı açılmış bir savaş yaşıyoruz. Topyekün saldırıya karşı birlik ve dayanışmamızı geliştirmek zorundayız. Biz bu sorumluluk, duyarlılıkla hareket ettik." şeklinde başlayan bildiri, şöyle devam ediyor:

"Dersim'de mücadele sürdüren Devrimci Sol, TKP/ML, TDKP olarak bir araya gelmiş bulunuyoruz. Bölgede düşmanın azgınca saldırıları var. Halkın, savaş karşısında tutarlı, tutarsız tavı var. Devrimci güçlerin eylemleri, faaliyeti var. Bunu ortaya koymak, devrimci birlikleri geliştirmeyi görev biliyoruz. Bugün halkı ve devrimci güçleri yakından ilgilendiren PKK'nın yanlış eylem ve kitle ilişkileri, bizlere karşı politikasına ilişkin tavrımızı ortaya koyuyoruz."

Elimize posta kanalıyla ulaşan bildiri, PKK'ya karşı takınılacak tavrı şöyle açıklıyor: "Bu devrimci platform, bölge sorunları karşısında ortak pratiğini geliştirecektir. Hedefimiz budur. Düşmanın topyekün saldırdığı günümüzde, buna karşı sağlam devrimci birliklerle durmak, ortak platform oluşturmak bizler açısından acil görevdir. Bağışsız devrimci örgütlenmelerimizi, dostluk, saygı çerçevesinde yaklaşımla birliğimizi sağlamalıyız. Savaşın bir güç olan PKK'ya yaklaşımımız dostçadır. Gerisini getirmek, PKK'nın yanlışlarından vazgeçmesine bağlıdır. Devrimci platform olarak ortak alanda hepimizi ilgilendiren sorunlara cevaplarımız, tavrımız bugünden yarına ol-

mak zorundadır. Bu platformun üzerinde duracağı, pratik adımlar atacağı, çözümünü zorlayacağı Dersim bölgesinde Yurtsever-Devrimci güçlerin ilişkileri, halkın genel durumu olacaktır. Halka karşı yanlış eylem politikaları, devrimci güçlerarası ilişkileri zedeleyici saldırıları mahkum etmek olacaktır. Yurtsever PKK'nın halka, devrimci güçlere karşı yürüttüğü 'silme', 'misafir' görerek Kürdistan'da devrimci güçlerin varlığına son verme ve çatışma ortamını ortadan kaldırmak önemli görevlerimizdir. PKK'nın Devrimci Sol, TKP/ML taraftarlarına uyguladığı baskı, şiddet, gerilla karşı karşıya gelme zeminleri yaratma oyunları boşa çıkarılmaldır. TDKP militanlarına karşı giriştiği katliam mahkum edilmeli PKK bunun hesabını halka vermelidir."

Ortak bildiri, PKK'nın tutarsız yaklaşımları şöyle değerlendiriliyor: "Geçmişte kendileri dahil aynı tipteki uygulamaları 'Kontra Pratiği', 'Kör Cemal Pratiği' diyerek mahkum ederken, bugün yapılan çağrılara rağmen PKK Merkez Komitesi'nin sessizliği de bizleri düşündürmektedir. Çünkü böylesi durumlarda susmanın onaylamak olduğu/olacağı bilinmeyen birşey değildir. Bunun için PKK; devrimci örgütlere, halka karşı politika, eylem ve ilişkilerini değiştirmek zorundadır. PKK'nın yanlış eylem çizgisi, sola bakışı, halkların mücadele birliğini zayıflatan devrim ve örgütlenme anlayışı bu biçimiyle sürdürdükçe devrimci örgütlerle sorun çıkartacak ve anladığı dilden cevap vermeyi kaçınılmaz kılacaktır. Bu dayatmacı ulusalçı çizgiye, bağışsız örgütlenmelerimizden taviz vermeyiz. PKK'nın sola yaklaşımının bir tarafının bir parçası olarak ortaya çıktığını, bir PKK

Söyledikleri, sürdürmeyi, çatışmayı zorlayan yaklaşımı: Kendini Kürdistan'ın tek hakimi ilan eden PKK 'Egemenlik sahasında yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadır.' (Ekim '93 tarihli Dersim Askeri Konseyi imzalı bildiri.) Devrimci faaliyetimizi 'kamp' eğitimi düzeyine indirgeyen bu anlayış, her türlü provokatif ortamı hazırlamaktadır. Toprakları üzerinde yaşadığımız içiçe geçmiş halkın devrimci örgütleri olan bizleri 'misafir' statüsüne sokan bu mantık tekkecidir. Mahkum edilmelidir. Kimse kimsese siyaset yasağı koyamaz. Sorun, halkın iktidara karşı örgütlenmesidir. Meydan açıktır. Varsa gücü olan enerjisini, dostuna karşı değil, düşmana karşı kullanmalıdır. Dersim bölgesinde halkın göç'ünün önemli nedenlerinden biri de, PKK'nın halka karşı zorudur, yanlış eylemleridir. Bugün Sünni köylerin silahlanması, devlet tarafından kullanılabilir hale gelmesi, göçün önemli nedenlerinden biri PKK'nın Erzincan Başbağlar köyü, Çemişgezek Güneybaşı köyü baskınlarıdır. Doğan köyünde insanların öldürülmesidir. Bu açık ve ortadayken PKK'nın 'bizlere ve halkımıza zarar vermesinler, zorlamasınlar' demesi anlamsızdır. Halka zarar ve zor aynasında PKK kendisinden başkasını göremez. Biz hâlen, düşmanın topyekün saldırılarına karşı, halkların kardeşliğini geliştirerek, devrimci güçler arasında dostluğu örgütleyerek, cevap vermenin ilişkilerini yaratacağımıza inanıyoruz. Bu devrimci yaklaşımımız sürecektir. Bunun devamı; PKK'nın yanlış eylem ve kitle ilişkileri, devrimci güçlerin karşı karşıya gelmelerine, devrimci güç-

lendirmelerinden uzaklaşmasına bağlıdır."

Bildiride "Göç Kurtuluş değildir" başlığı altında şunlar deniliyor: "PKK kendini, dostlarına ve halka karşı tutumunu yeniden değerlendirmelidir. Bugün Dersim'de yanlış eylem ve kitle çizgisinden dolayı halk korku ve panik içinde. 'Ne yapacağını' soruyor. 'PKK'ya karşı silah' vb.lerinden sözediyor. Tabii ki devrimciler olarak buna izin vermeyeceğiz. Halkın geri düşüncelerini bilinçli davranışlara oturtacağız. Ama göç artmıştır. Dersim bölgesi hızla insanlaşmaktadır. Düşmanın istediği kendiliğinden olmaktadır. Yiğitçe direnme geleneği olan Dersim halkı, yanlış karşı çıkarak, doğruya sarılıp devrimcilerin yanında yerini alarak kendi toprağında kalmalıdır. Göç kurtuluş değildir. Köylünün gideceği yerlerde kendini refah ve huzur beklemiyor. Oraların göçebeleri olarak huzursuzluk ve sıkıntılarına yaşayacağına köyünüzde kalın. Düne kadar düşmanın saldırılarına karşı duran Dersim halkı, PKK'nın yanlışlarına da devrimci güçlerle birlikte karşı durmalı, PKK kazanılmaldır. İşte bu anlayıştan hareketle, halen devrimci ve dost bir güç olarak gördüğümüz PKK'ya bir defa daha çağrıda bulunmayı uygun buluyoruz." bildiride, "PKK'ya ve Dersim Halkına Çağrı!" başlığı altında söylenenler ise şöyle: "PKK bunca olumsuzluklarına rağmen halkımızın ve bizlerin dostluğunu kazanmak istiyorsa:

— Dersim Eyaleti 1. Bölge Komutanlığı imzasıyla yayınlanan bildiride geçen ve devrimcileri sırtından kurşunlamaya kadar götüren kararlarını geri çekmelidir. — Halkın devrimci güçleri eden ve karşı-devrimci mevzilerini güç-

lendiren bu politikanın ve sonuçlarının köklü bir şekilde özelleştirilmesini, halktan ve devrimcilerden özürdilemelidir.

— Bu pratikten sorumlu olanlar açığa çıkarılmalı, yargılanmalı ve hakettikleri cezaya çarptırılmalıdır.

— Esir alınan 2 TDKP savaşçısı derhal serbest bırakılmalı, el konulan silah, teçhizat ve diğer bütün malzemeler iade edilmelidir.

PKK'yı yukarıda sıralanan ve iyi niyetimizin göstergesi olan şartlara uymaya çağırıyoruz. Aksi halde aynı politikayı uygulamaya devam ederek halka ve devrimci örgütlere yönelimini sürdürürse, bizlerin de meşru müdafaa hakkı doğacaktır. Düşmanımızı sevindirmek istemediğimizden dolayı; bugüne kadar gösterdiğimiz siyasi olgunluk ve sabır daha fazla zorlanmamalıdır. Halkımızın üzerine düşen görev ise, bugüne dek olduğu gibi yanlış uygulamalar karşısında doğruyu savunmak perspektifiyle hareket edip, yanlışların düzeltilmesi için mücadele vermek olmalıdır. Doğruyu savunurken geliştirilecek saldırılar bizleri korkutmamalı, aksine bunların karşı tarafın zayıflığından kaynaklandığı unutulmamalıdır. Göç etmeye ya da dost bir güçle karşı silaha sarılma, sorunların çözülmesine değil, boyutlanmasına neden olacaktır. Öyleyse yapılması gereken, ne PKK'nın yanlışları karşısında ne susmak ne de kaçmaktır. Eleştirilerimizin elimizde bir silah olduğunu unutmadan bu hareketin devrim saflarındaki yerini korumasını sağlayarak düşmanın heveslerini kursağında bırakalım." Bildiri şu sloganlarla bitiriliyor: "Devrimci Dosta ve Taraftarlarına Saldırıları Son!" "Göç Kurtuluş Değildir!" "Yaşasın Halkların Kardeşliği, Devrimcilerin Dostluğu, Birliği!"

TİKKO kişin da savaşıyor

Haber Merkezi- TKP/ML TİKKO gerillaları, Hozat'ın Altınçevre (İncigan) Jandarma Karakolu ve koruculara yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. 19 Aralık akşamı saat 20.00 civarlarında roket, ağır maki-neli tüfek ve otomatik silahlarla baskın düzenlenen karakolda, yerel kaynaklara göre 11 asker öldü 3'ü ise yaralandı.

Öte yandan Tavuk köyü yolunda bir korucunun oğlu TİKKO gerillaları tarafından kaçırılıp sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı.

Gazetemizi telefonla, TKP/ML TİKKO 1 No'lu Alt Bölge Komutanlığı adına arayan bir yetkili, karakolda çok sayıda ölü ve yaralı olduğunu tahmin ettiklerini, ancak kesin olarak saptamadıklarını bildirdi. Yetkili, askeri hedeflere yönelik eylemleri arttıracıklarını da ifade etti.

Bundan 4 gün sonra, 23 Aralık'ta, TKP/ML TİKKO gerillalarıyla TC güçleri arasında çıkan çatışmada, TC ordusuna ait 2 cemse TİKKO gerillaları tarafından tahrip edilirken, 20 civarında asker öldü. TİKKO gerillalarının, üslerine kayıp vermeden döndükleri bildirildi.

Hozat'a bağlı Hıdırdamı köyü ile Zêve köyü arasında gerçekleşen çatışmayı, gazetemizi arayan Bir TKP/ML TİKKO yetkilisi şu şekilde anlattı:

"Sabah saatlerinde, trafiğin yoğun olmasından yararlanan, sayıları 30-40 civarındaki gerilla birliğimiz, araçları durdurarak, içerisinden-

deki yollarını indirmişlerdir. Kitleyi biraraya toplayarak, ajitasyon-propaganda konuşmaları gerçekleştirmişlerdir. İstihbaratını önceden aldığımız askeri konvoy saat 9:30 civarlarında olay yerine yaklaşınca, gerilla birliğimizin attığı pusuya girmiştir.

Çatışma, 30-40 dolayındaki TİKKO gerilla birliğimizin roketatları saldırısıyla başlamıştır. Gerillalarımız ilk etapta 50 den fazla cemseye saldırıda bulunmuş, 2 cemse isabet almıştır. Tahrip edilen ilk cemsedeki bütün askerler ölmüştür. Sonradan Pertek, Hozat ve

Tunceli'deki tüm TC ordu güçleri yardıma gelmiş, cemse sayısı 100'e yaklaşmıştır. Çatışma sonuna kadar ölen asker sayısı 20 dolayına yükselmiştir. Çatışma akşam saat 17:30 civarlarına kadar sürmüştür. Bu saldırıyı gerillalarımız 12 Aralık 1993'te şehit düşen 4 TİKKO gerillasının anısına gerçekleştirdiler. Havadan 5 Cobra helikopterlerinin roketli ve makineli tüfekli saldırılarına rağmen, gerillalarımız, akşam karanlığından da yararlanarak, askerin yoğun çemberini kırarak, askeri kayıp vermeden üslerine çekilmişlerdir."

TKP/ML Merkez Komitesi çağrı yaptı

Haber Merkezi- Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi, Kasım 1993 tarihli "Türk, Kürt ve Diğer Azınlık Milliyetlerden Türkiye Halklarına!" başlıklı bir bildiri yayınladı.

Gazetemize posta kanalıyla ulaşan bildiri, Terörle Mücadele Yasası hakkında şunlar belirtiyor: "Faşist Türk devleti, içine düştüğü ekonomik ve siyasi bunalımı gidermek için çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına karşı 'topyekün savaş' ilan etmiş ve başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere, Partimiz TKP/ML önderliğindeki sosyal kurtuluş mücadelesini boğmak için ve tüm halkımıza yönelik baskı ve katliamları daha da arttırma uğraşı içine girmiştir. İşte bu baskı ve vahşetlere yasal kılıf uydurmak için de 'Terörle Mücadele Yasası'nı çıkardılar."

Bildirin, sivil cunta saptaması yapılan bölümünde ise ;

"Son zamanlarda ekonomik ve siyasi krizin artması, toplumsal huzursuzluğun gelişmesi, Kürt ulusal mücadelesinin önlenemez boyuta gelmesi, partimiz TKP/ML'nin önderliğindeki sosyal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi gibi, siyasi ve ekonomik faktörler devleti artık bir çıkmaz içine sokmuş ve halkı istediği gibi yönetemez duruma getirmiş egemen sınıfları yeni arayışlar içine sokmuştur. Her zaman olduğu gibi ya da artık beylik söylem haline gelen; 'her on yılda bir askeri darbeler' gündeme gelmiştir. Ancak, faşist Türk devleti, askeri cuntalar teşhir olduğundan dolayı buna başvurmadan, Çiller başkanlığındaki DYP-SHP Koalisyon Hükümeti'ne sivil cunta yaptırttı. Bugün sivil cunta MGK'da odaklanmış durumdadır. MGK'dan bütün kararlar Hükümet aracılığıyla parlamentodan onaylatılarak yasallaştırılıyor ve halka 'demokrasi işliyor' imajını vermeye çalışıyorlar. Bu da, parlamentonun, tamamıyla faşizmi maskeleyen için bir maske olmanın öte geçmediğinin açık kanıtıdır." denildikten sonra; buna "Terörle Mücadele Yasası" örnek gösterilerek şöyle deniliyor:

"Terörle Mücadele Yasası", çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına yeni bir 12 Eylül dönemi yaşatılmaya çalışılıyor. Buna uzun zamandır hazırlanıyordu. Önce Şi-

vas katliamıyla başladılar. Bu sökmeyince, Türkiye Kürdistanı'nda daha fazla kitle katliamına giriştiler ve faşist Türk ordusu gerilla mücadelesiyle baş edemeyince 'Özel Ordu' adı altında sivil faşistlerden ve toplumdaki dşitalanmış lümpen ve sersilerden oluşan ölüm mangaları yetiştirmeye başladılar. Ölüm mangalarının gerillaya karşı savaşamayacağı ve gerillaya gücünün yetemeyeceği çok açıktır. Ki bu Türk egemen sınıfları tarafından bilinmektedir. Dolayısıyla geriye tek bir görevi kalıyor; savunmasız ve silahsız halkı katletmek!"

Bildiri, 12 Eylül askeri faşist cuntası ve bugünkü sivil faşist cunta ile devrimci örgütlenmeler şöyle karşılaştırılıyor:

"Türk devletini, uçurumdan, 12 Eylül generallerinin kurtaramadığı gibi, Çiller-Karayalçın faşistleri de kurtaramayacaktır. Gelinen aşamada devrimci örgütülüğün 12 Eylül dönemi gibi olmadığı da açıktır. O zaman halkımızın örgütlü silahlı gücü yoktu. Bugün PKK önderliğinde Kürt ulusal mücadelesi ve TKP/ML önderliğinde çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının sosyal kurtuluş mücadelesi vardır. İşte, egemen sınıfların gözden kaçırıldığı nokta da burasıdır. Bu nedenlerle, istedikleri şekilde at oynatamayacakları gibi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini de engelleyemeyeceklerdir. Bu anlamda 'Terörle Mücadele Yasası' da onları kurtarmaya yetemeyecektir! Bu terörist yasalara karşı halkımız sessiz kalmayacak, halkın örgütlü silahlı gücü olan TKP/ML önderliğindeki Halk Ordusu TİKKO'nun düşmana yönelik silahları ise asla susmayacaktır!."

Bildiri,parlamento meselesine de değinilerek şu belirleme yapıyor:

"Düzeniçi muhalefet kalmak ya da burjuva parlamentosu denilen faşizmin halkı kandırma ahırına bel bağlamak, sorunlarımızı çözmeyeceği gibi, halkımızın sürekli baskı ve sömürü altında yaşamasına neden olmuş ve olacaktır. Bu nedenle, halkın kendi silahlı ordusu olan Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'na katılarak mücadelesine destek verelim, güç katalım. Gücümüzü TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO içinde birleştirelim. Faşizme karşı sivil ve silahlı mücadeleye katılmaya ve eylemlerimize katılmaya hazırız. Faşist dik-

tatörlüğü yıkmak Demokratik Halk İktidarı'nı urmak için TKP/ML, TİKKO, TMLGB saflarında örgütlenelim." denilerek, komünist partisi önderliğindeki silahlı mücadelenin önemi vurgulanıyor.

Devrimci-demokrat insanlara ise şu çağrı yapılıyor:

"Bugün görev, susmak olmamadır. Bütün devrimci-demokratlar komünistlerle ortak eylem birliklerine gitmeli ve terörist yasaya karşı ortak hareket ederek eylemleri her alanda geliştirmeyiz. İşçiler şalterleri indirmeli, dargelirli memurlar işleri durdurmalı, öğrenci gençlik boykotlara gitmeli, köylüler savaş alanlarında gerillanın vurularına destek olmak için silahlanmalı ve TİKKO'ya katılmalı, gerilla mücadelesinin olmadığı alanlarda ise, yollara dökülmelidirler. Kısacası bütün halkımız bu faşist yasaya karşı meydanlara ve sokaklara dökülmeli, seslerini yükseltmeli, kazanılmış haklarımızı korumak ve yeni haklar kazanmak için harekete geçmelidirler. Çünkü faşist yasa, sadece Kürt ulusuna ve gerillaya karşı değil, Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Süryani, Abhaz, Ermeni milliyetlerinden bütün Türkiye halklarına yöneliktir. Bu yasayla sadece devrimci-demokratlar ve komünistler susturulacak hedefleniyor, aynı zamanda bütün ilerici ve yurtsever aydınlar hedefleniyor. Bu yasayla, işçiler işten atılacak, öğrenciler susturulacak, memurlar düzene yamanmaya çalışılacak, ücretler dondurulacak, Kürt ulusu üzerindeki katliamlar artacak, sokak infazları daha da arttırılacak, idamlar yeniden gündeme getirilecek, köylüler daha da yoksulluğa itilecek ve Alevi-Sünni ilişkisi geliştirilecek. Kardeş olan halklar birbirine kırdırılmaya çalışılıyor ve bu onun meşru yeni yasal kılıfıdır."

DÜZELTME

18. sayımızda, TKP/ML TİKKO gerillaları ile TC ordusu arasında, Dersim/Hozat'da çıkan çatışmada, 6 askerin TİKKO gerillaları tarafından öldürüldüğünü yazmıştık. Doğrusu 6 kişi öldü, 6 kişi yaralandı. Bu yazıyı düzelttik. Özgür Gelecek

Dolaysızca

Ferhat Ali

Karikatürleştirilmiş halk savaşı

Türkiye'de bugün iki savaş cephesi var: Barikatın bir yakası devrim, ötesi karşı-devrim. Devrim, karşı-devrimle boğuşarak ilerliyor. Bu ilerleyişte, devrimci güçler, hedefleriyle, amaç ve araçlarıyla, kullandıkları metodlarıyla temelde birbirinden farklı güzergahlar çizmektedirler. Feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişmeyi baş çelişme alıp sınıfsal güzergahı kullanan güçlerle, ulusal çelişmeyi baş çelişme alıp milliyetçi güzergahı kullananlar, devrimci mevzinin iki farklı kortejini oluşturmuyor. Sınıfsal ve ulusal sopyayı kullanmaların ölçüsü ve çerçevesinde iki farklı kortejide konum alan iki farklı güzergahda kendi içlerinde birbirinden çok derin uçurumlarla devrimin temel sorununda bölünmüş bulunuyor.

Sınıfsal pencereyi kullanan devrimci güçler içinde, bugün savaşçı bir parti olarak öne çıkan ve mücadelenin silahlı biçimlerini temel savaşım biçimi olarak kullanan TKP-ML'dir. Öte yandan, ulusal pencereyi kullanan milliyetçi güçler içerisinde, bugün, mücadelenin silahlı türünü esas biçim olarak benimsemiş görünen ve simdiklik bu biçimde konumlanan da PKK'dır.

Görünürde her iki örgütte silahlı mücadeleyi temel alma noktasında aynı ufuk çizgisinde buluyor görünüyor; ve her iki örgütte HALK SAVAŞI çerçevesinde aynı stratejiyi kullanıyor sanılıyor. Bu görüntü ve sanılar, içinde muazzam yanlış barındırıyor. Bu yanlışın temelinde, görünene geçmeli, görünüşle özü, yüzeydeki derindeki birbirinden ayırdedememe realitesi yatıyor. Projektörlerimizin bu realitenin üzerine çevrilmesi zaruretler.

Halk yığınlarının aşadın gelen dolaysız "zor"uyla vuku bulan her silahlı mücadele halk savaşı sayılmaz. Kullanılan her silahlı mücadele güzergahı, halk savaşı güzergahıyla nitelenebilir.

Her halk savaşı aynı zamanda devrimci silahlı mücadeledir de; ama her silahlı mücadele halk savaşı değildir. Halk savaşı, her şeyden önce ve esas olarak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde iktidarı emperyalizmin toplumsal dayanışma sınıflarından çekip alınmasını emreder, en fevkalade yoludur. Bilinir ki bu yol, mücadelenin bu biçimi, yirminci yüzyılın ikinci çeyreğinde Çin Devrimi'nin yaratığı ve Mao'nun Marksist askeri çizgiye yaptığı paha biçilmez bir katkıdır. Bu yol, şehirlerin kırlardan adım adım, kırdan kırdan bütüne, basitten karmaşığa, silahların eleştirilme gücü eşliğinde uzun süreli, çetin, engelbeli bir savaşım ile kuşatılması stratejisinin özgülüyle yaşam bulur. Pek tabiidir ki; üs bölgeleri meselesi, bu yolun astarı olarak kilit taşı işlevindedir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de de paranın iktidarına dayalı kıyıcı düzeni altetmenin yolu olarak Halk Savaşı Stratejisi muazzam bir role sahiptir. Halk savaşı teorisiyle donanmaksızın Yeni Demokratik Devrim'in başarılamayacağı apaçık saptanmalıdır. Dolaysıyla, halk savaşı salt basit bir silahlı mücadele değil, siyasal özü ve stratejik çerçevesiyle bütünlüklü bir çizgidir. Mao'nun yarı-sömürge ülkeleri için çizdiği askeri hat, Halk Savaşı Stratejisiyle nitelenir. Bu strateji, çok belirgin özelliklerle devrimci silahlı mücadele olarak yakınlığını duyurur.

Nedir bu belirgin özellikler ya da unsurları?

Her şeyden önce, halk savaşı teorisi, sınıfın titanlarının ideolojik, politik, örgütsel öndeliğini temel koşul sayar. Proletaryanın öncülüğünü yadsyan silahlı savaşım, halk savaşı güzergahının dışında demektir. İkincisi, Halk Savaşı Stratejisi, kır-şehir ilişkisinde, kırları temel hareket noktası olarak şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisini vazgeçilemez olarak belirler. Yeni Demokratik Devrim'e ulaşılmada bu ilişkiyi ters-yüz eden karışık bir güzergah, halk savaşı teorisini kapı dışarı etmiş demektir. Üçüncüsü, halk savaşı teorisi, şehirlerin kırlardan adım adım kuşatılması askeri stratejisinde kuzul siyasal üs alanlarının zorunlu bir temel unsur sayar. Başarılı bir devrim adımılamada, üs bölgelerini yadsyan bir mantık, başka şeyler bir yana, geleceğin siyasal iktidarı çekirdeklerini de yadsyan demektir. Dördüncüsü, halk savaşı yolu, uzun süreli savaş, savaşımın ayrılmaz bir ögesi olarak saptar. Nihayet, halk savaşı teorisi, ancak "Öncü Kurmay"ın yol göstericiliğiyle yaşamla bütünleşebilir; kendi kendini kırsılaştıran politiklardan başışık tutabilir ve "sökecek safağı" yakalayabilir.

Bu demektir ki, silahlı bir savaşımın halk savaşı niteliği ile varlaşmasının temel koşulu, bu ögeleri, unsurları, ya da özellikleri birlikte içermesine bağlıdır. Bunsuz yankılanan hiçbir silah sesi, hiçbir katliamın devrimci şiddet, halk savaşı doğasına bağlı sayılmaz.

Bu özümlemeyle koşutluk halinde, ulusal hareketin önderliğinin silahlı mücadele çizgisini saptamak gerekirse, bu çizgi, karikatürleştirilmiş bir halk savaşı, sakatlanmış bir halk savaşı çizgisidir. Her ne kadar bu çizgi sahipleri, halk savaşı verdiklerini vaaz ediyorlarsa da, gerçek bunun tam tersidir. Ve her ne kadar halk savaşımının ruhuna ermeden bazı unsurlarını ulusal askeri çizgilerine katmış gözüküyorlarsa da, gerek uygulama tarzları ve uygulama yığınını niteliği ve gerekse bu unsurların siyasal özü boşaltılmış içiği ile "halk savaşı" bu uygulayıcılarının elinde kendi kendisini kırsılaştırarak karikatürleştirilmiş bulunuyor. Dolaysıyla komprador patron-ağa devletini yıkıp yoketmede temel devrimci silahlı mücadele yolu olarak Halk Savaşı, ulusalımızın içinde elinde kötü bir kop-yasılı karşı karşıyadır.

Nasıl mı? En önemli öge olarak proletarya partisinin önderliği ve proletarya sınıfının öncülüğü ulusal hareketin çizgisinde yolalan milliyetçi yapılarına PKK'ya yabancısıdır. Dolaysıyla, kararlılıktan uzak ulusal-devrimci hareket, PKK'nın milliyetçi ideolojisi rehberliğinde gerçekleştiriliyor. Onun işçi sınıfı adlandırılması aldatıcı bir görüntüdür. Onemli ve esas olan kullanılan ad ya da bir sözcük değil, yaşamın devrimci eyleminde tutunulan yerdur. Bu yer se, milliyetçi ideolojisi şemsiyesinin altıdır. Ayrıca PKK, verdiği silahlı mücadeleyi üç büyük deli devrimin aracı olarak değil, üç büyük deli anlaşmanın yolu olarak öne çıkarıyor bulunuyor. Onun daha yakın zamanlarda ateş-ateskes ikilemindeki çözümleri de bununla açıklanır. Oysa bilinir ki halk savaşı, halk ordusunun egemen iktidarı altetmenin yoludur. PKK da bu, altetme değil, altetmeden anlaşma yoludur.

Apaçık ki, bu en önemli unsurlarda halk savaşı kuşvarının dışında bir yol çizen PKK'nın, uzun süreli savaş ve üs bölgeleri ve onları, siyasal iktidarının körpe komünizm sürgünleri olarak özümlemesi ve işe hiç beklenemez. İkkel milliyetçi okula bütünlükle yabancıdır bu ögeler. Halk Savaşı Stratejisi'nin bir ögesi olan kırların esahış temelinde kırdan şehre yönelme ise, milliyetçi bir kafayla ele alınmaktadır; uzun sürelilikte. Bu böyle olmasına karşın, yine de Mao'nun Halk Savaşı Stratejisi'nden "esinlenerek" askeri strateji çizilmiş görünüyor.

Unutmamak gerekir ki, halk savaşına niteliğini veren temel unsurlar, tıpkı bir zincirin halkaları gibidir; biri ya da birkaçı kapı dışarı edildiğinde zincirden eser kalmaz. Ve ayrıca unutmamak gerekir ki, Marksist-askeri çizgi olarak Halk Savaşı, ancak gerçek uygulayıcılarının elinde (komünistler) etkili bir silah olur; sahte uygulayıcılarının elinde (milliyetçiler) kısa sürede ve görünürde başarılı gözüksün bile, uzun vadede, karikatürleştirilmiş halk savaşı olduğu için bastiretsiz, çelimsiz bir nitelikle yaşamın kenarında kahr.

Bugün, önemsiz bir ayrıntı gibi görünen bu temel ayrıntı noktasının, gelecekte, sonucu tayin etmede ve kesintisizce devrimin sürdürülmesinde çok önemli bir siyasal-ideolojik ayrıntı çizgisinin temel nirengi noktası olduğunu saptayarak bu gerçekin altını çizilmelidir.

Devrimci silahlı mücadele meselesinde TKP/ML'yi PKK'dan ayıran öde özelliklere simdiden döne döne vurgu yapmak, geleceğin görevlerine sarılmak için vazgeçilemezdir.

Karikatürleştirilmiş halk savaşına karşı, Mao'nun HALK SAVAŞI TEORİSİ'yle çıkma görevi, bütün aciliyetiyle TKP/ML-TİKKO'nun ömürüne bağlıdır.

"Asılması gereken devlettir!"

Haber Merkezi- Sağmalcılar Cezaevi'nde kalmakta olan TKP/ML TIKKO davası tutsakları adına Ali Rıza Dermanlı ve Cemal Rakıp, İstanbul 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı'na verdikleri yazıda, "Seyfettin Uzundiz'in yerine devlet asılmalıdır" dediler.

20 Aralık 1993 tarihli yazıda, "...Egemenler, varlıklarını, halkımıza uyguladıkları baskı ve sömürüye endekslemiş durumdadır. Çocuklar, insanlar satılığa çıkmıştır. Bunlarla beraber düzenin çürümüşlüğü ve çirkefliliğini gözler önüne seren İSKİ vurgunculuğu, Kozakçıoğlu vurgunu ve takiben yetkili makamların bu pislikleri ört-bas etmesi de, düzenin niteliği hakkındaki en somut verilerden birkaçıdır. Ya özelleştirme politikası, 'anti-terör yasası'nın ağırlaştırılması ve idamların (yani devlet cinayetleri) gündeme getirilmesine ne demeli? Ahşılagelmis katliamlar, kontr-ge-

rilla cinayetleri, köy ve ilçelerin yakılıp yıkılması, gerillalara karşı kimyasal silahların kullanılması, uluslararası hava sınırlarının ihlal edilerek bir başka ülke hava sahasında 'sınırötesi operasyonlar' adı altındaki saldırıları, sınır ihlallerini neye yorumlamalı? İşte bunun adı faşizmdir?" dendi.

Yazıda, "Yaşadığımız süreç, faşizmin yasallaştırılarak açık saldırganlığa geçtiği bir süreçtir. Yukarıda anlatmaya çalıştığımız bu süreci ifade etmektedir." saptaması yapıldı.

"Osmanlı'nın barbar geleneklerinin devamı-uzantısı olan TC barbarlığını lanetliyor ve her koşulda karşısında, mutlaka karşısında olacağımızı belirtirken idamlar için ilk 'kurbanlık' olarak seçilen Seyfettin Uzundiz'den önce bizi asın diyor. Seyfettin Uzundiz'in suçlu olmadığı, asıl suçlunun toplumsal düzen, dolayısıyla toplumsal düzene belirleyen devlet olduğu gerçek-

liktir. Bundan ötürü asılması gereken devlettir. Seyfettin'in yerine devlet asılmalıdır!" denilen yazıda, 27 Temmuz Genelgesi şöyle değerlendiriliyor:

"27 Temmuz 1993 tarihinde Adalet Bakanlığı tarafından çıkarılan bir genelgeyle, bu tarihten itibaren tutuklanan siyasi tutsaklar Gebze, Adapazarı, Bursa Cezaevlerine gönderildiler. Adalet Bakanlığı tarafından gösterilen gerekçe ise 'Sağmalcılar Cezaevi'nin dolu olması'ydı. Gerçek ise bunun tam tersidir. Çünkü bulunduğumuz bölüm bin (1500) kişilik bir kapasiteye sahiptir. Şu anda tutuklu sayısı ise 430 civarındadır. Dolayısıyla bu açıklama gerçekçi değildir. Bu uygulanan şeyin, esas olarak siyasi tutsakların gücünü bölmek, birbirinden tecrit etmek ve siyasal, hukukal savunmalarını engellemekten başka bir işlevi yoktur. Geline aşamada, saydığımız cezaevlerindeki tutsaklar, ne avukat görüşü ya-

pabilmekteler, ne savunmalarını hazırlayabilmekteler, ne de ziyaretçileriyle görüşebilmekteler. Duruşmalara zamanında yetişmeleri ise sözkonusu değildir. İl dışı cezaevlerine, sürgün-sevkle gönderilen tutsaklar, bu durumu protesto etmek için süresiz açlık grevine başlamışlardır."

Özgürlük mahkumları, taleplerini şöyle dile getiriyorlar:

a) Özü anti-demokratik, baskıcı, tecrit ve sürgün olan faşist 27 Temmuz Genelgesi'nin iptal edilmesi

b) İDGM'leri tarafından tutuklanan arkadaşlarımızın, direkt Sağmalcılar Cezaevi'ne getirilmesi

c) Bursa Cezaevi'ne götürülen tutukluların, Sağmalcılar Cezaevi'ne getirilmesi talebi ile Sağmalcılar Cezaevi'nde 16 Aralık 1993 tarihinde başlatmış olduğumuz süresiz açlık direnişimize, taleplerimiz karşılancaya kadar devam edeceğiz."

Tutsakların süresiz açlık grevi sürüyor

Haber Merkezi- Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan TKP/ML, THKPC/HDÖ, Ekim, TIKB ve HGK davası tutsakları, 16 Aralık 1993 tarihinde başladıkları süresiz açlık grevini, istemleri kabul edilene kadar sürdüreceklerini açıkladılar.

22 Aralık'ta bir basın açıklaması yapan tutsaklar; "Demokratik hak ve özgürlüklerin, egemen güçler tarafından 'zor'a dayalı olarak tepedildiği ülkemizde, seçim meydanlarında bu istemleri dile getirecek, iş başına getirilen DYP-SHP koalisyon hükümetleri de bu vaatlerini unutup egemenlerin istemleri doğrultusunda var olan 'zor' yasalarını daha da genişleterek yasallaştırmaya çalışmaktadır." dediler. "Egemen güçler sömürlerini daha rahat sürdürmek ve bu sömürü politikalarına karşı çıkan devrimcileri susturmak için, şimdi de çıkarılmak istenen 'devlet terörü' yasasıyla toplumdaki en ufak bir demokratik kıpırdanmayı bile suç saymakta, bununla birlikte 'İdam' cezalarının infazlarını yeniden gündeme getirmeye çalışmaktadır." saptaması yapılan açıklamada; "Bütün bunların bir devamı olarak zindanlara doldurdıkları siyasi tutsaklar üzerindeki baskılar da yoğunlaştırılmaya başlanmıştır. Şöyle ki; koalisyon hükümetinin Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan 27 Temmuz 1993 genelgesiyle İstanbul DGM'lerince tutuklanan siyasi

Geçmişte zincirli sevki de denemişlerdi. Kaybettiler...

tutsaklar Sağmalcılar cezaevinde yer yok anlayışıyla Bursa, Gebze, Sakarya ve Kırklareli Cezaevlerine sürgüne gönderilerek, poliste gör-

müş oldukları işkencelerin yanısıra bir de sürgünlerle çeşitli psikolojik ve fiziksel işkencelere maruz kalmaktadırlar." denildi.

"Halbuki Sağmalcılar cezaevi'nin kapasitesi 1500 olmasına rağmen şu anda 430 siyasi tutsak kalmaktayız. Dolayısıyla Adalet Bakanlığı'nın 'Sağmalcılar'da yer yok' açıklamaları doğru değildir. Bu açıklamaları gerçekleri yansıtmadığından, bizzat cezaevine gelip iddialarını burada ispatlamalıdır." şeklinde meydan okuyan tutsaklar, 27 Temmuz genelgesiyle Gebze ve Sakarya cezaevlerine sürgün edilen siyasi tutsakların haklı direnişleri sonucunda iki kez Sağmalcılar cezaevine verilmesiyle bu genelgenin doğru olmadığını ortaya çıktığını belirttiler.

Tutsaklar, istemlerini şöyle sıraladılar:

a) Bursa Cezaevi'ne sürgün edilen siyasi tutsakların Sağmalcılar Cezaevi'ndeki siyasilerin kaldıkları C- Blok'a verilmesini,

b) İstanbul DGM'leri tarafından tutuklanan siyasi tutsaklar ile Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların C- Blok'taki siyasi tutsakların yanına direkt verilmesini,

c) 27 Temmuz genelgesinin geri alınarak iptal edilmesini istiyoruz. Bu istemlerimiz yerine getirilene kadar 16.12.1993 tarihinden itibaren başlatmış olduğumuz süresiz açlık grevini sürdürüyoruz.

Bu konuda tüm demokrat ve devrimci kamuoyunu duyarlı olmaya ve bizlerin bu haklı direnişini desteklemeye çağırıyoruz."

Yozgat E-Tipi Cezaevi idaresi provokasyon peşinde

Haber Merkezi- Yozgat E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar adına 22 Aralık'ta bir basın açıklaması yapan Hasan Durna ve Mehmet Sinci, Terörle Mücadele Yasası'nın, halkları tamamen cenderye ve teslim almaya yönelik olarak çıkarıldığını söylediler. Durna ve Sinci, günümüzde toplu gözaltılar, gözaltında kaybetmeler, infazlar ve katliamların her yönüyle gündemi doldurmuş olduğunu da ifade ettiler. "Gelişen bu saldırılar, bulunduğumuz Yozgat Cezaevi'nde de çeşitli hak gaspları ve yaşam koşullarının her geçen gün olumsuz duruma getirilmesinde ifadesini bulmaktadır." diyen tutsaklar, Yozgat cezaevinde yeni yeni gelişen uygulamalarla yaşam koşullarının her geçen gün olumsuz duruma geldiğini ifade ettiler. Uzun süreli açlık grevi ile aldıkları hakların adım adım gaspedildiğini vurgulayan tutsaklar, keyfi uygulamalarla ya-

şam koşullarının yeniden insanlık dışı bir duruma sokulduğunu belirttiler.

Tutsaklar, sorunlarını şöyle açıkladılar:

"Özet olarak sorunlarımız;

— Cezaevinde iki siyasi koşu olmamıza rağmen, koğuşlar arası hiçbir görüşe izin verilmemektedir. Hiçbir sosyal, kültürel, sportif faaliyetlere olanak sağlanmamaktadır. — Görüşlerde yiyecekler alınmıyor. Öyle ki diyetilerde bile ciddi sorunlar yaşanıyor. Diyetlilerin yiyecekleri bile alınmıyor. Ayrıca hasta olanlara diyet verilmemesi durumu da bu uygulamaya paralel olarak sözkonusudur.

— Koğuşlarımız her gün iki aramaya tâbi tutulmaktadır. Cezaevinde özel tim denilen özel bir vardiya yalnızca bu arama işine bakmaktadır. Her gün gündüz saat ikide ve gece saat birde arama yapıyor. Ve bilinçli bir şekilde tutsakları dövül-

rek aşırı gürlütlü yaratılmaktadır.

— Görüş günleri çocuklar yakınlarıyla görüştürülmemektedir. Daha önce görüştürülmesine rağmen, şimdi bu uygulama yasaklanmıştır.

— Elbise çantaları verilmiyor.

— Hiçbir dergi ve yayını okumamıza imkan verilmiyor.

— Sayımlarda ve aramalarda provokasyona yönelik tavırlar gündeme gelmekte, saldırı zemini hazırlanmaktadır.

— Yemekler oldukça yetersiz durumdadır.

— Ayrıca cezaevi idaresi geliştirdiği tüm keyfi tavırlara rağmen hiçbir soruna çözüm getirmemekte, hiçbir inisiyatifli bulunmamaktadır. Savcı ve Başsavcı ise görüşmelere gelmeyerek sorumluluktan kaçmaktadır.

— Çok sıradan insani ihtiyaçlar bile karşılanmıyor ve bilinçli bir şekilde baskı ve tehditlerle emel amaçları ile en sıradan ihtiyaçları da

bile sorun çıkarılmaktadır. Örneğin çakmak gazı verilmiyor. Poşet verilmiyor. Sebzelelerimiz, yiyeceklerimiz hep açta kalmaktadır. Para verilmiyor. Terzi ihtiyaçları giderilmiyor.

Bizler Yozgat cezaevindeki siyasi tutsaklar olarak, genelde basına, devrimci demokrat kurum ve kuruluşlara, kamuoyuna yönelik baskıları şiddetle protesto ediyoruz. Cezaevlerine yönelik gündeme gelen baskıları, yasakları ve saldırıları ve bulunduğumuz cezaevinde gündeme gelen keyfi yaptırım ve uygulamaları, hak gasplarını da hiçbir şekilde kabul etmediğimizi ve etmeyeceğimizi duyuruyoruz. Hem genelleşen saldırılara sessiz kalmamak, hem de bulunduğumuz cezaevindeki sorunlarımızın giderilmesi için tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Amasya Cezaevi'nde sürgün

Samsun/Özgür Gelecek- Amasya Cezaevi'nde, 26 Kasım tarihinde TKP/ML TIKKO ve Dev-Sol davası tutsakları açlık grevine başlamışlardı. Cezaevinde daha önce yapılan açlık greviyle elde edilen kazanımların, cezaevi idaresi tarafından kullanılmamasını ve keyfi kararları protesto nedeniyle başlatılan açlık grevi, 15 Aralık'ta, tutsakların isteklerinin kabul edildiğinin bildirilmesiyle bitirildi. Ancak 16 Aralık sabahının erken saatlerinde koğuşlar basıldı. Tutsaklar, üzerlerine kaynar su dökülerek ve yerlerde sürüklenerek götürüldüler. Böylece yanlarına eşyalarını bile alamadan ve dayakla sürgün edilmiş oldular. Sürgün edilen tutsaklar Çankırı, Yozgat, Bartın ve Sakarya cezaevlerine sürgün edildiler. Sürgünlerin Cezaevi Savcısı Sinan... ile Müdür Recep Göğüş'ün bilgisi dahilinde ve Başgardıyan Mustafa Kaya nezaretinde diğer gardiyanlarca uygulandığı gelen haberler arasında.

Cezaevi idaresi hayat kadınlarıyla elele

Kayseri/Özgür Gelecek- Kayseri Kapalı Cezaevi'nde kalan siyasi kadın tutsaklar, 18 Aralık günü çoğunluğu hayat kadını olan, bir grup adli mahkum kadının saldırısına uğradılar. Saldırıya maruz kalan 4 siyasi tutsağın çeşitli yerlerinden yaralandıkları öğrenildi.

Tutsaklarla konuyla ilgili olarak yaptığımız görüşmede şunları söylediler: "18 Aralık günü aniden saldırıya uğradık. Ellerine ne geçerse onunla saldırıyorlardı. Saldırıda dördümüz çeşitli yerlerimizden yaralandık. Cezaevi idaresi uzun süredir, adli mahkumlarla ve özellikle de hayat kadınlarıyla siyasiler arasında provokasyon yaratıyor. Bu insanlık dışı saldırıları ve idarenin adli mahkumlarla işbirliğini protesto etmek amacıyla 3 günlük açlık grevine başladık."

Saldırıya uğrayan Suzan Baran, İlknur Soysal, Songül Özyurt ve Fatma Özyurt saldırı sonrasında savcılığa da suç duyurusunda bulundular. Tutsaklar; hayatlarının tehlikede olduğunu, eğer böyle bir olumsuzluk gelişirse bunun sorumlusunun cezaevi idaresi olduğunu suç duyurusunda belirttiler.

Siyasi kadın tutsaklar, cezaevi idaresinin, kadın tüccarı olan kadın mahkumların, tüm istekleri karşılancan, siyasi mahkumların muhatap dahi alınmadığını da vurguladılar.

Çeşitli cezaevlerinde tutsaklara zulüm sürüyor

Haber Merkezi- Erzurum E-Tipi Cezaevi'nde TKP/ML, PKK, Dev-Sol, TDKP, TKP-Kıvılcım davalarından yargılanan 275 siyasi tutsağın süresiz ve dönüşümlü açlık grevi 21 gündür devam ediyor. Tutsaklar ortak açıklamalarında HBB televizyonunda hedef gösterildiklerini belirtiyorlar. Çankırı Cezaevi'nde bulunan TKP/ML, Dev-Sol, TDKP, TKP/ML Hareketi ve TKP davası tutsakları da süresiz açlık grevini yaklaşık 10 gündür devam ettiriyorlar.

Elazığ E-Tipi Cezaevi'nde 19 Aralık'ta askerler koğuşları talan ettiler ve tutsakları ayrı koğuşlara yerleştirmek istediler. Gebze Cezaevi'nde ise cezaevi müdürü Hasan Kuzu'nun kazanılmış hakları gaspederek provokasyon ortamı yaratmaya çalıştığı bildiriliyor.

Partizan ve Özgür Gelecek toplantıldı

Haber Merkezi- Partizan'ın Ekim-Kasım-Aralık sayıları olarak yayınladığımız 16. sayı ve Özgür Gelecek'in 18. sayı İstanbul DGM'ce toplantıldı. Partizan'da "Türkiye Cumhuriyeti'nin Suç Ortakları ABD ve Avrupalı Emperyalistlerin PKK'ya Karşı Saldırı ve Yasaklamalarının Düşündürdükleri" başlığıyla yayınlanan yazıda DGM Başkanlığı; "TC. Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan propaganda yapıldığı kanaatine" vardığı için dergimiz PARTIZAN Anayasasının 28. CMUK'nun 86 ve 5680 sayılı yasınının EK- 1/2 maddeleri gereğince toplantıldı Özgür Gelecek'in 18. sayı ise, DGM Başkanlığının talebiyle; 1) 4. sayfadaki "TKP/ML-MK AK Eylem Bülteni Yayınlandı" 2) 5. sayfadaki "TKP/ML-YDB Avrupalı Emperyalistlerin PKK'ya saldırılarını kınadı" 3) 11. sayfadaki "TIKKO Gerilla Birlikleri Dersim'de Sabit Askeri Merkezlere Yönelik Saldırı Eylemlerini Yoğunlaştırdı. Karakollardan Sonra Bölük Merkezleri'de Roketlerin Hedefinde. Gerilla Artık Kışın da Savaşıyor." 4) 18. sayfadaki "İtirafçılığın böylesi veya Yaşasın Düşmanım" başlıklarıyla yayınlanan haber, haber-yorum ve mizah yazılarında; "yasadışı terör örgütü TKP/ML-TIKKO'nun propagandasının yapıldığı" belirtilerek; "Anayasasının 28. CMUK'nun 86 ve Basın Kanununun Ek- 1/2 maddesi ve fıkraları uyarınca" toplantıldı. Sorumlu Yazışmaları Müdürümüz Bülent Özdemir, 20 Aralık'ta konuyla ilgili basın açıklaması yaparak, "Türkiye'de sosyal kurtuluş ve ulusal kurtuluş mücadeleleri temelinde iki yönlü sürdürülen gerilla savaşları tüm yakıcılığıyla Türkiye ve dünya gündemini işgal ederken; bunlardan söz edilmemesinin "suç" sayılması; egemenlerin, -tüm yakıcılığına rağmen- gerçekleri kabullenememelerinin/ kabullenememelerinin ve korkaklıklarının bir göstergesidir. TC. bu, "devekuşu" tutumuyla komikleşirken, devrimci sosyalist basını toplamakla kendi kendisini daha da teşhir etmektedir. Egemenlerin ekonomik ve siyasal acizliklerinin bir ürünü olan bu toplantıları nefretle kınıyor ve bir kez daha haykırıyoruz: **Susmadık, susmayacağız!"** dedi.

Komal İzmir Temsilcisi gözaltında

İzmir/Özgür Gelecek- Komal Yayinevi İzmir Temsilcisi Songül Diribaş, yayinevinin çıkartmış olduğu kartları Karşıyaka'da satarken gözaltına alındı. Komal yöneticilerinin yaptığı açıklamada, Songül Diribaş'ın, bulunduğu yerde hiçbir gerekçe gösterilmeden keyfi gözaltına alındığı söylendi. "Devrimci yöntemler çerçevesinde, kitlelerle yayın düzeyinde ilişki kurmak ve bunu en alt düzeydeki materyallerle gerçekleştirme bile artık militarizm tarafından suç sayılmaktadır." diyen Komal yöneticileri, temsilcilerinin hayatından endişe duyduklarını bildirdiler. 18 Aralık'ta gözaltına alınan Diribaş hâlâ gözaltında

Yaşar Kaya, Özgür Gündem'e yapılan baskıları anlattı

İstanbul/Özgür Gelecek- Özgür Gündem gazetesi imtiyaz sahibi Yaşar Kaya, gazete merkez binasında 17 Aralık Cuma günü bir basın açıklaması yaptı. DGM Savcılığı ile polislin Özgür Gündem'e yönelik saldırılar hakkında bir konuşma yapan Kaya, gözaltındakilerin idari ve yazışmaları kadrosundan olduğunun altını çizerek, gözaltılarının bilinçli bir engelleme olduğunu söyledi. Kaya konuşmasına şöyle devam etti: "Malumunuz, arşiv, bir gazetenin çıkmasında çok önemli. Arşiv talan edilmiştir. İkinci basında muhasebe diskleri ve belgeleri alınmıştır. Polis aramaları sırasında 1 milyar liralık zarar var. Aşağıdaki büyük kameranın objektifi kırılmıştır."

Bu arada söz alan gazete avukatlarından Osman Ergin, polis tarafından kırılan merceğin 50 milyon, kamera körüğünün ise 6 milyon lira olduğunu söyledi. Gazetinin ismi, kişiliği üzerine yapılan spekülasyonlarla yaratılan manevi zararın ölçülmesinin mümkün olmadığını belirten Ergin, İçişleri Bakanlığı ve

Adalet Bakanlığı aleyhine 1'er milyarlık tazminat davaları açacaklarını belirtti.

Yaşar Kaya, boyalı basının "PKK Eğilimli Gazete!", "PKK Organ Gazete!" yakıştırmalarını ise şöyle yanıtladı: "Bu manşetler gerçekten utanç verici. Özgür Gündem'in PKK ile hiçbir ilişkisi yoktur. PKK'nın Serxwebun ve Berxwedan gibi iki yayın organı var. Bizze ihtiyaç yoktur."

Özgür Gündem'in Kürt halkını savunduğunu ve savunacağını belirten Kaya, bir gazetecinin "Gazmaskeleri, silahlar çıktı. Bunları nasıl açıklayacaksınız?" sorusuna ise "Ben zamanında İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'e 3 silah için başvuru yaptım. Bekçiye, para taşıyan arkadaşta ve bana gerekiyordu. Ama bir yanıt alamadım. İkincisi ben fırsat bulsam yanımda mitralyöz taşıırım. Bu gazetenin 10'dan fazla çalışanı katledilmiş. Madımak Oteli olayı ortada. Gaz maskeleri Hürriyet, Milliyet, Sabah'ta da var. Bunları silah gibi yanyana dizip teşhir etmek utanç vericidir." yanıtını verdi.

Gazetemizden Özgür Gündem'e destek

İstanbul/İzmir/Özgür Gelecek- 15 Aralık'ta, Özgür Gündem gazetesine yapılan baskıları kınamak ve sosyalist basın arasındaki birliği, dayanışmayı güçlendirmek için Gündem gazetesi ziyareti edildi. Ziyaret sırasında Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik, Partizan çalışanları ve Yeni Demokratik Kadın Derneği adına bir temsilci, yaptıkları ortak açıklamada baskıları kınadılar.

İkili sohbet havasında geçen görüşmede Özgür Gelecek'ten bir arkadaşımızın "Maliyecilerin ardından başkaları geldi mi?" sorusuna karşılık, Gündem Halkla İlişkiler Müdürü İzzet Özdemir, Mali Şube'den sonra kimsenin gelmediğini belirtti. Ayrıca Serxwebun dışındaki hiçbir illegal yayının da götürülmediğini altını çizerek, "Tabii bunları bize karşı kullanmak amacıyla aldılar." dedi.

Özgür Gelecek'ten arkadaşımızın "Sosyalist basından ve diğer çevrelerden destek nasıldır?" sorusuna karşılık ise; bu olayla, olaylara uzak kalan sosyalist yayınların da bir araya gelerek kenetlenişi ve bu olayların sosyalist basına yapılacak olan baskıların bir ön hazırlığı olduğu, bu yüzden de sosyalist basının desteğinin haliyle olması gerektiği belirtildi.

Son dönemlerde her iki gazete arasındaki soğuk rüzgarlara da değinildi. Özgür Gelecek'ten İsmail Yılmaz bu konuda şunları söyledi: "Birbirimize bir takım eleştiride bulunabiliriz. Fakat zor dönemlerde de birbirimizle dayanışmayı eksik etmeyiz. Bu iyi bir gelenektir. Ve biz bu anlayış nedeniyle her türlü yardımda bulunmak ve dayanışma içinde olmak için buradayız."

Teknik eleman ve arşiv konu-

sunda olanaklarımız ölçüsünde yardımda bulunabileceğimize de belirtildi. Her iki gazete açısından da olumlu geçen bu konuşmalar sırasında sendikalarla bakış açısı konusunda da fikir alış-verişinde bulunuldu. Sendikalar noktasında; burjuva basının toplumu daha çok etkisi altında tuttuğu, bu nedenle özellikle işçi ve kamu sendikalarının, DKO'lerin kendi tabanlarına sosyalist yayınları götürme noktasındaki zaafların aşılması gerektiği düşüncesinde birleşildi.

GÜNDEM'E BASKILAR SURUYOR

Sosyalist basına en ufak tahammülü olmayan TC, Gündem'e yaptığı baskıların gazeteyi susturmayı amaçlıyordu. Ancak Gündem gazetesi çalışanlarının ve okuyucularının büyük bir özveriyle çalışarak gazeteyi ayakta tutabilmeleri, TC güçlerinin acizliklerine acizlik ekledi.

Saldırıların durdurmayan TC son olarak 22 Aralık'ta atağa geçerek Gündem İzmir Bürosu'nda çalışan Namık Kalkan, M. Emin Unay ve Oğuzhan Özkök isimli muhabirleri gece evlerine baskın yaparak gözaltına aldı. Ayrıca muhabiri kalmayan Gündem'e muhabirlik yapabilecek kişileri de (eski muhabir Sedat Alp'i ve üniversite öğrencisi Ahmet Kaya'yı) gözaltına almayı ihmal etmedi.

Alınan 5 kişi apar topar mahkemeye çıkarılarak tutuklandılar. Gazetemize demeç veren Gündem İzmir Bürosu her türlü baskıya rağmen gazeteyi çıkaracaklarını söyleyerek büyük bir dayanışma örneği sergileyen sosyalist basına teşekkür ettiler.

Devrimci Basın Platformu kuruldu

Adana/Özgür Gelecek- Son günlerde ülkemizde yaşanan baskılar, Özgür Gündem gazetesi baskını ile fiili saldırıya dönüşmesi karşısında, devrimci, demokrat, yurtsever basının Adana'daki temsilcilerinin bir araya gelerek Adana Devrimci Basın Platformu'nu kurdu. Gerek basın-yayın gerekse de demokratik, yasal alandaki siyasi faaliyetler ortamında ortaya çıkan sorunlar nedeniyle bir araya gelen devrimci, demokrat, sosyalist basın-yayın organları, anti-faşist, anti-emperyalist temelinde bir oluşum sağladılar. Bu oluşumda yer alan basın-yayın organları ise; Özgür Gelecek, Barikat, Deng, Devrimci Proletarya, Emek, Emegün, Yayın, İşçilerin Yolu, Kurtuluş, Medya, Gündem, Newroz

Ateşi Adana temsilcilikleri. Platformda yer almayan diğer devrimci, demokrat, sosyalist, yurtsever basın-yayın organları ise, yürütme organı tarafından çağrı yapılarak güç birliğine davet ediltiler.

Adana Devrimci Basın Platformu tarafından 15 Aralık '93 günü yapılan basın açıklamasında Özgür Gündem gazetesine yapılan saldırı kınandı. Basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi: "Başta devrimci ve yurtsever basın olmak üzere tüm demokratik kurumlara yönelen saldırılar karşısında, devrimci ve demokratik güçleri göreve ve dayanışmaya çağırıyoruz. Özgür Gündem gazetesini kapatmaya yönelik saldırıları kınıyoruz. Her türlü baskıya karşı dayanışma gösteriyoruz."

Özgürce

İsmail Yıldız

"Kağıttan kaplana" bir yumruk daha!

Bu günlerde, poposunda tekme izi olan işçi karikatürleriyle sıkça karşılaşyoruz. Ekonominin, büyük ve küçük işletmelerin günden güne çıkmaza girmesiyle işsizler ordusu yeni işsizlerde katılıyor. Ve karikatürçüler sık sık anılan karikatürle bunu dile getiriyorlar.

Ancak, nedense poposuna halkların tekmesini yiyen bir Amerikan askeri karikatürüne pek rastlıyamıyoruz. Oysa bu karikatür birçok dönem gerekli olmuştur. Şimdi de gereklidir. Tarihte Vietnam, Kore, Lübnan, Haiti... den sonra şimdi de Somali'de benzer bir sonuç alınıyor.

9 Aralık 1992'de 2500 basım mensubunun neredeyse tümüyle karşıladığı ABD ve kuyrukçu güçleri Somali'ye "ekmek ve barış" götürcekleri vaadinde bulunuyorlardı.

Gerçekten de, Somali'de (ve diğer birçok Güney Afrika ülkesinde) açlık ve içsavaş alabildiğince yaygınlaşmıştı. Açlıktan bir deri, bir kemik insanlara her yerde rastlanıyor ve açlıktan ölümler çığ gibi büyüyordu. Ama bunun sorumlusu da yine emperyalizm, başta ABD ve geçimci Rus Sosyal Emperyalizmi ve diğer emperyalist sömürgecilerdi. İki büyük paylaşım savaşıyla kana doymayan açgözüler, dünya pazarlarını yeniden yeniden paylaşma mücadelesini sürdürüyorlar. Stratejik konumları ve pazar paylaşma yarışında bir diğerine üstünlük sağlama hırsları nedeniyle ülkeler ve iktidarlar sürekli el değiştiriyor. Askeri Faşist diktatörlükler ABD ile ilişkiye geçince faşist, RSE ile ilişkiye geçince de sosyalist (!) oluyordular. Ya da ABD'ye göre demokrasi ya da diktatörlük oluyordu. ABD ve RSE güdümündeki diğer ülke yönetimleri de kuyrukçu yerlerini alıyorlardı. Afrika boynuzu, stratejik önemi nedeniyle istahları kabartıyor, Küba'nın RSE'nin kanlı kılıcı olduğu en önemli alan buralar oluyordu.

Ve 1992 sonlarına doğru "London Observer" gazetesi, Somali ve çevresinde büyük petrol yatakları bulunduğunu duyurduğunda pazarın ekonomik önemi de artmıştı. Zaman "Yeni Dünya Düşeni" zamanıydı ve insançılık (!) öndeydi. Yıllardır kendi suçları sonucu insanları açlıktan ölüme terkedenler insancıl duygularını hatırlamış ve "Ümut Operasyonu" adı altında ve BM şemsiyesiyle askeri operasyona girişmişlerdi.

İşgal kuvvetleri içinde asker sayısı olarak ABD'ninki 2983 (ayrıca komutası altında da 8918). Almanya 1502, Avusturalya 39, Bangladeş 943, Belçika 903, B.A. Emirlikleri 665, Botswana 319, Fas 1438, Fransa 98, Hindistan 4935, İrlanda 81, İtalya 2371, Kanada 4, Kore Cumhuriyeti 249, Kuveyt 70, Malezya 676, Mısır 1696, Nepal 311, Nijerya 613, Norveç 124, Pakistan 4996, Romanya 235, Suudi Arabistan 756, Tunus 143, Türkiye 320, Yeni Zelanda 41, Yunanistan 99, Zimbabve 899. Çeşitli ülkelerden 340 askeri polis'dir.

İk zamanlar "kurtarıcı"ın şansı çok yaver gitti. Düğün alayı karşılır gibi dünya basınının flaş ve TV ışıkları altında sevinçle (!) karşılandılar. Fakat bu aldatıcı görüntü hemen çöktü. Somali halkı BM adı altında emperyalist işgali istemiyordu. Başka halkları yalduzlı sözler ve görüntüler altında aldatılabıldıkları ama aklar aldanmıyordu. Halk, yürüyüşler düzenliyor işgal güçlerini istemediğini haykırıyordu. Silahlı güçler ise, özellikle ABD güçlerini hedefleyerek saldırılar gerçekleştiriyorlardı. Somali ordusunda general olan Muhammet Farah Aidid, askeri direnişin başındaydı ve halkın tepkisini de aynı potaya çekmeyi başarmıştı.

İşgal kuvvetlerine Türkiye'de 320 askerle katılmıştı. Tıpkı Kore savaşında olduğu gibi, efendileri ABD'nin kuyrukçuna takılarak, içerdeki halk ve ezilen ulus düşmanı politikalarını diğer dünya ülkelerine de taşıyorlardı. Üstelik bu kez, çeşitli ülkelerin komutasına da bir Türk general atanmıştı. Adı da askeri göreviyle örtüşen Korgeneral Çevik Bir aracılığıyla Türkiye halk düşmanı niteliğiyle onore edilmiş oluyordu. Ancak nedense daha ilk heyet gönderiminde ABD, Türk Hava Kuvvetleri uçağıyla heyetin doğrudan Somali'ye gidemeyeceğini, oraya ancak ABD uçaklarıyla girebileceklerini bildiriyordu. Ve Türk heyeti kendi uçağıyla Kenya'nın başkenti Nairobi'ye gidebiliyor oradan Somali/Mogadişu'ya ABD uçağıyla geçebiliyordu.

(Okurlar merakını başlasınlar, "ekmek ve barış" götürüyoruz adı altında yüzlerce uçak, tank, binlerce asker ve tonlarca bombanın götürülmesine belki demagojik bir savunma yapabilirler ama şu Türk askerleri "Kurtarıcı"ğa giderken neden 100 kutu da rezervatifi? yanlarında götürdüler bir türlü aklım almıyor. Anlaşıyor ki, Somali halkının gerçekte sorunu açlık vs. değil de, bu tür kurtarıcıların kurtulmadır.)

Şimdi, bir yıllık işgal sonunda zorba güçler batağa saplanmış durumdadır. Kurtulmak istiyorlar. Ama aynı zamanda Somali'nin uygun bir bağımlılık zinciriyle bağlanmasını tasarlıyorlar. Daha önce başına ödül koydukları ve defalarca, günlerce Mogadişu'yu bombalayanlar onu da öldürmeye çalıştıkları General Aidid'le görüşmelere başladılar.

Pakistan gibi, güç gösterme olanağı bulmuş budalaların hâlâ boşalacak asker sayısını tamamlama dengizliğini bir yana bırakarak, ABD'nin peşinden Türkiye ve diğer bazıları da çekileceklerini açıkladılar. "Kahraman" Türk ordusu yenilgiyle çekilmenin önünü perdelemek için yine kandırmacalara giriyor. Sözde Korgeneral Çevik Bir'in görev süresi bitiyormuş da onun için çekiliyorlarmış. Oysa onlar ABD'nin kuyrukçu ve hegemonyasının ayrı kalma cesaretine sahip değillerdir. Ve bununa başkalarını belki aldatabilirler ama gerek bu yenilgiyi gerekse de gerilla mücadelesi karşısındaki başarısızlıklarını ve hergün biraz daha derinleşen acizliklerini çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarından gizleyemezler.

Aidid'in oğlu Hüseyin'in ABD'de asker olması ve işgalin ilk ayında "tercüman" olarak işgal kuvvetleri içinde yer alması onca da önemli görülmeyebilir. Ama Aidid bir eski generaldir ve dışa yansımadığından dünya görüşünü, hedeflerini vs. bilemiyoruz. Sadece işgale karşı bir konumda olduğu anlaşılıyor. Zaten şu anda da ABD ile görüşmelerde bulunmaktadırlar. Somali'nin yeni kaderinin ABD'nin ve diğer emperyalistlerin yarı-sömürgeci olma yönünde çizileceği anlaşılıyor.

Son nokta; Bolivya'lı bir karamizah ustasının "Yoksulluğa savaşmak isteyen herkes bir dilenci öldürsün, bu iş tamamdır" anlayışıyla örtüşen ABD ve kuyrukçuların politikası biraz daha iflas etmiştir.

Açlar ve ezilenler tarih sahnesindedir ve emperyalistlerin "kağıttan kaplan" olduğunu hergün biraz daha kamtılmaktadırlar.

Yeni yılda, açlara ve ezilenlere, geleceğin özgürlük topununun yapacakları binlerce sevgi, binlerce selam...

Özgür Gelecek okuruna polisten baskı

Kayseri/Özgür Gelecek-Kayseri Mimar Sinan Endüstri Meslek Lisesi öğrencisi S.A., Özgür Gelecek okuru olduğu için polis tarafından rahatsız ediliyor. S.A., kendisiyle görüşen muhabirimle konuyla ilgili olarak şunları anlattı: "Polis bana 'Sen Özgür Gelecek bürosuna niye gidiyorsun? Oradakilerde ne buluyorsun? Orada neler konuşuluyor, neler yapılıyor?' gibi sorular sorarak çeşitli tehditler savurdu." S.A. olayın gelişimini şöyle özetliyor: "Ben okuldaki çıktığıktan sonra Sivas Caddesi'nde yürürken bir kişi bana yaklaşıp, kendisinin polis olduğunu, kendisiyle konuşmam gerektiğini, kendilerine yardım etmem gerektiğini söyledi. Özgür Gelecek bürosu ve bazı arkadaşları hakkında çeşitli sorular sordu. Cevap vermediğimi görünce babacan bir tavır takındı 'Benim de senin gibi kızım var. Biz seninle iyiliğin için konuşmaya geldik.' dedi. Bu konuşmanın üzerine yine birşey öğrenemeyince 'Seninle tekrar görüşeceğiz. Bu konuşmayı kimseye söyleme. Eğer söylersen başına gelecekleri düşün. Başın mutlaka belaya girer.' gibisinden tehditlerde bulunarak gitti." S.A., son olarak "Ben devrimci-demokrat bir insanım. Devrimciler işbirlikçilik gibi şerefsizlik yapmazlar. Ben de hiçbir şekilde işbirlikçilik yapmayacağım. Bundan sonra başıma herhangi bir şey gelirse bunun sorumlusu Kayseri Emniyetidir." dedi.

Konya'da polis okurlarımıza saldırdı

Konya/Özgür Gelecek- 21 Aralık'ta, Uğurlu ve Fatih Işıklar semtlerine asılan TKP/ML-TİKKO ve TKP/ML-TMLGB imzalı pankartları gören Konya polisi, acizliğin verdiği azgınlıkla nereye saldıracığını şaşırıldı. Fatih Işıklar semtinde, demokrat insanların gittiği bir kafeteryaya saldıran polis, biri kafeterya işçisi olmak üzere üç okurumuzu gözaltına aldı. Gözaltına alınan üç okurumuzdan hâlâ haber alınmadı. Öte yandan Konya Selçuk Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde yoğun polis baskısı sürerken, Yeni Demokrat Gençlik dergisi okullarına yakın kişilere polis tarafından ajanlık teklif edildiği öğrenildi.

Tokat ve Turhal'da Maoizm afişlemesi

Tokat/Özgür Gelecek- 6-17 Aralık tarihleri arasında Tokat şehir merkezinde ve Turhal ilçe merkezinde çok sayıda afişleme yapıldığı gözlemlendi. "Başkan Mao'nun 100. Doğum Yıldönümünde Şan Olsun Maoizm'e" içerikli ve Partizan-Özgür Gelecek-Yeni Demokrat Gençlik imzalı çok sayıda afiş halktan yoğun bir ilgi gördü. Afişlemelerin, kısa bir süre önce ülkücü parti ve demekler tarafından yapılan yazılımlar ve afişlemelerden sonra yapılması dikkat çekiciydi.

Sarp Kuray ve teslimiyetin teorisi

Haber Merkezi- Partizan Yolu örgütünün kurucusu Sarp Kuray, 12 yıldır yaşadığı Avrupa'dan, 22 Ekim günü Türkiye'ye döndü. Atatürk Havaalanı'nda gözaltına alınan Kuray, 28 Ekim'de İDGM tarafından "illegal çete kurmak suç" ndan tutuklandı.

Kuray dönmekle kalmadı. "Türkiye'ye dönmeden önce Milliyet gazetesine yaptığı röportaj, 29 Kasım'dan itibaren 4 bölüm halinde yayımlandı. Bu röportaj, elbette bir rastlantı değildi.

Röportaj sayesinde, Kuray'ın mantığı biraz da olsa ortaya çıktı. Kuray, Taylan Özgür cinayetini, bir dönüm noktası olarak, ele alıyor yolda yürümenin bile bir yaşam kavgası haline geldiği saptamasını yapıyor. Ve ekliyor: "Yaşamak, üniversiteye gelmek, sinsi cinayetlere ve pusulara karşı silahlanmak zorunda bırakıldık... Dev-Genç, bir plan çerçevesinde hazır olmadığı bir müdafaaya, silahlanmaya zorunlu bırakıldı. Bu da bizi işçi ve köylü kitesinden kopardı." Kuray, doğru öncüllerden yola çıkıyor. Devrimci gençlik silahlı mücadeleye hazır olmadığı bir sırada, sivil faşistler tarafından sıkıştırılmaktadır. Bu nedenle sivil faşistleri hedef alan silahlı eylemler geliştirilmekte, devletle mücadele arka planda kalmaktadır. Ancak Kuray'ın "unuttuğu" iki nokta var: Birincisi, silahlı mücadele = halktan soyutlanmak teslimiyetçi mantığı. İkincisi tam da o günlerde İşçi-Köylü ordusunu kurmak için silahlanan, ağacı değil ormanı gören, devleti hedefleyen Kaypakmaya düşüncesi.

Sarp Kuray, hayatını hep "aydın" bir TC askeri olarak yaşıyor.

Sarp Kuray

Ordu içinde darbe yaparak veya subaylar öncülüğündeki isyanlarla cunta tipi "devrim"ler yapmayı düşünüyor. Kemalist zihniyetin seçkin bir temsilcisi olarak da kendi örgütünün içindeki hesaplaşmaları şöyle değerlendiriyor: "İsmet Paşa ile Mustafa Kemal'in ilişkilerine bakın, aynıdır. Kimimiz Atatürkçüyüzdür, kimimiz İsmet Paşacı, kimimiz Yakup Cemil gibi silahşör, kimi Resneli Niyazi gibi romantik, kimi Enver Paşa gibi ihtiraslı, sonuna kadar giden..." Evet, aynen böyle! Kuray'da bu adamların ve aralarındaki ilişkilerin hangi sınıflara tekabül ettiğine dair tek bir saptama bile bulamazsınız. Aklısıra "öz" Türkiye tarihiyle "devrimci" tiplemelerin köprüsünü teorize ediyor.

"Üstadın" başka teorileri de var.

Bütün teorilerinin altında bir TC askeri mantığı yatıyor. Kuray sürekli kullanılan biri oluyor. Arkadaşları kullanıyor, CIA kullanıyor, ordu kullanıyor vs. Herşey kullanıma ve darbe bağlamında değerlendiriliyor. Ve "üstad" hayıflanıyor: "Benimle yola çıkan pekçok kişi bugün multimediyeler."

Kuray, geriye dönüşlere ilişkin olarak "orijinal" bir teori getiriyor. "Üstad"ın Avrupa'da 10'a yakın döner dükkanı var. Bu dükkanların nasıl battığını ise şöyle anlatıyor: "... Çoğu çöktü bunların. Sovyetler Birliği neden çöktüyse, ondan çöktü bizim dönerciler de. Kolektif insan, Doğulu insan maddesinde yaratılmadı... Yani koskoca Sovyetlerde ki kolhozlar nasıl yürümediyse, öyle yürümedi bizim dükkanlar." Anlayacağınız, "üstad" Avrupa'da "bölgesel devrim" yapmış, küçük çapta kolhozlar kurmuş, batırması ama kimsenin haberi yok.

Kuray, son olarak "Neden Türkiye'ye dönme kararı aldınız?" sorusuna, yine "özgün yöntemlerle" cevap veriyor. "Avrupa'da ilticacı olarak geçirdiğim yılları, Türkiye'de hapiste geçirmedime yanıyorum." diyor. Kuray, hapse girmemeyi, teslim olmamayı düşünmüyor. Hapse giriyor ve direnmeden, sadece "kitap yazarak", "onurlu bir yaşam" sürmek istiyor.

24 Kasım 1993 tarihli Özgür Gündem gazetesinde, Kuray'ın arkadaşları oldukça anlamlı bir mektubu yayınladı. Şöyle diyorlar: "Hemen belirlenim ki, onun bu adını çeyrek asırdır içinde yer aldığı devrimci saflardan kopuşun ve ruhunu düzene teslim edişinin açık ilanı olarak görüyoruz."

Demokratik üniversite arayışına polis saldırısı

İstanbul/Özgür Gelecek- 25 Aralık günü DEP Ümraniye ilçe binasında Demokratik Üniversite Kurultayı toplandı. Üniversite öğrencilerinin YÖK'e alternatif olarak toplandıkları Kurultay'a polis müdahale ederek öğrencileri gözaltına aldı.

Ekim ayında çalışmalarına başlayan Demokratik Üniversite Kurultayı'na 20 üniversiteden öğrenci temsilcileri katıldı. Öğrenciler, kurultayın amacının üniversite sorunlarını dile getirmek, bir tartışma ortamı yaratarak, çözüm önerileri getirmek olduğunu açıkladılar. Çeşitli illerden kurultaya katılmak için İstanbul'a gelen öğrencilerden bazıları polis tarafından gözaltına alındı. Daha önce Ümraniye Belediye Düşün Salonu'nda yapılması ilan edilen kurultay İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir tarafından engellendi. Bunun üzerine DEP Ümraniye ilçe binasında kurultay toplandı. İstanbul'dan

gelen öğrencileri Ümraniye girişinde polisler durdurarak gözaltına aldılar. Birçok ilden gelen öğrencilerin kurultayın gerçekleştiği binaya girmelerini polis engelledi.

Demokratik Üniversite Kurultayı'nın (DÜK) temel gündem maddeleri MGK üniversiteleri, paralı eğitim, öğrenci gençliğin zorunlu askerliğe alınması ve örgütlenme gibi sorunlardan oluşuyor. Kurultay salonunun duvarlarına "Dünyayı istiyoruz, kuruntı değil", "Zorunlu askerliğe hayır", "Ticaretane değil, üniversite istiyoruz", "MGK gündeminde silahların gölgesinde eğitime hayır", "Yurtlarda insanca yaşam kurulsun", "YÖK kaldırılmalı, yönetim söz ve karar hakkı istiyoruz" yazılı pankartlar asılmıştı. Kurultay devrim şehitleri adına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında devlet tarafından ordu denetiminde medyanın yönlendirdiği bir gençlik oluşturulma-

ya çalışıldığı belirtildi. Girişim Komitesi Bildirgesi'ne polisler el koyduğu için, okunamadı. Çeşitli üniversitelerden öğrenciler, sorunlara ilişkin düşüncelerini dile getirdiler.

Kurultay sürerken dışarı çıkan 13 öğrenci gözaltına alındı. DEP Ümraniye binasının etrafını Çevik Kuvvet sarmıştı. Öğrenciler bunun üzerine binadan dışarı çıkmama kararı alarak, açlık grevine başladılar.

26 Aralık günü öğleden sonra gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılmasından sonra açlık grevini bırakan öğrenciler, Hilton Otelinde iki gündür devam etmekte olan Demokrasi Kurultayı'na katılmak üzere binadan ayrıldılar.

Daha sonra edindiğimiz bilgilere göre, bir öğrencinin gözaltında dövülerek kolunun kırıldığı, bir öğrencinin de burnunun kırıldığı öğrenildi.

Sosyalist Basın Platformu'ndan Gündem'e destek

Ankara/Özgür Gelecek- Ankara Sosyalist Basın Platformu 21 Aralık Salı günü Özgür Gündem gazetesini ziyaret ederek 1'er günlük fiili çalışmasına katılacağı belirtti. Platforma katılan dergiler ve gazeteler daha önce de destek amacıyla Kızılay meydanında Gündem satmışlardı. 21 Aralık'ta da yaptıkları basın açıklamasıyla; toplu katliamların, yargılı-yargısız infazların, gözaltında kayıpların ve sosyalist basına yapılan baskıların daha da pervasızlaştığı günümüzde duyarlı demokrat ve devrimcilerin dayanışmasının önemini ve aciliyetini duyurdular. Ayrıca Sosyalist Basın Platformu "Egemenler bir taraftan şeffaflık pozları sergilerken diğer taraftan Özgür Gündem'e yapılan baskıların ve sosyalist dergilere kapatma, toplama kararlarıyla da gerçek yüzlerini bir daha sergilediler. Hem de İnsan Hakları Günü'nde... Fakat boşunadır çabaları. Ne haykırışımızı durdurabilecekler ne de siz emekçi halkımıza gerçekleri sunmamızı!" diyerek Özgür Gündem'in çalışmalarına 1'er günlük katılımların devrimci demokratlar arasında dayanışmaya küçük bir örnek olduğunu belirttiler. 22 Aralık Çarşamba günü de gazetenin çalışmalarına fiili desteği Partizan dergisi başlattı.

Ankara Sosyalist Basın Platformunda Partizan, Direniş, Devrim, Odak Kurtuluş ve Özgür Halk bulunuyor. Bir haftaya yayılan süreçte diğer dergiler de 1'er günlük desteklerini sürdürüyorlar. Orada bulduğumuz gün boyunca ÇHD'den de avukatların yoğun desteğini gördük. Avukatlar da nöbetleşerek Gündem'i yalnız bırakmadılar.

Öğretmene sürgün

Haber Merkezi- Son bir ay içinde, Elazığ'da görev yapan Eğitim-Sen üyesi 10 öğretmen sürgün edildi. Atama yönetmeliğinin 29. maddesi gerekçe gösterilerek sürgün edilen öğretmenlerin durumunun söz konusu madde ile hiçbir ilgisi bulunmuyor. Konuyla ilgili olarak 27 Aralık'ta bir basın açıklaması yapan Eğitim-Sen Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir şunları söyledi: "Ataması yapılan arkadaşlarımızdan hiçbiri ne adli ne de idari soruşturma geçirmemiştir. Yapılan uygulama keyfi ve anti-demokratiktir. Arkadaşlarımızdan hiçbirinin durumu adı geçen yönetmeliğin 29. maddesiyle örtüşmemektedir." dedi.

Demir Yol-Sen'de sürgün ve açlık grevi

Adana/Özgür Gelecek-Demiryol-Sen Adana Şube Sekreteri Tonguç Özkan'ın, Zonguldak Çatalağzı'na sürgüne gönderilmesini protesto etmek amacıyla; Demiryol-Sen Şube Yönetim Kurulu, Tonguç Özkan ve ailesi 9 Aralık '93 tarihinde açlık grevine başladılar. (Tonguç Özkan süresiz diğerleri dönüşümlü).

Cer Servisi Müdürü Recep Yıldırım'ın olağanüstü çabaları (!) sayesinde Ulaştırma Bakanlığı tarafından Zonguldak/Çatalağzı'na sürgün edilen Özkan halen Ç.Ü. Ziraat Fakültesi 4. sınıfına devam ediyor. Bu sürgünle Özkan okuldaki ayrılma konusunda kalamayacak.

Açlık grevine başlanmadan önce Demiryol-Sen'e ait olan yapı-

lan açıklamada: "Biz direnme hakkımızı kullanana kadar her türlü diyalog yolunu denedik, fakat bir sonuç alamadık." denildi.

Açlık grevinin 4. gününe kadar bir sonuç alamayan Demiryol-Sen Adana Şube Yönetim Kurulu'nun yaptığı basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi: "Bugün işbaşında bulunan DYP-SHP koalisyonu, demokratikleşme, insan hakları ve sendikal haklar vaadi ile bizlerden oy aldılar. Yaşadığımız pratikte bütün bunların ters-yüz işlediğini üzülmeye başlıyoruz. Çalışanların örgütlenmesi, sendikal çalışmalara katılması, uluslararası sözleşmelerden doğan bir hak. Ne yazık ki bu çalışmalara katıldığımızdan dolayı Şube Sekreterimiz Tonguç Özkan'ın başına geldi."

Demiryol-Sen'in özümlü açığına ilişkin olarak Adana, kalmadı. İki yıl önce Nusaybin'e süresiz sürgün tehdidi, daha sonra İskenderun'a nakil, sonra Ulukışla'ya sürgün tehdidi, şimdi de Zonguldak/Çatalağzı. Bütün bu baskılara niye? 151 sayılı sözleşmeyi bugünkü meclis onaylamadı mı? 15 Haziran '93 Genelgesi'ni bu iktidar yayınlamadı mı? DYP-SHP koalisyonunu bu genelgelerine ve mecliste imzaladıkları sözleşmelere, verilen vaatlere sahip çıkmaya davet ediyoruz."

Cer Servisi Müdürü Recep Yıldırım'ın Cumhuriyet gazetesinde yer alan haberine de değinilen açıklamada, Recep Yıldırım'ın asıl amacının Demiryol-Sen Adana örgütünü bölmek ve Türk Ulaştırma-Sen'in önünü açmaya çalışarak olduğu vurgulanıyor. Ayrıca Adana,

Mersin ve İskenderun'da toplanan 1500 imzanın, ilgili yerlere önderlererek açlık grevinin destekleneceği, bir sonuç alana kadar eylemlerinin daha da yoğunlaşacağı belirtildi.

Açlık grevinin 12. gününde Tonguç Özkan mide kanaması geçirerek Adana Numune Hastanesi acil servisine kaldırıldı. Halen açlık grevine devam eden Özkan'ın sağlık durumu kötüye gidiyor.

22 Aralık '93 günü Kamu Çalışanları Platformu'nun olayla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında da, şimdiye kadarki girişimlerden herhangi bir sonuç alınmadığı ancak bu anlamda olumlu sonuçlar alınacağına yönelik gelişmelerin olduğu belirtildi.

Rusya Komünist İşçi Partisi Genel Sekreteri Gunko gazetemizi ziyaret etti!

Işçi Partisi ve Türkiye sosyalist İşçi Partisi'nin konuğu olarak ülkemizde bulunan Rusya Komünist İşçi Partisi Moskova Genel Sekreteri Boris Mihailoviç Gunko, gazetemizde bünyesinde bulunduğu Umut Yayıncılık merkez bürosunu ziyaret etti.

Ülkemizde bir dizi konferans ve panelle, ülkesinin içinde bulunduğu durumu ve dünya sorunlarına bakışlarını anlatan Gunko ile yaptığımız röportajı ve diğer konuşmalarında sorulan sorulara verdiği yanıtları da ekleyerek yayımlıyoruz.

Ozgür Gelecek : Sovyetler Birliği'nde geriye dönüş süreci nasıl yaşandı?

Boris Mihailoviç Gunko: Kapitalizmin restorasyonunu dönemler şeklinde ele almak doğru olacaktır. Birinci dönem; Kruşçev'in sekreterlik dönemidir. Burada ekonomik, ideolojik ve politik alanda yanlışlıklar yapılmıştır. Bağımsız işletmeleri gündeme getirip üretim alanlarını küçük küçük parçalara ayırmak ekonomik hataydı. Kolhozların etkinlik alanları sınırlandırıldı, tarım makineleri ve fabrikalar kısmen özelleştirildi.

İkinci dönem; Brejnev dönemidir ve bu dönem en tehlikeli olan dönemdir. 65 yılı çok önemlidir. İşletmeler bu dönemde kar payına göre ödüllendirildiler. Eskiden maliyeti düşürmek ödüllendirilirken şimdi ne kadar karlıysa işletme o kadar iyidir anlayışı gelişti.

Kruşçev tohumu attı, Brejnev döneminde filizlenip boy verdi. Gorbaçov'a ise bu kriminal burjuvaziyi sadece legalleştirmek kaldı.

Restorasyon sonrası ortalama insan ömrü her yıl yüzde 5 aşağıya iniyor. Bu 20 milyon insan demektir. Hitler'e karşı 4 yıllık Anayurt savunması savaşında ölenlerin sayısına eşit bir rakamdır.

Stalin döneminde yaş ortalaması 74 idi. Şuanda 50'ye düşmüş durumdadır.

Sovyetler Birliğinde dincilik ve ulusculuk nasıl gelişti, zemini neydi ve komünistlerin tavrı nedir?

Özel mülkiyet anlayışı geliştikçe toplumların da mülkiyet hakkı gelişti ve milliyetçilik hortladı. Balkan ve Kafkaslarda kavga başladı. Kapitalizm geliştikçe savaş daha çok olacak. Ve kapitalizmin yayılma- cılığın neden olacaktır. Türkiye'de bu durumdan zarar görecektir. Örneğin, Azerbeycan- Ermenistan kavgası Türkiye'yi de etkiliyor.

Halkın din'e tekrar dönüşü noktasına gelince; Ben İslamiyeti pek bilmiyorum. Hıristiyanlığı biraz biliyorum. Dinler arasında pek çok ortak nokta vardır. İsa'nın öğretisi dünyada beraber yaşamayı (Komünist stilde) çağırır. Kölelik döneminin sürdüğü dönemlerde kölelik vardı. Oysa İsa'nın öğretilerinde kölelik yok. Kardeşlik, eşitlik ve adalet var. Aslında İsa ilk komünistti Ama bilimsel çerçevede değil, çöş- kulu, şiirsel ve duygusal olarak dile getirdi. İsa'nın öğretisinin bir çok ahlaksal temeli var. Yardımlaşma, kardeşlik vb. İkibin yıldır insanlar tarafından kabul edilmiştir. Marks'ın komünizm öğretisi bir bakıma Hıristiyanlığın devamıdır. Ama duygusal değil bilimsel temele dayanmıştır. Ahlaksal temelde Marksizm öğretisi ve İsa öğretisinde benzerlik vardır.

Başlangıçta İsa'nın felsefesi bu idi. Ama öğreti o dönemin köle sahiplerinin hoşuna gitmedi ve Hıristiyanlığa düşman oldular. Fakat onun özünü değiştirerek kendi sömürü politikalarına alet ettiler, bu nedenle Hıristiyanlığın bir ezilenin lehine olan ilericisi yanı vardır, birde sömürücü- lerin lehine olan tutucu yanı vardır. Ve ikibin yıldır bunlar arasında savaş devam etmektedir. Şu önemlidir, Komünizmin reddettiği dinin tutucu yanındır. Bu nedenle Komünizmin bütün dinlerin özüne bir itirazı yok.

Yeltsin'in Başkanlık ve Anayasanın oylaması seçimine katılım düşük oldu. Bunda RKİP'in rolü ne oldu? Diğer faktörler nelerdir?

Bu seçimler Anayasa'ya aykırıdır, yasadışıdır. Partinin boykot etmesi çok doğal, katılması suça ortak olma. Bizim katılmayışımız diğerlerini etkilemedi.

Boris Mihailoviç Gunko kimdir?

Boris Mihailoviç Gunko, 31 Aralık 1993'de Moskova'da doğdu. Kimya alanında tanınmış bir bilimadamı olan Gunko'nun önemli buluşları da vardır. Aynı zamanda şiir çalışmaları da vardır. Önceleri kendisinin Komünist Parti üyeliğine layık olmadığını düşündüğünden, daha sonra ise Partinin bozulmasından dolayı Partiyeye üye olmamıştır. 1989 yılında Gorbaçov'a karşı örgütlü mücadele verebilmek amacıyla arkadaşlarıyla ülke genelinde bir konferans düzenlediler. Bu konferansta Marksizm-Leninizm rehberliğinde mücadele yürütme kararına varıldı. Konferans başkanlığına şu anda Bütün Birleşik Komünist Partisi/Bolşevik'in başkanı olan Nina Andregeva, yardımcılığına ise Boris Mihailoviç seçildi. Konferans sonrası "Sopa" isimli gazeteyi çıkardılar. Halen bu gazetenin genel yayın yönetmenidir.

1990 yılında oluşan Yurtseverlik ve Dayanışmanın örgütlenmesine önderlik etti.

Konferans sonrası yapılan partileşme çalışmasında ayrışma oldu. 1991 yılında Bütün Birleşik Komünist Partisi/Bolşevik ve Rusya Komünist İşçi Partisi doğdu. Gunko RKİP'in Moskova örgütünün Genel Sekreterliğini yürütmektedir.

Çünkü kendimizi duyurma olanağımız olmadı.

Seçimi boykot eden halkı iki grupta mütaala etmek gerekir. Bir kısım halk politikadan anlamıyor, bu nedenle ilgi göstermediler. Bir kısım halk ise bilinçli olarak mevcut partileri onaylamadıkları için katılmadılar. Bunlar Yeltsin'in faşist partisini onaylamadıkları için katılmadılar. Biz böylelerinin çoğalmasını istiyoruz.

Rusya'daki komünistler eski Sovyetler Birliği'ni ihya etmek istiyorlar mı?

Yalnız komünistler değil, halkta eski Sovyetler Birliği'nin canlanması istiyor. Bu isteyenlerin sayısı gün geçtikçe artmaktadır, Komünist Parti de buna katkıda bulunuyor.

Stalin ve sonraki dönemde nasıl bir eğitim verildi, kişi olarak kendiniz nasıl bir Marksist-Leninist eğitimden geçtiniz? Parti okulları yok muydu?

Bu sosyalist ilerlemeler Stalin öldükten sonra hemen hemen durdu. Örneğin, bizim 20-21. Kongrelerde Genel Sekreterler Marksist görüşleri sakladılar. Onların dayandıkları bir görüş de yoktu. İlginç olan, Kongrelerin geçtiği dönemleri kitap olarak çıkartıyorlardı. Ama kongredeki raporlar ile kitap çakışmıyordu. Kitapta söylediklerini pratikte yapmıyorlardı.

Eğitici okullar vardı. Ama onlar da Kruşçev dönemine kadar gerçekleri anlatı- tılar. Kruşçev'den sonra siyasi eğitim azaldı, ekonomiye önem verdiler. Çok masraf kapılarak verilen eğitimi alanlarla konuştuğumuzda Marksizmi anlamadıklarını görürsünüz. Özellikle 65'den sonra bu okullar komünizme zarar verdi. Ama üniversitelerde Marksizm-Leninizm okutanlar oldu, sınavlar verildi. Ve bundan başka Yüksek Politik Eğitimci okullar vardı. Bunlara Marksizm-Leninizm üniversiteleri ismini veriyorlardı. Bu eğitim iş saati dışında haftada üç gün veriliyordu. İki sene kurs görene diploma verildi. Bu kurslar birçok çeşitlere ayrılıyordu. Ben kendim ki defa bu kursun Felsefe ve Estetik kolu

Burada doğru ders veriliyor gibi geliyordu ama politika alanında kötü şeyler öğretiliyordu. Daha sonra Yüksek Parti okulları kuruldu. Burada aydınlar ve profesörler okutuluyordu. Beş yıllık bir okulu ve burayı bitiren herkes büyük kariyerlere gelebilirdi. İlginç olan Prestroyka başladığı zaman şöyle değiştirildi; Komünist parti altındaki Yüksek Parti Okulu olarak değiştirildi. Bu okulda okuyanlara da restorasyonu öğrettiler. Ondan başka ünlü olan Marksizm-Leninizm Araştırma Enstitüsü vardı. Ve bu Enstitü de Prestroykadan sonra restorasyonu destekledi. İşte on yıllarca yapılan bu eğitimde insanlar köpek ve sahibi gibi oldular. Genel Kurs'a tabi tutulan bu insanlar ona karşı çıkacak gücü bulamayıp hep onu izlediler ve bundan dolayıdır ki hep bağımlı kaldılar.

Dünkü panelde, Kruşçev ve Brejnev'in işgal ettikleri konumlarına layık entel düzeyleri yoktu, revizyonist değil ama kullanıldılar dediniz. Niçin revizyonist değiller? Değilsen niçin çevresine revizyonistleri topluyorlar? Üçüncüsü, niye onların güdümüne giriyorlar?

Revizyonist değil diye birşey söyleyemedim. Bizi etkileyecek düzeyde kötü tarafları olmadığını, başkalarının acentası olmadıklarını söyledim. Aksine, revizyonisttirler.

Parti içinde iki çizgi mücadelesi anlayışını savunuyor musunuz?

Bazı görüş açısından farklılıklar var?

Mao parti içinden revizyonistlerin çıktığını söyler. Burjuvazi partinin içinde dir der. Sovyetler Birliği'nde burjuvazi nereden çıktı?

Her adamın iki başlangıcı olur. Bir, kolektif etkilerin yarattığı başlangıç. İşte bu çok önemlidir. Bu etkiler giderek, ilerleyerek komünizme yönelir. Bununla beraber adamda tek yaşamda var. Bireyci yaşam. İşte bu iki başlangıcın biri insanlık sevgisine yönelir, diğeri kendi sevgisine yönelir. Bunlar birbirleriyle mücadele ediyor. İşte burjuvazinin oluşmasını tetikleyen bu

budur.

Her sistem kendi adamlarını yetiştir- miştir. Buna her zaman emek harcanmıştır. Sosyalizmin de kendi insanlarını yetiştir- mesi lazım. İnsanlarda ki bireyci duygula- rı yok etmek zorundadır. Burjuva duygu- sunun çıkması doğaldır.

Toplumda ve partide kapitalist yol- cular gelişebilir. Bu yönelim karşısında ne yapmak gerekir? Mao, burjuvazinin parti içinde olduğunu göstererek, karar- gahı bombalayın der. Siz yeniden iktida- ra geldiğinizde sosyalizmdeki bu tehli- keyi nasıl çözeceğinizi düşünüyor- sunuz?

Burada iki mücadele yolu vardır. Birin- cisi, insandaki toplumsal duyguları geliştire- rek bireysel düşüncelerini eğitim yoluyla yok etmek gerekir.

Örneğin, geçen asırda Dekambrişterlerin olduğunu biliyoruz. Bunlar zengin sınıftan çıkmış insanlardı. Ama ellerindeki zengin- likleri Çar'a karşı mücadelede kullandılar. Aldıkları hümanist eğitim onların bu yolu seçmelerine neden oldu. Bu nedenle amaçlı olarak insanların bilinçlerine etki etmek gerekir.

ikincisi, maddi ve manevi yaşamlarının geliştirilip düzenlenmesidir. Örneğin, Stalin zamanında emeğin üretkenliği çoğaltı- larak fiyatlar düşürülmüştür. Bu insanların yararına bir durumdur. Oysa kapitalist sis- temde herşey daha fazla kâra bağlanmıştır. Kapitalist sistemde moral yoktur. Sosya- listlerde başkalarına iyilik yaptığım ölçüde kendime de iyilik yapmış olurum.

İnsanlık için yaratılan maddi ve manevi yaşama rağmen onu da beğenmeyen ve engel olmaya, değiştirmeye çalışanlar çıkarsa bu durumda onlara represyon yolunu uygulamak da gerekir. (Represyon, mülteci etme ya da öldürme anlamına geliyor.)

— Stalin'in 36-39 yargılamaları ko- nusunda ne düşünüyorsunuz?

— Soruna tek taraflı bakamayız. Örne- ğin, elektrik elde etmek için-ki, elektirik elde edilmesi gerekiyor- benzin yakmak ge- rekir. Ancak her zaman elde edilen elektirik yakılan maddeye göre az olur. Elektrigi benzin yakmadan elde edemediğimiz ko- şullarda benzinin yakmak gerekir. Bu doğal bir zorunluluktur.

36-39 olayları olmasaydı daha iyiydi ama ancak burda kendileri bizi zorunlu kıldılar. Stalin istemedi haksızlıklar olsun ancak onlar bunu zorunlu kıldılar, buna sür- rükdiler.

1921-53 arası Stalin'in yönetimde oldu- ğu bir dönemdi. Tüm represyona uğrayan- ların rakamı 10 milyondur. Bu sadece poli- tik olanlara değil hırsızlık, soygunculuk vb. yapanlara da represyona uğradı. Hapishanelerde 10-15 gün yatanlar dahi represyona uğramıştır. Represyona uğrayanların 3 milyon 60 bini politik yönden yargılan- mıştır. 800 binden az miktardaki insanda hemen idam edilmiştir. Bu represyondan sonra Stalin'e karşı olanlar sayıyı 110 mil- yon göstererek yalan söylediler. Şunada dikkat çekmek lazım, oradaki represyon zamanında iç savaş vardı. O rakamın içine şunlarda giriyor; Hitler savaşı zamanında askerlerini satan generaller de vardı. Hitler'in yeneceğini düşünerek gideler de vardı. Ayrıca ülkeyi karıştırmak isteyen yabancılar da vardı.

1953-80 arası 35 milyon kişi represyo- na uğradı. Kruşçev-Brejnev döneminde represyon olmadığını iddia edenler represyonların sadece 53 yılına kadra olduğunu söylüyorlar.

— Bunların politik durumları neydi?

— Bunlarda politik suçlardan dolayı represyona uğradılar. İşte bu zamanlarda kriminal (yasadışı) burjuvazi ortaya çıkmış. O zamanlar büyük soyguncular yani aynı zamanda iktidarda olup devleti soyan- lar vardı. Ama kimse onlara birşey diyemi- yor, büyük hırsızlar hoş görülüyordu. Bazı küçük suç işleyenler ise represyona uğru- yordu. Yönetimin politik kararlarını eleştirenler hapishanelerden daha kötü özel poli- tik hapishanelere gönderildi. Çoğunun beyinlerinin dumura uğramasına ve çıldır- masına neden oldular. Stalin dönemindeki

represyona uğrayanların suçları açıkça ortaya konurken diğerleri bunu açıklamadan cezalandırıyorlardı. Sorgusuz sualsiz alıp götürüyorlardı.

Ve sonuçta, bütün dönemler sosyalizme mal edildiğinden ortaya çok kötü bir tablo çıkmaktadır. Birinci dönem represyona uğrayan 10 milyon, ikinci dönem 35 milyon ve üçüncü dönem her yıl yüzde 5 oranında düşen ortalama insan ömrü nedeniyle 20 milyon insanın kaybı (bu dönem Brejnev'den sonraki dönemdir) gözünü getirildiğinde proletarya diktatörlüğü burjuva diktatörlüğünden kötüdür diye bir sonuca yol açmaktadır.

— Yeltsin'le ilgili görüşleriniz nedir?

— Yeltsin ABD taşeronluğu yapmaktadır. Ülkeyi Pakistan, Bangladeş düzeyinde yok pahasına satmak istiyor. Yasal olmayan şekillerle diktatörlüğünü pekiştirmiştir. Kendisini eleştirmemek koşuluyla televizyonda kısa bir süre konuşma ve seçime katılma hakkı vereceğini söyledi. Biz 4 parti protesto edip katılmadık.

Yeltsin aslında seçimleri ve parlamento tanımadığını göstermiştir. Sadece 15 dakikalık radyo ve televizyonda konuşma hakkı isteyen parlamento içindekilere ve onları destekleyen 30 bin emekçinin üzerine ateş açmıştır. 9 bin gösterici katledilmiştir. Çoğunluğu kadın ve çocuktur. Parlamentoya atılan mermiler, tahrip gücü yüksek olan ve değdiği hedefte ayrıca patlama gerçekleştiren özel (Kümülatif) mermilerdir. Halkın bir kısmı anlamıştır ki, Yeltsin bütünüyle ulus karşıdır. Parlamento'ya saldırması için subaylara her mermi karşılığı 300 bin ruble ödemiştir. (1 Ruble 1 Dolara eşittir.)

Halk şu anda Yeltsin'in gerçek niteliğini anlayamamaktadır. Büyük bir kısmı ne olup bittiğinden habersizdir. Belki beyinler bazı şeyleri anlamıyor ama mideleri anlayacaktır.

Faşist olan Jirinovski değil Yeltsin'dir. Biz inanyoruzki Sovyetler Birliği yeniden dirilecek, eski gücüne erişecektir.

— RKIP, eski Sovyet Cumhuriyet'i topraklarının tamamının kurtuluşunu sağlayacak bir programa mı sahip, yoksa sadece Rusya'nın kurtuluşunu mu

hedefliyorsunuz?

— Biz onları ilerde çağırırız, isteyenler gelip katılabilir.

— Ama oralarda şimdi burjuva diktatörlükleri var, nasıl çağıracağız? Yani onların proletarya diktatörlüğünde olmaları gerekmez mi?

— Sosyalizmde zorlamak hiçbir zaman yoktur. Ekim Devrimi buna örnektir. Devrimden sonra biz çağırırız, usul usul onlar gelir. Şu andaki cumhuriyetler ne kadar kapitalizme yönelmiş olsa da, Rusya'ya sosyalizm gelirse iki-üç ay içinde onlarda gelirler. Çünkü onların temellerinde sosyalizm var.

— Geriye dönüştürme sonra Gürcü-Aphaz, Azeri-Ermeni çatışması ve bunlar karşısında Rusya'nın tavrı hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Bakın Çarlık Rusya zamanında Kafkasya'da, orada yaşayan halklar arasında her zaman kavgalar çıkıyordu. Sosyalizmde ise orada halklar arasında enternasyonalizm geliştirildi. Ve mülkiyet devletin olduğu için kavgaların önüne geçildi. Sosyalizm yıkıldıktan sonra dahi halk savaş çıkışını istemiyor.

Ermenilerin bir tarihçisi, "Petrol bizimdir" diyerek savaşı kışkırttı. O ve onun gibi insanlar suçlanıyor.

Boris Yeltsin iktidarı Rusya, TC. gibi Amerika ne derse onu yapıyor. ABD kurmaz bir politika yürütüyor. Savaşta kim daha çok hırslıysa ona yöneliyor. Rusya'da ABD'nin dediğini yapıyor. Yani Ermenistan'ı destekliyor. ABD, eski Sovyet Cumhuriyetleri'nin hızla birbirine girmesini ve rahat egemenlik kurmayı amaçlıyor.

— Restorasyon üzerine etraflıca bir çalışmanız var mı ve bunu kamuoyuna açmayı düşünüyor musunuz?

— Evet var. Ben kendi programımızı getirdim. Orada bununla ilgili bazı bölümler var. Bizim ordaki partilerin bu konuyla ilgili ayrı ayrı düşünceleri var. Bizim savunduğumuz görüşe göre restorasyon Kruşçev'le başladı. Bütün Birlik Komünist Partisi/Bolşevik (Nina'nın partisi) ile bizim parti aynı görüşü savunmaktadır. Bazıları da Gorbaçov'dan başladığını söylüyor. Kruşçev dönemi iyidir, Brejnev'den

başlamıştır diyenler de vardır. Ama bunun üzerinde çalışmalar sürüyor.

Ülkemizde Komünist ismini kullanan beş parti var. Bunlardan birisi Gorbaçov-cudur ve seçimlere katılmıştır. Diğer dördü boykot etmiştir... Bütün Birlik Komünist Partisi/Bolşevik ile aramızda çok büyük farklılık yok. Hatta onlar Stalin'i bizim partimizden daha iyi kavramışlardır. Bu partiyle birleşebiliriz.

— Enternasyonal ilişkilere nasıl bakıyorsunuz, ilişkide olduğunuz partiler hangileridir?

— Bu konuda söyleyeceklerim size ilginç gelebilir. Bizim için şu anda her şey yeni başlıyor. Başka ülkelerin partilerinden bize gelip çağırılan oldu, fakat imkanlarımız kısıtlıdır. Ve şu anda diğer ülkelerdeki birçok sorundan da haberdar değiliz. Türkiye'ye gelmekle çok şeyler öğrendim. Örneğin, buraya gelirken bir Kürt sorununun varlığından haberimiz yoktu. Bu da sıkı ilişkilerimizin olmadığından kaynaklanıyor. İlişkileri sıkılaştırmalı, enternasyonalizmi güçlendirmeliyiz. Yapacağımız çok şeyler vardır. Örneğin, bizim ülkemizde komünistlere baskı yapıldığında sizlerin burada Rus elçiliği önünde gösteriler yaparak baskıda bulunmanız yararlı olacaktır.

— Mao'yu nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Marksizm ya da bilimsel komünizm ya ölecek ya ilerleyecek. Mao Zedung çağın büyük bir insanı, büyük bir önderidir. Kendi ülkesinde Marksizmi uyguladı. İşte bu büyük bir başarıdır. Bizim ülkemizde ne yazık ki Mao Zedung hakkında kaynak yoktur.

— Mao, sosyalizmde sınıfların varlığı ve mücadelesinden söz eder. Bu mücadelenin proletarya diktatörlüğü altında sürdürülerek komünizme gidileceğini söyler. Bu konuda sizin düşünceniz nedir?

— Stalin Mao'nun bu tezinin aynısını söylemiştir. Ve söylediği zaman Stalin'i suçladılar. Stalin kendi kafasından bunu ortaya atarak kan dökmeye zemin hazırlamakla suçlanmıştı. Maalesef diktatörlük uygulamaktan başka komünizme giden bir

yol yok. Mao Stalin'in söylediklerini söylemiştir.

— Komsomol ya da benzeri örgütlerin var mı?

— Bizim önceki Komsomollarımız hakkında bilginiz vardır herhalde. Partinin dönüşümüne paralel olarak rock müzikle uğraşarak ve benzeri alışkanlıklar edinerek tüm zenginlikleri yıklılar. Şimdi eski Sovyet Cumhuriyetleri'nde yeni Komsomol kurumları var. En önemlisi Rusya'daki Rusya Komünist Gençlik Birliği'dir. Giderek onların içinde daha aktif olarak görev alırlar.

— Türkiye halklarına mesajınız var mı?

— Ben buraya gelirken böyle şeylerle karşılaşacağımı beklememiştim. Büyük sıkıntılara uğrayarak büyük başarılar elde eden komünistleri görünce şaşırıldım. Bu yoksulluklar arasında başarılarımızın devamını dilerim. Bizim oradaki komünistler yaşlı kuşak, sizin buradakiler genelde genç. Bizim bu davayı devam ettirip ettiremeyeceğimiz belli değil. Yeni kuşağı ne kadar kazanacağımızı şu anda kestiremeyiz. Gençlik ve tüm toplum uzun yıllar aldatıldı, dejenere edildi. Sosyalizm adına kötü şeyler yapıldı.

Bu arada bir eleştirel görüşümü de söylemek istiyorum. Sovyetler Birliği hakkında, Sosyalizm zamanında şöyle bir durum olmuştu. ABD eski başkanı Reagan, "Vahşi emperyalist" gibi bir terim kullanmıştı. Mao'da "Ulusal emperyalist" gibi bir terim kullandı. İşte Mao'nun sözü geçti mi bizim orada böyle kıyaslanıyor.

Mao, Bethoven'i sosyalizmin en tehlikeli düşmanı saydı. Onun büstlerini söküp attı. Bunun üzerine revizyonistler yine tepki duydular. Bence Bethoven'in bir günahı yoktur. Bu yüzden Mao bizde kötü izlenimler bıraktı.

Bizi biraraya gelmeye hayatın kendi felsefesi zorluyor, bu olmazsa bizde yokuz.

Tekrar başarılar diliyorum.
— Biz de size başarılar diliyoruz ve çok teşekkür ediyoruz.

Teodem Deri Fabrikası'nın delikanlı (!) müdürü

Kartal/Özgür Gelecek- Tuzla Organize Deri Sanayii bölgesinde, Mart ayının yaklaşması ile beraber, işçi çıkarma ve işyeri kapatma gibi kıyımları gündeme getiren işverenler, bunun için Kasım ayının başlarında kolları sıvadılar. Bunlardan Teodem Deri Fabrikası, bu savaşın en kızıştığı yerlerden biri.

Burada çalışan ve 19 Kasım'da işten atılan Ali Söğüt, İbrahim Kocapınar, İsa Çetinkaya ve Necati Çetintaş, patron-işçi savaşında ilk işten atılanlardan. 3 gün boyunca eylem yapan bu işçiler, sonuçta işverenlerce sözlü protokol yaparak işten ayrıldılar. Bu protokola göre işçiler "patronun işlerinin iyi gitmemesi" nedeniyle işsiz kalmayı kabul etmişlerdi. Ama "İşler açılınca işe ilk alınacaklar bu 4 işçi olacak" şartıyla...

Sözlü protokolden sonra 2 ay geçmesine rağmen ne "işler yoluna girdi", ne de işçiler işe alındı. Daha da ileri gidilerek 7 işçi daha aynı gerekçeyle işten çıkarıldı. Tabii son atılan 7 işçiyse de aynı sözlü protokol yapılmıştı.

Fabrikada biraz olsun mal olsa, işçiler üretimi durdurabilecekler. Ancak işçilerin en büyük dayanağı olan üretimi durdurma eylemi gerçekleştirilemediği için, işçiler yılmaya düşüyorlar. Daha önce bu konuyla ilgili olarak görüştüğümüz Deri İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Musa Servi, "Yetkimiz olmadığı halde daha önce işveren ile sözleşmeye oturmuşuk ve işveren önerilerimizin hepsini kabul etmişiz. Deri-İş'te gelenek haline gelen direnişleri bildikleri için, önceden malları tüketip, gelen siparişleri almayan Teodem ve diğer kuruluşlar, işçileri bu şekilde bir oyun ile işten atıyorlar." demişti. Servi, işçilerin geri alınmadıkları takdirde, Teodem'in Ayvazdağındaki üretimi durduracaklarını da belirtmişti.

Bunun üzerine kendilerini önmek alan Teodem patronları, Ayvazdağındaki imalathanede de malları tükettiler ve yeni siparişlerin başka bir imalathanede işlenmesini sağladılar.

İşçiler "sonuna kadar direneceğiz" dedi.

Teodem Deri'de eylemlerini fabrikanın önündeki boş bir arazide devam ettiren 4 işçi, gelişen olayları şu şekilde ifade ediyorlar:

"Patronların asıl hedefi işçileri sendikalaştırmak. Hak aramayan, patronun dayattığı herşeye 'evet' diyen bir işçi istiyorlar. Bunu nasıl olursa olsun, bir şekilde başaracağına inanmış bir patron ile karşı karşıyayız. Ama biz de kararlıyız. Sonuç alana kadar eylemimize devam edeceğiz."

Kararlılıklarını böyle ifade eden işçiler, fabrika sahibi Teoman Demir ile görüşmelerinde eylemlerinde bir papazla karşılaşmalarını anlatıyorlar. Demir, eylemlerden vazgeçmeleri, bulunan haklarını ve haklarını, ama aynı işçilere bir öz-nutuk çıkarttı.

Daha sonra, Demir'in sadık hizmetçisi (aynı zamanda enniştesi ve Teodem Genel Müdürü olan bir şahıs) ve fabrikanın genel muhasebe müdürü tarafından işçiler ziyareti (!?) ediliyorlar. İşçiler bu patron uşaklarının ismini bilmiyorlar. Bu ziyaret sırasında bir dizi nutuk da Genel Müdür'den geliyor. "Sevgili işçi arkadaşlar. Bir delikanlılık örneği gösterin. Teoman beyden özür dileyin. Onun da size gereken hak ve taleplerini dile getiren bir çözüm (!?) yolunu bulabileceğine inanıyorum. Eğer size bir çözüm yolu bulamaz ise ben delikanlı gibi söz veriyorum." Yani, Genel Müdür de işçileri eylemlerinden caydırmak için ilginç (!) ve delikanlıca (!) yollarla işçileri bilgilendiriyor. Bir senelik sendika örgütlenişine rağmen Teodem Deri'nde, sendika yetkisini alınmadığı, buna rağmen işçiler arasında iyi bir diyalog olduğu göze çarpıyor. "En son olarak biz kalsak da moralimiz iyi ve sonuç olarak eylemlerimize devam edeceğiz." diyen işçiler, işyerindeki "ustabaşı krallığından" da bahsediyorlar. Ustabaşı olan Yücel Çiçek'in aylık maaşının 10 milyon olduğunu söyleyen işçiler ekliyorlar: "Günlük harcaması 1 milyon üzerinde. Teodem Deri'de olduğu süre içerisinde 300 milyonluk Toyota aldığına göre artık krallık deyiminin yerinde olduğunu düşünüyoruz."

İşçiler bu ilişkiler karşısında "Bir işçinin almış olduğu 3-5 kuruşu çok gören Teoman bey bizi işten çıkaracağına, bir de ustabaşından bu konuda hesap sorsun" diye şakalaşan işçilere, tekrar işe alınmaları için Teodem Deri tarafından açıklama yapılıyor: "Bu işe tekrar alınacak işçilerin sessiz olması gerekmektedir. İşveren isteği şekilde çalışması gerekli."

Bir açıklama yapan işçiler bu konuma gelmelerinin asıl sebebinin ustabaşı Çiçek olduğunu, sendikandan faaliyetinden sonra işçileri biraraya toplayan ustabaşının "Gelecek sözleşmeye kadar sendikayı feshedeceğini. Bunun için ne gerekiyor ise elinden geleni yapacağız" dediğini, ve bunu her toplantıda kaçınmadan beyan ettiğini söylüyorlar. Ama ne kadar yalnız kahlırlarsa kalsınlar, bu işyerinden çıkmamaya kararlılar.

"Fabrikada üretimin tekrar başlayabilmesi için bizi çıkarması gerekiyor şu anda bunda kararlı olduğunu söyleyen işveren inende sonunda ya kapatacak ya da işçilerle uzlaşmaya gidecek. Şu an bu kararlığımızın bir takım işveren komplolarını beraberinde getireceğine inanıyoruz. Bundan dolayı herhangi bir olayın sorumlusu işverendir." diye kaygılanan dile getiren işçiler "Hak Verilmez Alınır" şiarıyla hareket edeceklerini eylemlerini sonucunu alana kadar savaşacaklarını ifade ediyorlar.

İçinde görünüp de, dışı

İnsanı belirleyen maddi yaşam koşullarıdır. Yani bir insan nasıl yaşarsa öyle düşünür. KP'nin üyesi, kadrosu bir burjuva gibi yaşıyorsa kesinlikle bir komünist gibi düşünemez. Bireyi belirleyen onu çevreleyen koşullar ve maddi yaşamıdır. Bu yaşam o kişinin genel karakteristik özelliklerinin belirmesinde, alışkanlıklarında, kültüründe, ideolojisinde, yaşamla ilgili her davranışında, olaylar karşısında tavır alışında belirgin şekilde farklılık gösterir. Her sınıf ile onun her bireyi dünyaya, toplumsal olaylara, kendi sınıfının penceresinden bakarak, kendi sınıf çıkarları açısından yorumlar ve çözümler getirir.

12 Eylül öncesi küçük-burjuvazi için devrimci mücadele genellikle kuş beslemek, pul biriktirmek gibi ama içinde risk de taşıyan hobi şeklinde yapılırdı. Hatta hırsız, lumpen, yalancı ve asalaklar bile mesleklerini icra ederken ek bir iş olarak devrimcilik yaparlardı. Çünkü devrimcilik kitleler tarafından değer verilen itibarlı bir meslekti. Bir de legal dergilerden birkaç tımturaklı alıntı kaptınımı, kadro, yönetici hatta önder bile olma şansın vardı. Bunun zemini bir grupta olmasa bile başka bir grupta mutlaka bulunurdu. Olmadı bir başka grup bile kurulurdu. Yerden mantar biter gibi 49 grubun kuruluşu ve neden olduğu grup enflasyonunun eğlenceli serüveni "Nettekim buraya eğer" denilerek 12 Eylül sabahı bitirildi. İşçi deyimiyle **harç bitti yapı paydos.**

12 Eylül süreci yoğun bir şekilde beleşçi insan tipi yarattı. Beleşçiliğin kısaca tanımı; emek vermeden yaşamak, bir yerlere gelmek vb. vb.'dir. Bu da zeki, açığız olmanın kıstası sayılmakta, övünç kaynağı olarak görülmekte ve böyle yaşayanlara özenilmektedir. Yaşam felsefesi rüşvet, iltimas ve bedavadan kazanma

(loto-toto, milli piyango, kazıkazan, 900'ler, çeşitli yarışmalar vb. vb.) üzerine inşa edilmiştir.

Devlet bununla esas olarak iki noktada toplumda yara açmak istiyor. Birincisi: İnsanlara sürekli sahte umutlar dağıtmak ve düzenin sınırlarını içinde de "kurtuluşun" olabileceği düşüncesini canlı tutmaktır.

Zira düzenden umudu kesmek insanları başka bir düzen arayışına itebilir. Bu da sömürücülerin hiç işlerine gelmemektedir. Bunun için de köşe dönme! umuduyla hergün yeni bir taktikle halkın karşısına çıkmakta, basın-yayın, TV'de buna çanak tutmaktadır.

İkincisi: İyiden, güzelden, haklıdan, emekten yana olan değer yargılarının etkisini azaltarak-zira beleş yaşamak çürümenin, yozlaşmanın öbür adıdır-kendine yabancılaşmış, dejenere bir toplum yaratmak ve bunun kanıksanmasını sağlamaktır. Böyle bir toplumda se başkaldırı, hak arama, onurlu yaşam mücadelesi zayıf olur.

Ne yazık ki bunun bir başka yansıması olarak beleş "devrimciler" de türedi. Ve bugün bunların sayısı hiç de azımsanmayacak durumdadır. Bunda sınıf mücadelesinin yeterince harlanıp bun-

ları bir kenara bırakmayışının da etkisi vardır. Ve bu insanlar devrimciliğin hiç bir kıstasını yerine getirmeden, hiç vicdanları sızlamadan devrimciliğin meyvelerini yiyorlar.

Zira devrimci olmak kitleler nezdinde saygın olmayı sağlar. Artı, bu insanlar bir yandan burjuva, küçük-burjuva ya da feodal insanların içinde bulunduğu ortamın farkında oldukları için entelektüel duygularını devrimci çevrede tatmin etmeye çalışıyorlar. Bir yandan da günlük yaşamda her zaman aile-feodal ilişkilerini yaşamlarının merkezine koyuyorlar.

Bu insanlar görünürde varlar, ateşli nutuklar atarlar, hatta neden şunlar, şunlar yapılmıyor diye de ahkam keserler. Peki nerede varlar? Elbette pek riskli olmayan yerlerde boy gösterirler. Şenliklerde, gezilerde, gecelerde, düğünlerde, fazlaca riskli olmayan bazimingtonlarda varlar. Ve buralarda en radikal sloganları atmaya özen gösterirler. Atıkları bu sloganlarla kitlelere "en iyi devrimci benim" imajını vermek isterler.

O sloganlara baktığımızda yarın devrim olacaktır ya da kan emicilerden hemen hesap sorulacaktır duygusuna kapılabilir. Ama orada en radikal sloganı atanlar; halkı için yaşamını seve seve feda eden bir devrimcinin cenazesinde görünmezler. Oysa en insani ve en sıradan bir görev olmalıdır, devrimcilerin cenazesine sahip çıkmak. Bu kendine devrimciyim diyen her insan için bir namus meselesi olmalıdır. Ama bu insanların buralarda görmek mümkün değildir. Çünkü cenazeye sahip çıkmak belli riskleri de beraberinde getirir. Onlar hiçbir riski göze almadan devrimci olmak istiyorlar. Demokrat olmanın bile bedel istediği ülkemizde onlar hiç bedel ödemedi "devrimci" olmak istiyorlar. İnsanın "yüzsüzlüğün bu kadarı olmaz"

diyesi geliyor. Ve yine bu insanlar riski biraz fazla olan siyasal protestolarda görünmezler. Oysa siyasal olmanın kıstası devletle siyasal noktalarda hesaplaşmaktır ve gerçek kurtuluş ancak buradan geçer. Onlar devrimci geçinir ama kendilerini kısır ekonomik mücadelelerle sınırlandırır, gerçekte ise dostlar alış-verişte görsün diye onlarla oyalanır dururlar.

Ama her ne kadar sakınsalarda, bazen devletin hismine uğramaktan kurtulmıyorlar. Bu da ülkemiz gerçeğinin bir yansımasıdır. Zira faşizm kendi dışında herkesi sokar, bazende kendi kendini tahrip eden duruma gelir.

Beleş "devrimciliğin" bir başka tezahürü de illegal!! pozlara bürünmektir. Şu, şu işlerde yardımcı ol dediğin zaman, kimin hangi işlerle uğraştığı herkes tarafından bilinmemesi gerektiği anlayışından yararlanarak gizemli bir havada "işim var!" ya da "konumum uygun değil!!" der.

"İşim var" deyince akan suların durduğuna inanır. Bu tür insanlar alemlerini, kendini zeki beller.

İnsanların gerçek durumu o an için açığa çıkmaya da hiçbir yalanın sonsuz olamayacağı gibi onunda durumu süzgeçten geçmeye çalışarak, illegalite arkasına sığınarak, "yüzsüzlüğün bu kadarı olmaz"

gınıp çevresini aldatmak dertlerine çözümlerini bulmaktır. Her an durumlarının açığa çıkacağı paniğiyle yaşamaktansa, dürüstçe "ben bu işlerde yokum" deyip bir kenarda dursalar, hem kendilerine hem de devrime yararları olur.

Bu beleş "devrimci"lerin bir başka özellikleri de küçük-burjuva meraklarıyla her fırsatta "Kim nerede? Ne iş yapıyor?" araştırmasına girip çok kişiyi tanımaya çalışıp, ne kadar çok kişi tanıdığının pazarlamasını yapar. Bu vesileyle de "birçok şeyden haberi olduğuna göre!! bu işlerin tam içindedir" imajını vermeye çalışırlar. Yine bu insanlar büyük bir aymazlık içinde "su şu insanlar mücadele içinde midir?" sorusunu sorma hakkını kendinde bulup, olmayanları şiddetle eleştirmekte, olanlarla ilgili fikirlerini de beyan etmektedirler... Tabi bunda bu tür insanlara bilgi veren bazı insanların da payları vardır. Bu tür insanların gereksiz bilgilere sahip olmalarına neden olurlar.

Bunların hiçbirisi olanakları elverse de aidat ödemeye yanaşmaz. Ödeme yaptıkları tek şey gece-gezi biletleri almak ki bunun karşılığında da hizmet görüyorlar- bununla hem ucuzza bu hizmetlerden yararlanıyorlar, hem de buralarda görünerek "ben bu işlerin içindedim" imajını veriyorlar. Yani "ticari" olarak baktıklarından kârda sayılırlar. Ya da bağış toplandığında ellerini ceplerine istemeden atıp yüzlerini buruşturarak vereceklerinin asgarisini verirler. Ve bu insanların hepsi de bilirken devrimci mücadelenin gerekli kıldığı irili-ufaklı yığınla iş vardır. Ve yaşam her geçen gün biraz daha fazla iş koymaktadır devrimcilerin önüne. Gerçek devrimciler neye, nasıl yetiştirilecekleri noktasında çırpınırken, yığınla maddi sıkıntılar çözerken, bu insanlar "yaralı net-mağazası"na "yüzsüzlüğün bu kadarı olmaz" diye...

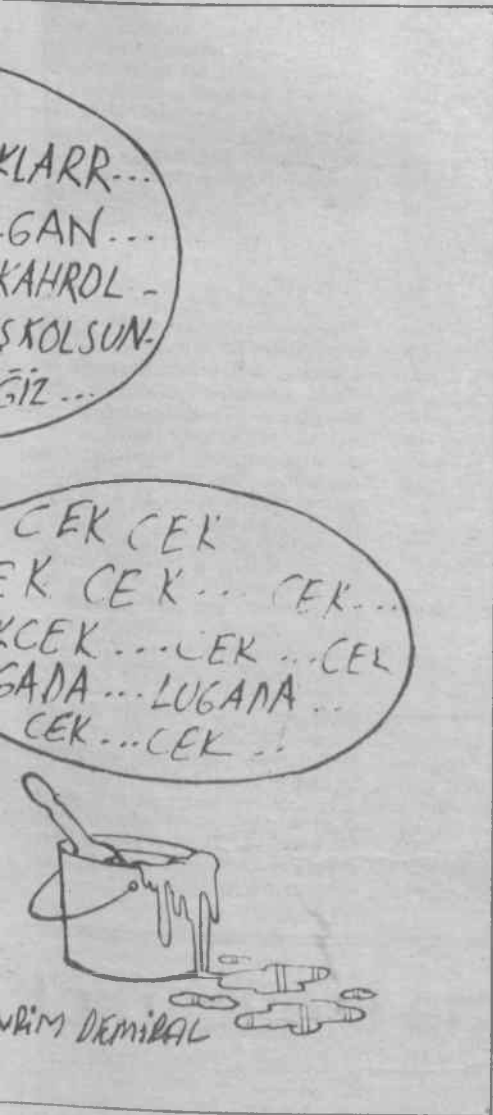
Korkunç bir vurdum duymazlık içinde yaşamlarını devam ettirirler. Küçük-burjuva yaşamın bataklığında debelenip dururlar. Bireysel rahatlığın, tembelliğin ve mülkiyet edinim hirsinin kıskacında yaşarlar. Hiçbir disiplin tanımaz, hiçbir görev almazlar. Vicdani bir hesaplaşma içinde değildirlir.

"Bir insanın vicdanı yoksa hiçbir şeyi yok demektir." Vicdan kişinin kendini sorgulamasıdır, sorumluluklarını yerine getirmesidir. Kısacası insanın insan olmasıdır.

Artı, bu insanlar devrimcilerin her etkinliğini, her davranışını, her faaliyetini eleştirmeden, teşhire yönelmeden de edemezler. Devrimcilerin olumsuzluklarını, çabalarını, inançlarını görmemezlikten gelip varolan eksiklikleri abartarak -ki, bu eksiklikler hangi koşullarda gündeme gelmiştir, bu faaliyetler organize edilirken hangi zorluklarla karşılaşmıştır ya da bu eksikliklerin olmaması için ben veya başkaları nasıl bir yardımda bulunabiliriz? noktasında kendilerini asla sorgulamadan- öne çıkarıp etkinliklerinin azalmasına çaba gösterirler. Zira devrimcilerin başarısı, saygınlığı, etkinliği onların yüzlerinin daha çok açığa çıkmasına neden olur. Ve bundan da hiç hoşlanmazlar.

Devrimci kişilikle ilkeli olmanın bir yansıması da şu olmalıdır. Eğer birileri, tanıdığımız bir devrimci hakkında olumsuz değerlendirme -ki, bu dedi-kodu ve kara çalma niteliğindedir- yapıyorsa ya da hiç tanımadığımız birinin adını söyleyip onu karalıyorsa, takınılacak en iyi tavır, onu bu konuşmadan men etmektir. Ama ne yazık ki bazı insanlarımızı bırakalım onları dinlemeyi, samimiyetle devrimci mücadelenin içinde bildiği insanların bile bu anlatımlardan etkilenecek değerlendirme gafletine düşebiliyorlar.

da olmak ne demektir?

Zira yaşama emek verenlerin, araştıranların eleştirmeye de hakları vardır, diğerlerinin ise buna hakkı yoktur. İşin bir yanı bu, diğer yanı ise; **devrimciler kimden gelirse gelsin her eleştiriye kulak kabartıp haklılığı ya da haksızlığı noktasında kendini sorgular, varsa hatalarından arınma çabası verir.**

Ve yine bu baylarımız ve bayanlarımız müthiş "halkçı" kesilirler. Devrimcilerin halkı değiştirip, dönüştürme çabalarını, onların düzenden kaynaklanan olumsuzluklarına (bencillik, vurdum duymazlık, sinmişlik vb. vb.) bayrak açmalarını, dönem dönem onları sarsmalarını, emeğe yaraşır bir yaşam sürme taleplerini "sektirlik" olarak değerlendirip halka "kırıcı", "sekte" davranıyorlar diye anti-propaganda yaparlar. Evet devrimciler uygun ortamlarda dönem dönem halkı sarsarlar. Zira devrimin ertelenemez ihtiyaçlarının neler olduğunu en çok onlar bilirler. Ve devrimin ancak halkla birlikte mümkün olduğuna inanırlar.

Halkı gerçekten seven insan, onların bu iğrenç sistemde yaşamalarına isyan eden ve onlarla birlikte bu sistemin değişmesi kavgasına katılan insandır. **Kimki bu düzenin değişmesi kavgasına omuz vermiyorsa onun halk sevgisi asla gerçekçi değildir.**

Sairin dediği gibi "kahreden de-yaratana da" halktır. Eğer halk düzene karşı mücadelede örgütlenemiyorsa kahredici yanı ağır basar, yani koyun gibidir ve köle bir ruhla yaşar. Ama mücadelenin bilincinde olanlar yaratıcıdır, güçlüdür. Zira yaşamı kendi elleriyle yolarlar ve onlar durursa hayat durur.

İşin bir başka yanı da, bizler hem devrimciler arası ilişkilerde hem de halkla ilişkilerde Che'nin şiarını rehber edinmeliyiz; "**haşin olmalıyız, sevgimizi asla eksik etmeden**". Bizler birbirimizin ya da halkın olumsuzluklarına karşı asla uzlaşmamalı, onları aşma çabası içinde olmalıyız. Devrimciler eleştirilerinde ya da sarsmalarında elbette mekanik davranmazlar. Eleştirinin boyutunu karşıdakinin durumuna, kavrayışına ve konumuna göre yaparlar. Ama mutlaka yaparlar. Oportünizm ya da kuyrukçuluk devrimci değer yargısı değildir. Bir yandan hatalarımıza karşı birbirimizi sarsarken bir yandan da sevgiyle, inançla kenetlenmeliyiz.

Çünkü bu insanlık dışı düzeni hep beraber değiştireceğiz ve tarihi yaratan halklar olacaktır, kahramanları değil.

Kurtuluşu ya da her işin hallini tek tek bireylerden beklemek yaşamın doğasına ters, anti-bilimsel bir yaklaşımdır. Zira onların sihirli değnekleri yoktur. Bu halkın değiştirici, dönüştürücü gücünü görmektir. Bu kendine güvensizliğin bir yansımasıdır. Tarihte zulme, zorbalığa ve halkın tepkisizliğine başkaldıran Koroğlu, Pir Sultan ya da İnce Memet'ler olmuştur. Ve halk kurtuluşu onlardan beklemiştir. Ama halkın bizzat katılmadığı hiçbir hareket zulmü, zorbalığı yok etmemiş, toplumsal dönüşümü sağlayamamıştır. Liberaller, her devrimci lider özer-

liği beklemek te doğru değildir-şartların ortaya çıkardığı insandır. Mücadelede önemli yerleri var, ama belirleyici olan yine de halkın kendisidir. Ve devrimcilerin çabası kahramanlara ihtiyaç duyulmayacak bir toplumun yaratılmasına önderlik etmektedir.

Bu beleşçi "devrimcilerin" varlığı sınıf mücadelesine oldukça zarar vermektedir. En önemlisi de devrimci değer yargılarının zedelenmesine neden olmalarıdır. Özellikle ideolojik olarak yetkinleşmemiş, devrime yeni yeni sempati duyanları olumsuz etkilemekte "eğer devrimcilik buysa diğerlerinden pek te farkı yok, bunların da söyledikleriyle yaptıkları birbirine uymuyor" diye umutsuzluğa düşmekte ya da böylece oluyor diyerek devrimciliği o boyutuyla yaşama geçirmeye çalışırlar.

Beleş devrimciliğin bir başka olumsuz yanı da subjektif tahillere kaynaklık etmekte, sahte güç gösterisine dönüşmektedir. Objektif durumu yeterince tahlil edemeyenler bu kadar kitlesellikle şu şu işler yapılır demekte, iş somutlamaya geldiğinde ortada o işleri yapacak fazlaca insan bulunamamaktadır. Bu da insanlarda moral bozukluğu yaratmaktadır.

Peki bu tür insanlar hani koşullarda ortaya çıkar, nasıl asgariye iner ve ortadan kalkar? Bunlara karşı nasıl davranılmalıdır?

Bu tür insanlar sınıf kavgasının verildiği, devrim ve karşı-devrimin hesaplaştığı her alanda varlar. Bu hesaplaşmayı yeterince keskin olmadığı-yani, ya devletten yana olmak ya da ona karşı olmanın belirleyici olmadığı-ve yeterince denetimin sağlanmadığı dönemlerde çok daha yaygın durumda olurlar. Yine bu tür dönemlerde oportünizm ve insanların birbirine liberal olması, gerçekleri görmemezlikten gelmesi daha yaygındır. Zira geniş bir kesim aynı hastalıktan muzdariptir. "**Görme hatamı, görmeyeyim hatanı**" anlayışı yaygındır.

Çelişkinin ve mücadelenin keskinleştiği ortamlarda bu tür insanların çoğunu sınıf mücadelesi açığa çıkarır. Geri kalanların bir çoğu da örgütsel denetimin etkinliğiyle açığa çıkar.

Bu tür insanlar ortadan kalkması ancak sınıfsız toplumda mümkün olur.

Sınıflı toplumlarda burjuva ideolojisinden etkilenen ve beleş yaşama-ya çalışan insanlar şu ya da bu oranda bulunabilir.

Bu insanlara karşı alınacak tavırda; öncelikle bu gerçekliği tespit etmek sonrada bunu kişinin yüzüne karşı söylemek ve onun dönüşmesine çaba göstermektir. Değişme umudu görülme-yenleri teşhir etmektedir. Onlara karşı hiç bir şey yokmuş gibi davranmak devrime zarar verir ve bu tür insanların yaygınlaşmasına hizmet eder. **HERKES HAK ETTİĞİ ÖLÇÜDE SEVGİ SAYGI VE İLGİ GÖRMELİDİR.** Eğer bugün düzenin içselleştirmeye çalıştığı insan ilişkilerinden ve toplumsal mücadelenin içinde bulunduğu durumdan dönüp bütünü insanların geleceğine karşı gerçekleri haykırma çabası yok kalıyorsa, birçok kişi bunu tam yap-

miyorsa bile bu tür insanlara karşı sevgi beslenmediği, insanların onlarla ilişkilerinde yeterince açık olamadığı bilinmelidir.

Zira insanlık tarihi boyunca yaşamını emeği üzerine inşa edenler hep iyiden, güzelden, doğrudan yana olanlara, onu yaşamlarıyla bütünleştirenlere özlem duymuşlar-toplumsal yapılanmadan ve kuşatılmışlıktan ötürü kendileri böyle olmasa da- onlara saygı beslemişlerdir. Öyle ki onurun, dürüstlüğü, kararlılığın karşısında düşman sınıftan insanlar bile dize gelmiş, saygısını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Ve yaşamı hep bu insanlar güzelleştirmiş, bunlar insanlara umut ve yaşama sevinci vermiş, saygınlıkları dalga dalga yayılmıştır. İşte bu yüzden güçlüdürler. Dünü, bugünü, yarını yalnızca bu insanlar kucaklar ve yalnızca bu insanlar özgür geleceği kendi elleriyle nakış nakış işlerler. Ve yalnızca bu insanlar tarihte iyi olarak anılacaklardır.

Devrimci olmadan, devrimci görünmek nasıl bir ruhi şekillenme yaratır? sorusuna gelince; çarpık bir kişilik ve tutarsız bir kimlikle oldukları açıktır. Vicdanlarını önemli ölçüde şu ya da bu gerekçelerle (işimden olurum, aileme bakmak zorundayım, çocuklarım var vb. vb.) rahatlatmanın yollarını bulmuşlardır.

Sözümüz bu durumlarından ötürü çok az da olsa vicdanları sızlayan azıcık ta olsa rahatsızlık duyan insanlardır:

**YA GÖRÜNDÜĞÜNÜZ GİBİ OLUN
YA DA OLDUĞUNUZ GİBİ
GÖRÜNÜN!**

Değişim, dönüşüm diyalektik bir yasadır, her şey hareket halindedir, her şey değişir ve dönüşür. Nicel birikimlerin birikerek nitel sıçramalarla değişim dönüşümlerle sonuçlanması budur. Değişimleri görmemek, onlara uygun yeni politikalar belirlememek, değişiklikleri yok farz ederek onlara karşı direnmek elbette dogmatizmdir. Sen yeni durumlara, değişikliklere karşı dirensen bile hayatın gerçekleri dayatır ve kendisini kabul ettirir. Diyalektikte durağanlık yoktur, sonsuz denge yoktur, gelişmeleri durdurmak yoktur. Ülkemizde son 20 yıldır elbette değişiklikler yaşanmıştır. Ama bu değişiklikler nitel değil, nicel değişikliklerdir. Ülkemizin 21 yıl önceki temel sorunları neydiyse, buldukları noktada olmamasına rağmen bu gündən çözüm bekleyen aynı sorunlar ortada durmaktadır. Bunları çözecek olan da Demokratik Halk Devrimidir. Onun için değiş-değiştir, dönüştür-dönüştür derken bunu yeni tip komünist olmak veya yeni tip insan yaratmak şeklinde kavramak doğru değil.

Komünist partilerinin mücadele tarihinde dönem dönem bir takım hastalıkların ortaya çıkarılarak tedavi edilmesi hastalıklardan arınmayı partinin önüne görev olarak koyabilir. Bunda amaç bozulan niteliğin düzeltilerek korunmasıdır. Yoksa ultra-komünist, veya ultra insan tipi yaratmak değil. Onun için değişim-dönüşümün sosyalizmin yenilgisine dayandırılarak her sınıfın ağzında sakız olduğu bir dönemde muğlak olarak kullanılması kafa karışıklığına neden olur. Bunun önlenmesi için dikkat edilmesi ve ayırımın mutlaka belirtilmesi gerekiyor.

Toplum ve devrimci değerleri dejenere etmeye kimsenin hakkı yoktur. Sınıf mücadelesi buna asla izin vermeyecektir. Ve insanlık tarihi onurlu, sınıfsız, sömürsüz altın çağa mutlaka erişecektir. Bu da ancak MLM'nin kızıl güzergahında sebatla ilerlemekle mümkün olacaktır.

Halkı gerçekten seven insan, onların bu iğrenç sistemde yaşamalarına isyan eden ve onlarla birlikte bu sistemin değişmesi kavgasına katılan insandır. Kimki bu düzenin değişmesi kavgasına omuz vermiyorsa onun halk sevgisi asla gerçekçi değildir.

Onları dinlemek bu tür davranışlarda bulunanlara davetiye çıkarmak olur ki, bu da ortami dejenere eder. Zira her devrimci bilirdi, kişilerin değerlendirilmesi ulu-orta olmamalıdır. Her şey gibi bunun da yolu-yöntemi vardır. Ulu-orta konuşmak kişiyi düzeltmez, sadece yıpratır. Ki, bu tür insanların da niyeti asla düzeltmek değil, söylediklerinin bir çoğu da kendi subjektif değerlendirmesidir.

Yapılması gereken şey, olumsuzluğunu gördüğümüz insanları kanıtlarıyla birlikte ilgili yerlere iletip denetlenmesini sağlamaktır. Bu mekanizma içerisinde hata ve eksiklerden arınmasına çalışmaktır. Ancak böylesi bir yöntem kişiyi yıpratmaz, devrime yarar sağlar ve proletarya partisinin otoritesini zedelemesini önler.

Ayrıca şurası da herkes tarafından açıkça bilinmelidir; her eksiklikte, her hata da en çok da devrimciler sıkıntı çekmekte, onun acısını derinden hissetmekte ve bir daha olmamasına noktada çaba göstermektedirler. Zira onlar samimiyetle devrim istemekte, verilen her emeğin (emeğinin boşa gitmesini kim ister) başarı hanesine yazılması yürekten istemektedirler. Eleştiri elbette gereklidir. Ve devrimciliğin kıstaslarından biri de eleştiriye açık olmak, samimiyetle özeleştiri vermektir. Devrimci kişilik bunu içselleştiren kişiliktir. Ama eleştiri vardır yapıcı ve geliştiricidir, eleştiri vardır yıkıcı ve gerileticidir. Emeğe saygı duyan ve devrime samimiyetle inanan, onun mücadelesini veren kişilerin eleştirileri yapıcı ve geliştiricidir. Ö niyetle eleştirir. Bazen kavrayış yetersizliği ya da tecrübesizlikten dolayı eleştirme yönteminde eksik davranırsa da -ki, mücadele içinde bu eksikliği mutlaka giderir- niyet olarak kesinlikle iyidir. Ve bu tür eleştirilerin her zaman için bizim üstünde yeri ve değeri vardır.

Küçükçekmece direnişi başarıyla sona erdi

İstanbul/Özgür Gelecek- Aralık günü, Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin iş bırakma eylemi sona erdi. Yaklaşık 80 gün süren direniş sonunda, işçilerle belediye yönetimi arasında anlaşma sağlandı. Anlaşma, ortak yapılan basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu.

Yapılan anlaşmaya göre, Belediye yönetimi temin ettiği 50 milyar lirayı başta '92 yılından kalan alacakları kapatmak için işçilere dağıtacak. Direniş süresi içinde herhangi bir yevmiye kesimi yapmayacak, direniş nedeniyle herhangi bir yaptırım uygulamayacak. İşçilerin ücretlerini gecikmesiz verecek. Ödenmeyen işçi alacaklarını (ki bu yaklaşık 5 maaş kadardır) en geç yeni belediye seçimleri yapılmadan sıfırlayacak. İşçi taleplerinin kabulüyle, sözkonusu 50 milyar lira dağıtıldıktan sonra işçiler işbaşı yapacak vs...

Küçükçekmece Belediyesi, İstanbul ilindeki sorunlu belediyelerin başında geliyor. Sözleşme ihlalleri vb. sorunlarla beraber, esas olarak işçi alacaklarının zamanında ödenmemesi en ciddi sorunu oluşturuyor. Son üç yıllık süre içinde bu nedenle işçiler, 20 dolayında iş durdurma, sayısız yürüyüş, basın açıklaması yaptılar. İşçiler E-5 karayolunu kestiler, belediye binasını işgal ettiler. Açlık grevi yaptılar. Kısacası işçilerin denemediği eylem biçimi hemen hemen kalmadı. 4 Ekim günü başlayan ve 80 gün sonra anlaşmayla sonuçlanan son direniş bu belediyede şimdiye kadar yapılan eylemler içinde en uzun direniş olma özelliği taşıyor.

Diğer eylemlerde olduğu gibi, bu direnişe neden olan da işçinin ödenmeyen haklarıydı. İşçiler 1992 Mart ayında bu yana geçerli olmak üzere imzaladıkları toplu sözleşme farklarını, aynı yılın sosyal

Temizlik işçileri Küçükçekmece'de çöpleri toplamaya başladılar.

yardımlarını alamamışlardı. 6 ay ücret almadan çalışan işçiler, iş bırakma eyleminden önce yaklaşık iki ay süreyle sorunlarını dile getiren pankartları araçlara asarak, önlükler giyerek çalışma yürütmüşlerdi. Bu şekilde Küçükçekmece halkına ve kamuoyuna sorunlarını duyurmaya çalışmışlardı. Böylelikle iş bırakma eylemine hazırlanmışlardı. Ve sonuçta iş durdurulmuştu.

TÖRENDE SECİM PROPAGANDASI YAPILDI

20 Aralık günü işçiler Belediye Başkanlığı'nın önünde toplandılar. Uzun zamandır süren eylemlerinin sonunda paralarının bir kısmını alabileceklerdi. Bu töreni, işçinin hakkıyla aldığı parayı sanki bir lütfusu gibi işçiyeye törenle dağıtmak

utanmazlığını gösteren belediye yönetimi hazırlamıştı.

Tören sırasında ilk konuşmayı işçiler adına işçi temsilcisi Ali Diri yaptı. Konuşmasında Belediye yönetimi ve meclisini suçlayan işçi temsilcisinin sözleri "Birlik-Mücadele-Zafer", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganları ve coşkulu alkışlarla sık sık kesilerek dinlendi.

Küçükçekmece Kaymakamı da işçilere hitaben yaptığı konuşmasında, işçilerin haklı olduğunu, kendisinin sorunları yetkililer hep iletmiş ve işçiler herhangi bir taşkınlık yapmadan direnişlerini yaptıkları için onlara teşekkür etti! Kaymakamın daha önce işçilere olan tavırını ve yaptıklarını bilmeyen, bu sarfedilen sözlerle Kaymakam'ı işçi dostu sanabiliirdi. (!) Ama işçiler Kaymakam'ı iyi tanıyorlardı. Çünkü işçilere "Yasadışı

direnş yapıyorsunuz. Ben devletim. Siz ailelerinizle 5 bin kişisiniz. Bu ilçede 500 bin kişi yaşıyor, ben 5 bini 500 bine feda ederim. Gerekirse sizi yok ederim" diyen ve işçilerin üzerine polisi süren, işçilere ateş açtıran, işçileri dipçikleten, coplatan da aynı Kaymakam'dı.

Eylem süresince işçileri oyaltayan, aldatan, işçiler aleyhine gerçekdışı beyanattlar vererek işçinin durumunu kamuoyuna yanlış bildiren Küçükçekmece Belediye Başkan Vekili Ali Rıza Gürkanat, yaptığı konuşmasında utanmadan, nasılsı büyük fedakarlıklarla 50 milyar işçisine getirmeyi görev bildiğini anlattı. Gürkanat, sanki sorunu yaratan, işçiyi mağdur edenlerden biri değilmiş, yaşanan olumsuzluklarla ilgisi olmayıp, sorunu çözmek için çaba sarfeden fedakar bir işçi dostu havasındaymış gibi kendini göstermekle kalmadı. Tüm sorumluluğu kendisinden önceki belediye başkanı Ertuğrul Tığlay'a, mafya ve dolaylı olarak ortağı olan DYP kanadına atmaya çalıştı. Oysa A. Rıza Gürkanat, Tığlay'ın yardımcısı ve belediye meclisi üyesiydi. Suçladığı DYP'lilerle de halen ortak olarak belediyeyi yönetiyor. Yani Ali Rıza Gürkanat da, suçladığı ortakları da işçilerin "Hırsızların servisi" diye adlandırdıkları belediye meclisi ve yönetimini oluşturuyorlar ve yaşananlardan birinci dereceden sorumlular.

GÜRKANAT ULUFE Mİ DAGITTI?

Tabii ki işçiler Gürkanat'ı da tanıyorlardı. İşçilerden biri "Başkanı da tanımasak hani yutasımız geliyor sözlerini" diyerek tepkisini dile getiriyorlardı. Evet, işçiler Gürkanat'ı tanımakla kalmıyor, SHP-DYP koalisyonunun belediyede iktidar olduğunu da biliyorlardı.

Özünde bu iki partinin birbirinden farklı olmadığını pratiklerinde görmüşlerdi.

Nurettin Sözen, Yüksel Çengel, Ethem Cankurtaran ve birçok SHP'linin katıldığı törenin en çirkin yanı da, işçilerin 2 yıldır ödenmeyen alacaklarının bir kısmının, işçilerin 80 günlük direnmeleri sonucunda vermek zorunda kalmalarını bile SHP'lilerin siyasi propaganda malzemesi yapmasıydı. Bir zamanlar Osmanlı padişahları, yenicilerini toplayıp, gönüllerinden koptuğu için ulufe denilen parayı dağıtırlardı. İşte Gürkanat da, sanki hakedilmiş parayı değil, ulufe dağıtıyormuş gibi pozlara girdi. Buna ilişkin Belediye-İş Sendikası'nın işyeri temsilcisi Mehmet Kaplan Özgür Gelecek'e sunları söyledi: "Zaten bizim hakkımız olan paralarımızı törenle bize veriyorlar. Bu SHP'nin seçime yönelik bir oyunudur. Bizim 80 milyar alacağımız varken bize 50 milyar lira veriliyor. Bu kısa vadeli bir çözümdür. Sistem çürümüşdür ve o çürümüşlüğü buraya yansımalarıdır olanlar."

Törenen sonra vezneden para dağıtılmaya başlandı. Para dağıtımı üç gün sürdü. İşçiler 24 Aralık günü işbaşı yaptılar.

Küçükçekmece Belediyesi işçileri alacaklarının yaklaşık yarısını alarak eylemi bitirdiler. Bunu işçi temsilcisi Kenan Çeçi'ye sorduğumuzda bizi şöyle yanıtladı: "Eylemimiz şimdilik bitmiştir. Ama şimdilik. Çünkü sorunumuz temelden çözüldü ve yakın zamanda da çözülecek gibi görünmüyor. Bu ödeme yapıldıktan sonra, hâlâ ödenmeyen 5 maaş işçi alacağının ne zaman ödeneceği belli olmadığı gibi, bundan sonra da maaşımızı düzenli alacağımızın garantisi yok. Görünen o ki Küçükçekmece Belediyesi önümüzdeki aylarda yeni eylemlere gebe." "

DİSK Deri-İş'in Akgündüz direnişini kırma işgüzarlığı

İstanbul/Özgür Gelecek- Halkalı Akgündüz Bağırak Fabrikası'nda 1 Kasım gününden bu yana süren bir direniş var. İşveren İsmail Akgündüz'ün yasadışı lokavt uygulayarak işine son verdiği 230 işçiden yaklaşık 80 kadarı direniş başladığından bu yana fabrika önünden ayrılıyor.

İhracata yönelik üretimi olan fabrikadan dış pazarların talebi genellikle kış aylarında oluyor. Tam da bu süreçte işçilerin işine son veren işveren, şu an sıkışık bir durumda. İşçilerle görüşmeyen, vekilleriyle bunu yürütmeye çalışan işveren, fabrikasında çalıştırdığı akrabalarıyla olan feodal bağları kullanarak onlara atölyeler açıp ayrı işyerleri gibi göstererek üretime devam ediyor. Bunlardan biri fabrika içinde açılmış. Bir diğeri de Topkapı Güven Sitesi'nde bulunuyor. Topkapı'daki atölye Erdoğan Çakmak adlı birinin atölyesi olarak gözükmüyor resmi kayıtlarda. Direnişçi işçiler, işverenin yasal dayanak için böyle bir yola başvurduğunu anlatıyorlar. Atölyeyi görmeye gidiyoruz bu direnişçiyile. Atölyede 13 işçi çalışıyor. Direnişte olan işçi, bu işçilerin patronla işbirliği yapan Hasan Güngördü adlı "beyaz önlük"ün çabalarıyla burada toplanarak çalıştırıldığını anlatıyor. Orada giyilen önlükler, üretim aletleri ve bağırak Akgündüz'e ait. Tunceli'li olan Ustabaşı Hasan bizimle görüşürken tedirgin oluyor. Direnişçi işçi ile Beyazönlük Hasan tartışıyorlar. Direnişçi "Yazıklar olsun sana Dersim topraklarından senin gibi bir sınıf hainin çıkması ne üzücü. Dersimliyim demeye utanmalısın" diyor acı acı. Hasan Güngördü sınıf düşmanlığını bile bile kabulleniyor. Diğer işçiler konuşmadan, tedirgin izliyorlar bizi. Direniş kırılığını bilerek yapmanın onursuzluğu yüzlerinden okunuyor. "Eğer bunlar olmasaydı işveren şimdiye dek direnmezdi" diyor direnişçi işçiler. Üstelik sen-

dikal olanlarda aralarında var.

Fabrika içinde açtığı bir atölyede üretime başladığını söylüyor eylemdeki işçiler. İşveren yeni aldığı işçileri burada çalıştırıyor. Bunlar ve direnişe katılmayanlar yaklaşık 25 kişi ve içerde çalışıyorlar. İşçi temsilcisi Hüseyin Palancı 14 Aralık'tan itibaren bunların çalışmaya başladıklarını belirtiyor. Patron, bu insanları sabahın erken saatlerinde kendi arabasıyla işe getiriyor. Yani direnişçilerin işyeri önünde bulunmadığı saatlerde. Böylelikle fabrikada gizli üretim sürüyor. İşçiler bu olayı öğrendiklerinde müdahale kararı alıyorlar.

20 Aralık günü sabahın alacakları eylemler, işyeri önüne geldiler. O gün için ayrı bir duyuruda almışlar. "İşveren bugün çalışanları servis aracıyla fabrikaya getirecek." Servisle getirilen grev kırıcı işçiler içeri girmek isteyince, önlere geçerek onları durdurdu direnişçiler. "Biz 80 işçi tekrar üretime katılmak istiyoruz. Yaklaşık iki aydır burada bekliyoruz. Neden birlikte üretime başlamıyoruz." diyerek engellediler grev kırıcıları içeri girmesini. Kendilerinin ev geçindirme sorunları olduğunu belirterek, çalışmak istediklerini dile getirip, zorla içeri girmeye çalıştılar. Ancak direnişçiler işyerinin kapısı önünde set oluşturmışlardı.

İşveren, işçilerin engelini ortadan kaldırmak için jandarma getirtti. Yaklaşık 30 jandarma bir anda işyeri önünü sardı. Buna karşılık oluşturdukları seti bozmadı işçiler. Bu kez işveren yeni bir yöntem denemeye çalıştı. Jandarma gözetiminde grev kırıcılarını isimleriyle çağırarak tek tek içeri almak istedi. İşçi temsilcisi Hıdır Çelik jandarmaların kendilerine doğrulttukları silahlara doğru 5 yaşındaki kızını attı. "Buyrun vuracaksınız, kıracaksınız. Çocukumla beni önce ezin." dedi. Çocuk ağlamaya başladı. Bunun üzerine işçilere saldıran jandarmaların bir kısmı işçilerin

geri çekildiler. Jandarmaların bir kısmı ayrıldı işyeri önünden. 10 kadar jandarma kaldı geriye. Jandarmaların desteğini de göremeyen işveren işçilerle konuşma yolunu seçti. Eylem boyunca bir kez olsun işçilerle görüşmemişti. Ardından DİSK Deri-İş Sendikası Başkanı Nusretin Yılmaz, yine sendikadan Munzur Pekgüleç'i görüşmeye çağırıldı. İşçi temsilcileri olarak görüşmeye gönderilen 4 işçiyi "size işyeri açayım" diyerek rüşvet teklif ediyor işveren. Dört işçi temsilcisi bunu kabul etmeyerek ayrılıyorlar işverenin yanından.

DİSK DERİ-İŞ DİRENİŞİ KIRILACAK

Sendika başkanı Nusretin Yılmaz, uzun süre içerde kaldı. Görüşme sonrası işçilerin yanına gelen Yılmaz, işverenin hemen 15 işçi istediğini ve yeni işçilerle çalıştıracağını anlattı. Yılmaz, kendilerinin sendika olarak protokol imzalandıktan sonra 15 işçiyi yereceklerini söylediğini ifade etti. İçerdeki işçilerin çıkarılmasını talep edemediklerini sorduğumuzda, içerde şu an çalışan işçilerin çıkarılmayacağını söyledi. Yılların sendikacısı Yılmaz ile Munzur Pekgüleç hiç mi bilmiyorlar direnişte olan işçilerden biri dahi içeri alındığında direniş kırılacak. Şu an 150 işçiyi rahatlıkla çalıştıracak kapasitede olan fabrika nasıl olurda eylemde sürekli bulunan 80 işçiyi topluca işe alamaz. Diyelim işçiler bilincsiz ve çoğunluğu ilk kez böyle bir eylem yaşıyor. Onlar belki inanabilirler işverenin bu çirkin oyununa. Peki ya siz sendikacılar hiç mi işvereni tanımadınız. Hiç kan emicilerin sözlerinde durduğunu gördünüz mü? "Kendinize gelin beyler" diyesi geliyor görenin, sendikacıların bu "safdilligine". Herşey gün gibi açık. Bize kazamak yapılar veremeyen işçilerin emicilerince işçilerin çıkarılacağına inandıranlar

Akgündüz fabrikasından atılan işçiler işyeri önünden ayrılmıyorlar. Ancak sayıları her geçen gün azalıyor.

malarından bi haber (!) Fabrikada yediği kurfusalıyeyi anlatıyor işçilere. Daha sonra sorularımıza "Henüz işverenden görüşme talebi gelmedi ki" diyerek geçiştirdi.

Bu durumu Deri-İş Aydınli Şube Başkanı Musa Selvi'ye sorduğumuzda; protokol imzalanarak, ayrıca alınan işçilerin çıkarılmadan, 15 işçinin tekrar işe alınması direniş için aleyhine bitirmek olur. Protokol'ün hiçbir garantisi yok. 15 işçinin alınmasından sonra diğerlerini de işe alınacağını garantiyi olmadığı gibi, hiçbir hukuki gerekçeside olamaz. İçerde çalışanlar çıkarılmadı. İşçiler hakkında yapılan mahkeme şikayetini kaldırması için işverene dayatmak gerekiyor. Aksi takdirde direniş için aleyhine biter" dedi.

Böyle giderse "80 kişi işbaşı yapınca kadar direniş devam ettireceğiz" diyen işçilerin sal harekete emiliminde yede sızan işçiler-

ri, korkarız sendika işverene satacak. Ve bu güne dek sürdürülen direniş bir çırpıda yokedilecek. Zira bu sistemin yasal düzenlemeleriyle kurulan sendikalar elbetteki işçinin çıkarını savunmak için kurulmuş gibi gözüksede işlevi aldatmacadan öteye gitmiyor. Ancak bu sendikalarda görev yapan sınıf sendikacıları işçinin yararına ekonomik ve demokratik kazanımlar elde edebiliyor. Mevcut sendikacılık, sendika ağaları yaratıyor. İşin kötüsü işçinin bilincini karartmada onların da payı mevcut.

Halkalı Akgündüz fabrikası direnişçileri sınıf bilinciyle hareket eder, sendikaya da müdahale ederse ancak direniş kazanabilir. Yoksa işsiz ordusuna Akgündüz'den de insanlar katılabilir böyle giderse. "Kazanmak için direniş sürdürüleceğiz" sözleri ancak sınıf bilinciyle yaşam bulacaktır.

Maliye emekçilerine yönelik baskılar devam ediyor

İstanbul/Özgür Gelecek- Kamu emekçilerinin, 1990 yılından bugüne kadar devam eden sendikal mücadelesini bastırarak için çeşitli defalar baskı, sürgün, tutuklama ve gözaltılar süregeldi. Tüm Maliye-Sen üye ve yöneticilerini de hedefleyen bu faşist idari ve polisliye baskılar işten atmalara kadar varıyor.

İstanbul'da daha önce 7 maliye emekçisi (sözleşmeli personel) idare tarafından tek taraflı ve gerekçesiz çeşitli tarihlere sözleşmeleri feshedilerek işten atılmıştı. Tüm Maliye-Sen İstanbul 1,2 ve 3 No'lu şubeler, bu faşizan uygulamaya karşı çeşitli eylem ve etkinlikler yaparak kamuoyunu ve maliye emekçilerini duyarlı kılmaya çalışmışlardı. İşten atmaların sorumlusu İstanbul Defterdarlığı'nın telefon ve fakslarını kilitleyen maliye emekçileri, çeşitli vergi dairelerinde yemek boykotları gerçekleştirmişlerdi. Özel bülten ve bildiri çıkartılarak işyerlerinde geniş olarak dağıtılmış, 19 Ekim 1993 tarihinde defterdarlık önünde 200 civarında katılımla alkışlı sloganlı basın açıklaması gerçekleştirilmişti.

Ayrıca İstanbul 1,2 ve 3. No'lu şubeler, işten atılan 7 maliye emekçisi için maddi ve manevi dayanışmada bulunmak amacı ile 4 Aralık 1993 tarihinde bir dostluk yemeği düzenlemişlerdi. 1200 civarındaki kitle katılımı ile gerçekleştirilen etkinliğe destek amacıyla katılan Grup Munzur ve Özgürlük Türküsü coşkulu türkü ve marşlarla maliye emekçilerini coşturmuşlardı.

17-18 Mart 1993 tarihlerinde bayram tatilinde Maliye Bakanlığı'nın yasadışı ve keyfi olarak fazla mesai uygulamasına çalışanları katmaya çalışmasını protesto etmek için Tüm Maliye-Sen Genel Merkezi'nin aldığı karara uyan 3 No'lu şube bölgesinde Küçükyalı, Pendik, Sarıgazi, Ümraniye ve Nakil Vasıtaları Vergi Daireleri çalışanları, Maliye Bakanlığı'na protesto telgrafı çekmişti. Bu eylemden sonra bakanlık tarafından Haziran 1993 ayından itibaren yapılan önsoruşturma sonucunda Ekim-Kasım aylarında Vergi Dairesi müdürleri tarafından hiyerarşik yapıyı bozmaktan (657 sayılı DMK Md. 21) savunmalar istendi. Buna isti-

naden hazırlanan ortak savunma metni çerçevesinde daire müdürlerine cevap verildiği halde, daire müdürleri savunması istenen maliye emekçilerinin hepsine (190 kişi) uyarı cezası verdi. Sendika Genel Merkez'i ve 3 No'lu şubenin ortak olarak hazırladığı uyarma cezalarının kaldırılmasına yönelik ortak itiraz dilekçeleri İstanbul Defterdarlığı Personel Müdürlüğü'ne verildi, bunun neticesinde yasal olarak itirazlar idare tarafından kabul edilerek cezalar kaldırıldı.

Tüm Maliye-Sen üye ve yöneticilerine yönelik baskılar Aydın, Uşak, İzmit başta olmak üzere çeşitli illerde de değişik biçimlerde devam etmekte.

İzmit ilindeki maliye emekçileri, 26 Temmuz 1993 tarihinde sendikacının ülke çapındaki iş bırakma kararına uyarak basın açıklaması ile tepkilerini dile getirmişlerdi. Bu haklı ve onurlu mücadeleye tahammül edemeyen İzmit Valisi, iş bırakma maliye emekçilerinden 267 kişinin adını işbirlikçi ve uşak müdür-daire amirlerinin vasıtasıyla tespit ederek suç duyurusunda bulunup soruşturma açtı. Kocaeli 3.

Asliye Ceza Mahkemesi'nde 93/793 sayılı dosyada Türk Ceza Kanunu'nun 236. maddesi gereğince yargılanan 267 sendika üyesinin duruşmasına 15 Aralık 1993 tarihinde başlandı. Mahkeme hakimliğinin ve Kocaeli Defterdarlığı'nın "Grup grup ifade vermeye gidin" dayatmasına karşı çıkan maliye emekçileri, duruşma günü topluca İzmit Adliyesi'ne giderek, topluca ifade verdiler. Toplam 251 kişi ifade verdi. Mahkeme ifadelerin tamamlanması için duruşmayı ileri bir tarihe attı. Dava hakimi burjuva hukukundan aldığı cesaretle, sürekli maliye emekçilerine nasihat vererek, devletin en gözde kuruluşunda çalıştıklarını, disiplinli olmaları gerektiğini sık sık vurguladı. Hakim bununla da yetinmedi, duruşmayı izlemeye gelen basın mensuplarına sataşarak fotoğraf çekmelerini engelledi. Bu da Türkiye Cumhuriyeti mahkemelerinin ne kadar şeffaf ve adaletli olduğunu gösteriyor. Kocaeli'de maliye emekçilerinin mücadelesi tüm baskı ve yıldırımlara karşı devam etmektedir.

Ailelerden, genellere tepki

İstanbul/Özgür Gelecek- Sağlıkçılar Cezaevi'ndeki TKP/ML, TIKB, Ekim, HKG, TKP/ML Hareketi, TKİH, Kawa, PRK (Rızgari), Direniş Hareketi, MLSPB, TKEP/L, DY, TDP, TKEP, TDKP, HDÖ, PKK davaları tutsaklarının basın açıklamaları 15 Aralık günü yaklaşık 100 kişinin katılımıyla gözaltındaki Gündem çalışanlarının aileleri tarafından okundu.

Basın açıklamasına; Tüm Bank-Sen, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği, İkitelli Ekin Sanat Derneği, İstanbul Savaş Karşıtları Derneği, Liseli Öğrenciler, Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şube yöneticileri İnsan Hakları Komisyonu, Zagros Yayınları, Özgür Halk, Alternatif, Devrimci Proleter Gençlik, Devrimci Proletarya, Devrimci Emek, DEP Tarih, Kartal, Eminönü, Bahçelievler, Gaziosmanpaşa, Zeytinburnu, Kadıköy, Ümraniye, Güngören ilçe yöneticileri katıldı. Yapılan basın açıklamasında tutsaklar: "Özgür Gündem gazetesini basıp, talan ederek, 120 çalışanını gözaltına alıp işkenceli sorgulardan geçirecek, susturmaya çalışıyorlar. Ama yanılıyorlar. Hiçbir güç devrimci ve yurtsever basının faşizme karşı yükselen sesini boğamayacaktır." dedi. Kamuoyuna, sosyalist basın üzerindeki saldırılara karşı duyarlı olma, çeşitli eylemliliklerle dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

Okurumuz Turgay Dalyan 5. kez kaçırıldı

Ankara/Özgür Gelecek- En son 1 Aralık'ta, Ankara'da kaçırılıp dövülen ve ajanlık teklif edilen okurumuz Turgay Dalyan, 21 Aralık'ta 5. kez kaçırıldı. 34 LVP 87 plakalı Renault Toros marka araba ile 4 sivil polis tarafından kaçırılan Dalyan, tehdit ve kaba dayatım yanısıra cinsel tacize de maruz kaldığını ifade etti. 22 Aralık'ta "Basına ve Kamuoyuna Son Çağrıdır" başlıklı bir basın açıklaması yapan Turgay Dalyan, şunları söyledi: "Kaçırma, işkence, tecavüz, ölüm tehdidi ve ajanlık teklifleri ile 5. kez kaçırıldım...Beni yaklaşık üç saat dolandırdıktan sonra elbiselerimi soydular. Elbiselerimi geri vermek için 'Yaşasın Polis! Yaşasın Türkiye!' dememi istiyorlardı. Bunu söylemeyi reddedince, elbiselerimi vermeyerek, sadece üzerimde kalan külotum ile Sincan, Fatih Mahallesi'ne bıraktılar. Ya ajanlığı kabul edeceğim, ya da öldürüleceğim!" Ajanlığın, halka ve davaya ihanet olduğunu belirten Dalyan, susmanın onaylamak olduğunu da vurguladı.

Tüm Bel-Sen'den anti-demokratik uygulamalara tepki

Adana/Özgür Gelecek- Tüm Bel-Sen Adana Şubesi 15 Aralık '93 günü bir basın açıklaması yaparak, ülkemizdeki anti-demokratik uygulamaları protesto etti. Yapılan açıklamada şu görüşlere yer verildi: "Son günlerde yine 'şeffaf demokrasi' ve 'şeffaf demokratlar' kendilerini gösterdi. Muhalefet dönemlerinde, demokrasiden bahsedenler, demokrasi vaadedenler, bir önceki hükümetin anti-demokratik uygulamalarından bahsedenler; SHP-DYP hükümeti olduktan sonra o günkü anti-demokratik uygulamaları aratmayacak hale geldiler. Öyleki artık örgütlenme haklarımız gaspedildiği gibi bir de sendikacılar üzerindeki baskılar arttırdı, sürgünler doğal hale geldi. Anti-demokratik uygulamalardan birisinin son günlerde basına yönelikini görüyoruz. En son Özgür Gündem gazetesine yapılan baskıların da yine egemen güçlerin haber alma ve habercilikte bağımsızlık ilkelerini ihlal ettiği, sadece ve sadece kendi çıkarları doğrultusunda haberciliği öngördüğü, bundan başkasına tahammül edemediği açığa çıkmıştır. Nazi Almanyası uygulaması ile basını susturacaklarını sananlar yanılıyorlar. Biz Adana Tüm Bel-Sen olarak gerçekten, emekten yana yayın yapan, gerçek haberciliği hedef alan gazeteleri okuyacağız, diğer güdümlü basını okumayacağız. Ayrıca biz, tüm anti-demokratik olayların meşru ve yasallaşmasını sağlayacak olan terör yasasının, ülkemiz emekçilerinin üzerinde köleleştirme yönelik bir yasa olacağından yola çıkarak, çıkacak olan terör yasasının karşısında olacağımızı, bunun için mücadele edeceğimizi, çıkartılması halinde egemen güçlerin bu yasalarla bizleri yıldıramayacağını, mücadelemizin daha da sertleşeceğini tüm kamuoyuna duyuruyoruz. Kaldık bizlere terörist damgası vuran bu yasa başbaşa terörist ve faşist sermayenin bir yasasıdır."

Tüm Maliye-Sen Üçüncü Olağan Başkanlar Kurulu toplandı

İzmir/Özgür Gelecek- 11-12 Aralık 1993 günlerinde İzmir'de toplanan Sendika 3. Olağan Başkanlar Kurulu'na 35 civarında şube ve temsilciliğin başkan ve yöneticileri katıldı. Daha önceden oluşturulan gündem çerçevesinde Tüm Maliye-Sen'in içinde bulunduğu durum, özelleştirme, yerel seçimler, terör yasası, ortak çalışanlar yasası başta olmak üzere sendikal eğitim, örgütlenme ve kurumsallaşma ele alındı. Şube ve temsilcilik başkan ve yönetim kurulu üyeleri bu konularla ilgili iki gün boyunca düşünce ve önerilerini sundular. Bu tartışmalardan sonra sonuç bildirgesi aşağıdaki temel konularla açıklandı:

Özelleştirme: Maliye emekçileri özelleştirmeye karşı mücadele verilmesinde birleştiler. "Özelleştirme uluslararası ve yerli sermayenin, emekçi halkımızın toplumsal zenginliklerine doğrudan ve açık bir saldırıdır. Özelleştirmeyle topluma sendikasılaştırma ve örgütsüzlük dayatılmaktadır. Özelleştirmeye karşı diğer işçi ve memur sendikalarıyla birlikte ortak mücadele platformları oluşturulmalıdır." dendi.

Yerel seçimler: Gerek koalisyon, gerek diğer partilerin kamu çalışanlarına verdikleri vaadlerin günümüze kadar hiçbirisi gerçekleştirilmediği söylendi. "Üstelik 4 yıldır yasal, fiili ve meşru mücadeleyle bugüne getirdiğimiz grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarımızın içini boşaltmaya çalışmaktadırlar. Yerel seçimlerde bu durumun parti farkı gözetmeksizin teşhir edilmesi mücadelemizin bir parçası olduğu gibi, bugünden sonra da verecekleri bir şey olmadıkları; bu nedenle de yerel seçimlerde bağımsız bir tavır sergilenmesi gerektiği, aday destekleme, bağımsız aday çıkarma, beyaz oy verme, seçim boykot etme de dahil belirlenecek her taktiksel tavrıda kamu çalışanlarının sorunları ve talepleri öne çıkarılmalı ve bu konuda samimi olmayan aday ve partilerin teşhiri-ne ağırlık verilmelidir." dendi.

Anti Terör Yasası: Bu yasanın önümüzdeki dönemde emekçi halka yapılacak yoğun saldırının göstergesi olduğu vurgulandı. Özelleştirme politikalarından ayrı değerlendirilmeyi talep edildi. Bu nedenle de bu yasa terörist ve faşist sermayenin bir yasasıdır."

karşı merkezi olarak oluşturulan "Demokrasi Platformu" nun, sendika örgütlenmesinin bulunduğu il ve ilçelerde geliştirilerek oluşturulması, mevcut platformların ise etkin bir hale getirilmesi için çalışmalar yapılması kararı alındı.

Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Yasası: Bu konuda "Hükümetin hazırladığı yasa taslağı mevcut durumumuzun daha gerisinde olmakla birlikte mücadelemizin içini boşaltan, geçmiş mücadelemizi inkar eden, grevsiz toplu sözleşmesiz, devlete bağımlı danışma kurullarını bize dayatmaktadır." dendi. Bu nedenle bu yasayı kabul etmediklerini belirten kurul, grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadelenin başarısı için, fiili ve meşru mücadeleye devam edeceklerini bildirdi.

Başkanlar kurulu, önlerindeki dönemde sendikal faaliyetlerine ilişkin şu kararları aldı:

1- Özelleştirme, Anti Terör Yasası, Kamu Çalışanları Sendikal Hakları Yasası ve yerel seçimlere ilişkin oluşturulan platformlara etkin bir şekilde katılmak, hakların ve özgürlüklerin kazanılması doğrultusunda genel grev de dahil faaliyetleri hedeflemek, bugünden işyerlerinden başlayarak genel grevi hedef alan örgütlenmeleri oluşturmak,

2- Kamu Çalışanları Sendikaları Genel Merkezler Platformu'nun aldığı 13 Ocak 1993 tarihli iş yavaşlatma ve iş bırakma eyleminin çalışmasını etkin bir biçimde yapmak,

3- Tüm çalışanlarla ilgili Tasarruf Teşvik Fon kesintilerinin geri iade edilmesi için dilekçe kampanyaları başlatmak, kamuoyu oluşturma yönünde çeşitli etkinlikler düzenlemek.

4- Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası'na ilişkin düzenlemenin meclise geldiğinde, platform olarak çeşitli etkinliklerin düzenlenmesi (milletvekillerine mektup, heyetler halinde Ankara'ya gidis, Ankara'da kitlesel meclise gidis) bugünden hazırlığını yapmak, bu eylemin yerel ve merkezi platformlara taşınması vb.)

5- Yasal düzenleme yapıldığında, Başkanlar Kurulu'nun olağanüstü toplanması,

iş yavaşlatma, iş durdurma ve diğer etkinliklere yönelik çalışmaların yapılması,

7- Eğitim faaliyetlerine yönelik; a) Sendikal kadro eğitimlerinin merkezi olarak yapılması,

b) Üyelere yönelik yerel anlamda yaygın eğitim faaliyetlerini başlatmak,

c) Eğitim faaliyetlerinin finansmanına yönelik, sendikamızın 2. kuruluş yıldönümünde sosyal ve kültürel etkinlikler düzenlemek,

8- Sendikamızın işyeri temsilcilikleri, Şube Temsilciler Kurulu, Genel Temsilciler Kurullarının etkin bir biçimde oluşturulması için çalışmalarını yoğunlaştırmak.

9- Üye yazım kampanyaları başlatmak.

10- Yayın faaliyetleri, eğitim dizileri konusunda mali sorunların çözülmesi ve periyodik hale getirilmesi yönünde etkin bir çalışmanın başlatılması,

11- Şube ve temsilcilerin üyeler ve yöneticiler tarafından, nöbetleşe mesai günleri 17.30-21.00 saatleri arası, tatil günleri tam gün açık tutulması,

12- Aylık faaliyet ve mali raporların düzenlenmesi ve zamanında genel merkeze gönderilmesi,

13- Önümüzdeki dönem, şube ve temsilcilerin faaliyet ve mali yönden yetkili organlarca denetlenmesi,

14- 4. Başkanlar Kurulu Toplantısı'nın Akdeniz bölgesi Adana ilinde yapılması."

Düşünceye Özgürlük

Malatya/Özgür Gelecek- İnsan Hakları Derneği ve Halkçıları şubeleri, İnsan Hakları Haftası nedeniyle insan haklarına yapılan saldırılara kinayen bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında:

"Mevcudiyetini ve devamını işçi, köylü, memur, küçük esnaf, gençlik ve aydınlar üzerinde siyasi ve ekonomik zor uygulamaya bağlamış siyasi iktidar, emekçilere ve demokratik güçlere özelleştirme, yeni vergi paketi, Terörle Mücadele Kanunu, Olağanüstü Hal Kanunu'nun revizyonu, 1994 şubatı döneminde K.D.Y. mahasatı gibi vergi böleni, emekçilerin düşünce özgürlü-

ğünden dem vurulurken, resmi düşüncenin dışındaki demokrat ve sosyalist basına milyarlarca liralık para cezaları, sorumlu yazışmaları müdürlerine yüzlerce yıllık hapis cezaları, çalışanlarına gözaltılar, faili meçhul ölümler, kapatma davaları ile susturılmaya çalışıldı.

"İnsan Hakları Haftası'nda yeniden demokrat ve sosyalist basın üzerindeki baskıların kınıyor, DÜŞÜNCEYE ÖZGÜRLÜK-DEMOKRAT VE SOSYALİST BASINA ÖZGÜRLÜK" diyoruz." denildi.

Ilk izlenim ya da biçim, nasıl da sarıp sarmalıyor bizi. Özü kavrayamıyoruz. Bir metnin, bir eserin lafzına takıyoruz kafayı, öz güme gidiyor. Derinleşmeye aşık insanların işi değil bu.

Fidel Castro gibi, "Ben Don Kişot'um!" diyebilen kaç insan var aramızda? Küçümseme, suçlama, bir nevi hakaret olarak kullanıyoruz Don Kişot sözünü. Yel değirmenini dev; koyun sürüsünü, düşman ordusu, şarap tulumlarını, o yörenin zalim devleri sanan bir hayalci, bir yarı-kaçaktır, bize göre Don Kişot. Basit hanları, görkemli şatolar gibi görmektedir. Çileklerin taşıdığı, burnunun ucundaki bir Meryem Ana heykeli bile, kaçırılan soylu bir hanım sanacak kadar hayalperest, maceracı birisidir. Kabul edilecek bir şey değildir, Don Kişotluk. Çarpık, sorunu bir kişiliktir.

Cervantes'in, iki ciltlik Don Kişot'unu okusak da okumasak da, böyle düşünürüz çoğumuz. Gelgelelim ki, bu, işin ilk titirek izlenimi, lafzı, yani yontulmuş kaba biçimidir. Gözümüz, eserin özünde parlayan güneş anayı görememiştir. Doğan ve yükselmekte olan kapitalizmin, vahşi karakterine karşı dikelen insanı ateşi, eşitlikçi savaş nağrasını kavrayamamıştır. Ki, insanlığın büyük geleceği, adım atmaya aciz, arık bir atın üzerindedir. Mızrağı kuskandıracak derecede dimdikdir. Hayal, ütopya, cüret ve atılımla donanmıştır, tepeden turnağa. Asırlık dehşizlerden çıkardığı zırhının deliklerini kartonla onarmıştır. Kalesinde mihver yerine berber taşı, elinde, ucuna paslı bir temren oturtulmuş meşe dalı vardır. Üzerinde oturduğu, eğer bile değil, eşek semeridir. Para kavramını kafasından silmiştir. Kendi deyimiyle, "Hava cıvayla, kırlardaki otlarla," geçinmek durumundadır. İnançına ve cesaretine dayanarak, "bir ay yemek yemeden dolaşabilir." Dört yönde yankılanmaktadır sesi.

"Sancho, dostum, şunu bilmiş ol ki, Tanrı beni, şu demir çanı Altın Çağ haline getireyim diye yarattı. En büyük tehlikeler, en büyük işler, en yaman maceralar beni bekliyor!"

Savaş tanrısı Mars'ı bile korku ve şaşkınlıkla, olduğu yere çivileyen gümbürtüler arasındadır. Ve kendi deyimiyle, "Herkesi eşit kulan," bir aşkar söz konusu olan. "Yerin göğün gazabına karşı koyan," bir aşk. Keçi çobanlarıyla aynı sofrada oturan Don Kişot, bir avuç meşe palamudunu havaya kaldırarak şöyle bağırır:

"Ey mutlu çağ! Eskilerin Altın Çağ dedikleri talihli yüzyıl: bizim şu demir çağında pek değer verilen altın o zamanlar kolayca bulunduğu için değil, o çağda yaşayanlar 'benimki', 'seninki' gibi lafları tanı-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Kolay mı Don Kişot olmak?

madığı için bu adı alan yüzyıl. O kutsal çağda her şey ortaklaşaydı. Besinini bulabilmek için herkesin elini kaldırmaması, koca meşe ağacından, bu ağacın kendisine bolca sunduğu yumuşak ve tatlı meyveyi toplaması yetiyordu. Duru kaynaklar, hızlı ırmaklar ona istemediği kadar berrak ve tatlı su veriyordu. Bilge ve çalışkan arılar kaya yarıklarına, ağaç kovuklarına yerleşiyor, sevimli çalışmalarının verimli ürününü ilk gelene, büyük bir kayıtsızlıkla sunuyordu. Mantar ağacı, hiç naz etmeden, adeta katkısız bir incelelikle, o kalın ve hafif kabuğunu uzatıyor; bu da insanlığın, yalnız hava değişimlerinden korunmak üzere, kabaca yontulmuş kazıklar üstüne kurduğu evin damını örtmekte kullanılıyordu. O zamanlar yalnız barış, dostluk ve uyuşma vardı. Sabanın ağır ve eğri demiri, toprak anamızın şefkatli karnını kirletmek cesaretini gösterememişti henüz; toprak anamız, hiç kimsenin zoru olmaksızın, çocuklarını beslemek, insanlara boğmak, ağızlarına tat vermek üzere geniş ve verimli göğsünü alabildiğine açıyordu. O zamanlar güzel ve yapmacıksız çocuk kızları, yüzlerinde utançın ince bülünden başka bir örtü taşımaksızın dağ bayır koşuyordu; gıysileri Tiro kentinin lâl renkli kumaşlarından, ya da, bugün kullanılan, bin kalba sokulmuş ipeklî kumaşlardan yapılmamıştı. Birbirine geçirilmiş dulavrat otuyla sarmaşıklardan meydana gelen gıysi onların biricik süsüydü. Ve bunlar, aylıklık yüzünden daha bir garip ve yabansı hale gelen bu bizim saraylı kadınların gıysileri kadar görkemli ve güzeldi. O zamanlar aşk sözleri, yürekten geldiği gibi, katkısız, basit ve içtendi. Bu sözleri

karmaşıklaştırmak, güzelleştirmek için hiç bir yapmacığa baş vurulmuyordu. Adalet hâlâ tamdı; ne çıkarları, ne de lütuflar onu zedelemişti; oysa o günden bu yana, bu saydıklarım adaleti kemirmiş, sarmış ve zedelemiştir. Keyfi yargılar yargıların sözlüğünde yer almamıştı henüz, çünkü yargılanacak ne bir suç, ne de bir kimse vardı...."

İşte size, beşyüz yıl önce dünyayı kötülüklerden temizlemeye ant içen ve harekete geçen Don Kişot'un ıslıdayan özünden bir kesit. Ortaçağın bağrımdan doğup, yavaş yavaş yükselmeye başlayan, yani henüz tam şekillenmemiş yeni bir toplumun kötülüklerine karşı bir savaş çığlığıdır bu. İçimizde, yaşadığımız kapitalist toplumun bağrımdan doğan sosyalist toplumun kötülüklerini gören ve o kötülüklerle şimdiden baş kaldıran, savaş açan kaç kişi var? Kolay mı Don Kişot olmak? Bırakalım Don Kişot olmayı da kendimize modern Don Kişot demeyi (edebiyat sınırları içinde, imge ve teşbih sanatıyla hem de) hakaret addediyoruz. Don Kişot'un özüne, ideallerine düşman olan batı burjuvazisi bile, Don Kişotluğu bakın nasıl tanımlıyor:

"En güç durumlarda bile, özel çıkarları ile ilgili olmayan davaları savunan, kahramanlık göstermeğe kalkan, kahramanlık taşıyan kimsenin tutumu." (Meydan Larousse) Evet, özel çıkarla ilgili olmayan davaların savunulmasında yiğitlik.

Burjuvazi, Don Kişot'un temelini, özünü, amacını sürekli gizledi, çalışan insanlıktan. Yukardaki gibi konuşan bir Don Kişot'a rastlayamayız filmlerde. Güllük, acınacak, mantıksız, maskara, kaçık bir tiple karşılaşırız hep. Ama ileri insanlığın vicdanı durumunda olan büyük aydınlar Don Kişot'u, gerçek niteliğiyle kavrayıp bize sunarlar. Bunlardan birisi, ANATOLE FRANCE ne diyor bakın:

"Zaman zaman Don Kişot'a benzemeyen ve yel değirmenlerini dev olarak görmeyenlere nasıl da acıyorum bilseniz. O yüce ruhlu Don Kişot, kendi kendinin büyücsüydü: ruhuyla özdeştiriyordu doğayı. Aldanış değildir bu, yanılmayınız, safdillik hiç değildir. Asıl aldandış içinde olanlar, asıl safdiller, önlere hiç bir güzel ve büyük şey göremeyenlerdir."

Don Kişot'u, yani kendi ruhunu, gülmece ve alay çarmihına geren emekçi dünyanın ezici çoğunluğu, ne yazık ki, insanı ve doğayı hayasızca tahrip eden günümüzün tüm gerçek devlerini, yel değirmenleri olarak görüyor. Don Kişot'un özünü ve yüceliğini kavrayınca kadar; hayalini, duyarlılığını ve saldırı ruhunu donanıp ayağa kalkınca kadar da sürecek bu durum.

Felsefenin "sırlı" dünyasına karşı bir çabanın öyküsü

Eski Yunanlılar "Felsefe" kavramını ilk kullandıklarında herhalde bu kadar karmaşık, hemen herkesin farklı tanımlar geliştirdiği bir sözcük olarak kullanıyorlardı. Onlar için bilgelik, bilmedikleri, anlam veremedikleri şeyler konusunda bilgi sahibi olmaktı. Bilgiğin tanınan insana bağışı olduğuna inanıyorlardı, Eski Yunan'ın insanları. Onlar için her şeyin yanıtı mitolojik dünyanın kavramlarında yeterli düzeyde vardı.

İlkel komünal dönemin yukarı aşamalarında bu kavramlar yavaş yavaş sorgulanmaya başlandı. Bilgelik, bilginin, varoluşun nedenleri üzerine insanlar mitolojik dünyanın sunduğu kavramları aşarak yanıt vermeye başladılar. Böylece, bildiğimiz anlam da "Filozof" olmanın da bu ilk adımını atmış olurlar. Mitolojik dönemde bilgelik tanrının bağışı iken, bu dönemde bilgelik seçkin insanın kendisinde taşıdığı bir özellik olarak tanımlandı. Örneğin Platon, bunun uç örneğini oluşturuyordu. Platon'a göre ancak soylu olan biri bu özelliğe sahip olabilirdi. Bu tavırları ile Eski Yunan'ın düşünürleri kendilerinden sonra, yüzlerce yıl sürecek olan aristokratik bir entelektüelin tekelinde yaşam bulacak felsefenin temellerini atmış olurlar.

Ortaçağın dine dayanan felsefesi olsun, kapitalist dünyanın pragmatist vs. felsefesi olsun sıradan insan için muğlak, ulaşılmaz zor hatta halk arasındaki yaygın bir deyimle "deli zıvalması" olma özelliğini taşımıştır. Felsefeci, toplumsal ilişkilerin dışına savrulmuş bir konuma bürünmüştür. Alan Ryon, Kantçı ahlak felsefesini siyasal felsefe düzleminde yeniden canlandırma uğraşısına girmiş olan Jhon Rawls'a ilişkin yazdığı ve bugünün felsefecilerini tanımladığı makalenin şu ilk cümleleri iyi bir kanıt oluşturuyor: "Akade-

mik olarak saygın felsefeciler genellikle muğlak şahsiyetlerdir. Tıpkı doğu bilimleri gibi uzmanlıklara sahiptirler onlar; kendi meslektaşları ve bunlar dışında kalan birkaç kimse arasında bu uzmanlıklarıyla tanınırlar. Kimya ve fizikteki meslektaşları gibi ve herkes gibi aileleri ve arkadaşları için farklı alanlarda mükemmeldir onlar. Kendi konuları dışında hemen hemen hiç tanınmazlar..." (Çağdaş Temel Kavramlar s. 109) Ryon'ın bu cümlelerindeki tespitleri şu biçimde belki daha da ileri götürebiliriz: Bugün dünyanın egemen ilişkisi ağı felsefe ve felsefeciyi gizemli, kapalı bir dünyaya hapsedirmekten, öyle göstermekten hâlâ zevk almaktadır. Bu bakış açısı geçerliliğini hâlâ koruyor.

Marksizm, ve onun kurucuları olan Marks ve Engels, felsefenin ortaçağ ve kapitalist aşamadaki serüvenine somut ve anlaşılır bir tavırla karşı koydu. Onların bu tavır, felsefeyi, aristokrat entelektüelin elinden ve gizemli dünyadan çıkarıp, insanlığın doğal yazgısı gibi gözükken ama özünde öyle olmayan evrimine müdahale için, gerekli ve önemli bir silah olarak işlev görmesinin önünü açtı. Marks ve Engels, insanlığın yeryüzünde kuracakları refah toplumunun, sanayileşmenin bir ürünü olarak doğan proletarya sayesinde olacağını bilimsel kanıtlarla ortaya koydular. Felsefenin yeni işlevi, proletaryayı kendi doğasının ve olanaklarının bilgisiyse silahlandırmaktır. Marks'ın kendi deyimiyle "Tıpkı felsefenin kendi maddesel silahlarını proletaryada bulduğu gibi, proletarya gerçekleştiremez, proletarya felsefeyi gerçekleştirmeden kendisini ortadan kaldıramaz."

Marks'ın felsefenin gizemli dünyasını girdiği, anlaşılabilir, aşılabilir sorunları, kavram-

Devrimci Kitle Eleştirisi Yazı grubu

Felsefe Bir Sır Değildir

★
UMUT YAYINCILAK

ları anlaşılır olmaya başlamıştır. 1917 Ekim Devrimi, Yeni Dünya'nın ilk kalesini oluştururken, yeni insanı da kendi felsefi çerçevesi ile donatacak, bunun için çalışacaktır. Diğer bütün devrimler, Ekim Devriminin açtığı yoldan devam edecektir.

Ne var ki sosyalizmin kendi özgül çelişkileri felsefenin gerçek işlevini yerine getirmede baskı engeller de çıkaracaktır. Bu engeller sayesinde bir çok devrim pratiğinde felsefe, kısmen gizemli ve anlaşılmasız olma veya entelektüel seçkinin kontrolünde olmaktan çıkarılmayacaktır. Biraz da doğaldır bu. Bir yandan sınıfsal farklılaşmanın yeni dinamiklerle kendini yeni biçimlerde üretmesi, diğer yandan insanların algılama, bilgilendirme (devletin eğitim faaliyeti, iletişim ağı vs.) algılayana aynı düzeyde gidememesi, algılayanın kendi aralarındaki doğal farklılık vb. bu görüntünün başlıca nedenlerinden biridir. Sovyetlerde 1920'lerde devrimin uzanan dönemdeki kimlik oluş-

turma, edindirme süreçleri olsun; Çin'deki, belki yüzyılımızın sosyalizm adına birkaç önemli olayından olan BPKP, proletarya ve felsefenin işlevi konusunda oldukça önemli deneyimler bırakmıştır. Sonucu zaten yukarıdaki sayılan nedenlere bir tepki olarak gelişmiştir.

Umut Yayıncılığın, (ilk baskısını Kawa yayınlarının 1976'da yaptığı) 17 yıl aradan sonra ikinci baskısını yaptığı "Felsefe Bir Sır Değildir" başlıklı broşür, BPKP'nin bu alandaki deneyimlerinden bir kesit sunuyor. Broşürün başlığından da hemen anlaşılacağı üzere, felsefe hakkında tarihsel kökleri oldukça eski olan genel kaniya bir tavrı alış sözkonusu.

Broşür, BPKP'nin özgün oluşumlarından olan "Devrimci Kitle Eleştirisi Yazı Grubu" tarafından kaleme alınmış, hazırlanmış. İki bölümden oluşan broşürün birinci bölümünde Çekyang ve Kiangsi eyaletleri arasında bulunan "Çincien Tuğayı"nda bulunan köylülerin felsefeyi öğrenme-inceleme çabalarını öykülüyor. İkinci bölümde yer alan yazılar ise genel olarak BPKP'nin hedeflerinden olan ÇKP içindeki sağ çizgiye yönelik polemikleri içeriyor.

BPKD militanları felsefe eğitimi konusunda Başkan Mao'nun yukarıda Marks'tan alıntılığımız sözlerine paralel içerikte olan şu cümlesindeki öneriyi örnek almaktaydılar: "Felsefeyi; filozofların, konferans salonlarının ve ders kitaplarının cenderesinden kurtaralım ve kitlelerin elinde güçlü bir silah haline getirelim."

Çincien Tuğayı üyelerinin deneyimleri, kuşkusuz felsefeyi bir bütün olarak kendi deneyimlerine yansıtırları, bunun da ötesinde felsefenin temel sorunlarını tam anlamıyla ele almak bakımında yolumuzun başlangıcıdır. Felsefenin temel sorunlarından olan "bilgi ne-

dir?", "varlık nedir?" vs. biçimindeki sorularla bunlara bağlı yan sorularla üzerinde durmuyorlar. Daha çok, Başkan Mao'nun "Çelişme Üzerine" başlıklı makalesinde yer alan ve çoğunlukla felsefede "yöntem" konusuna ilişkin olan önermelerini ele almaktadırlar.

BPKD, egemen sağ çizginin temsilcileri olan Lio Şao-şi ve onun teorisyeni Yang Sien-Cen'in sosyalizmin ekonomi politikğine yönelik görüşlerinin ve bazı felsefi konulardaki görüşlerinin eleştirisini yapmıştır. Sağ çizginin, teslimiyetçi "üretici güçler" teorisine nasıl sarıldığı ele alınıp eleştirilmektedir. Felsefe alanına ilişkin olarak ise sözkonusu sağ çizginin "özdeşlik" konusunda, gelişmelerin nasıl ele alınması gerektiği konusundaki yanlış görüşleri çürütülmeye çalışılmaktadır. Bu makalelerde sadece Liu Şao-şi'nin sağ çizgisinin bazı temel çizgileri eleştirilmiyor. BPKD'nin başlarında önemli bir görev üstlenen Lin Biao'nun ve Cen Boda'nın sağ çizgiyle aynı kapıya çıkan görüşleri de eleştirilmektedir.

"Felsefe Bir Sır Değildir", felsefenin entelektüel aristokratların dışında köylünün, işçinin elinde nasıl bir pratik işlev gördüğünün kanıtlarını okuyucuya sunmaktadır. Felsefenin gizemli, zor anlaşılır olduğu konusundaki tavrı yıkılmaya çalışanların çabaları anlatılıyor. Bu çabaların başarılı olup olmamasından önce bu çabayı konu edinmesi broşürü önemli kıyor. Diğer yandan BPKD sürecinde bazı temel sorunlara nasıl yaklaşıldığının ilk elden kanıtlarını sunuyor okuyucuya. Felsefe konusunda Marks ile başlayan Mao ile devam eden temel forizmalardaki tespitler açısından okuyucunun oldukça rahat okuyacağı bir broşür, "Felsefe Bir Sır Değildir."

Emperyalist medyanın yalanları

Kuşkuculuk, güvensizlik, inançsızlık batılı halkların medya ve özellikle televizyon hakkındaki egemen düşünceleridir. Herkes, habercilik sisteminin iyi işlemediği görüşünü paylaşıyor.

İşte batılı emperyalistlerin borazanı durumundaki televizyonların Körfez Savaşı boyunca yalanları, aldatmacaları "IRAK dünyanın dördüncü ordusuna sahip... Irak'ın ele geçirilmez savunma gücü... Yüzyılın en büyük deniz kirliliği-Irak'a yapılan Cerrahi müdahale... Patriot füzelerinin muazzam etkisi...vb..." Bütün haber başlıklarıyla televizyon izleyicileri bir kez daha şoke oldu. Bu yalanlarla bir kez daha televizyon izleyicilerinin değer ve düşünce yargıları parçalanıp köreltildi. Emperyalist yayıncıların kamuyu yaratıldı. Tıpkı Romanya'da Çavuşesku döneminde televizyonlarda gösterilen sahte ölüm çukurları gibi, yalana dayalı güçlü bir kamuoyu yaratıldı.

Habercilik, toplumun ilerlemesinde önemli rol oynar. Ve bu sayede insanlar bilgilendirilir. Bunlar genel doğrulardır. Oysa emperyalist medyanın yalana dayalı demagogik habercilik politikası, kendi ülke insanlarını dahi büyük bir şüpheye sokmuştur. Fransa'da 60'lı ve 70'li yıllarda televizyon haberlerine güvensizlik dönemi başladı. Televizyonun bir iktidar aracı olarak kullanıldığı seçimlerde, egemen partinin çıkarları için, gerçeklerin TV aracılığıyla tahrip edildiği bilinmektedir. Günümüzde de Fransız halkı habercilik sisteminin doğru ve gerçek haber yayınlamadığı üzerinde ciddi kaygılar taşıyor. Emperyalist medya kendi halklarını kandırmakta her geçen gün biraz daha zorlanıyor.

Habercilik tarihine dönelim: Körfez Savaşı boyunca televizyonun iktidar hakimiyeti bir kez daha görüldü. Haberciliğin önem derecesini, tonunu veren, aktüel konuları belirleyen, ve buna göre yayın yapan televizyondur. Daha önceleri yazılı basının televizyon üzerinde belli etkileri varken, bu süreç tersine dönmüştür. Konuların seçimi ve önemini belirleyen televizyondur. Yazılı basın sadece televizyonda gördüklerini aktarmaktadır. Romanya'da Çavuşesku döneminde batılı emperyalistlerce, televizyonda gösterilen yalan ölüm çukurları görüntülerinden etkilenen bazı gazete yazarları, muhabirleri, televizyondaki görüntülerinden etkilendiklerini, bu görüntülerin doğruluk derecesini araştırmadan günlük gazetelere yansıtıklarını sonraları itiraf etmişlerdir. Habercilik çatışmalarında yazılı basın, televizyon önünde boyun eğmekten başka bir rol oynayamamıştır. Faksın, telefonun, telefonun teknolojik gelişimi, yazılı basının üstünlük sağlanmasına yetmemiştir. Uydu aracılığıyla aynı anda bir olayın televizyon ekranlarına yansıtılması televizyonun, yazılı basın üzerinde hakimiyet kurmasına yetmiştir. Görüntünün büyüğü haberciliğin temeli olmuştur. Bir olay haber şeklinde görüntülenmiyorsa, öyleyse o haber mevcut değildir. Şiddet olayları, kazalar, felaketler güçlü görüntüler olarak televizyonda yer aldığına gün, o dönemde daha önemli bir haberin görüntülenme imkanından yoksun olarak yazılı basına geçmesi, haberi ikincil önemde bırakmakta, hatta önemini yitirmektedir. Neden mi? Çünkü televizyonda görüntülenmemiştir. Öyleyse bir haber olarak kabul edilemez. Bu yanlış anlayış giderek yaygınlaşıyor.

Modern haberciliğin bu temel yasasından en iyi şekilde yararlanan ve bunu kendi sınıfsal sömürü çıkarı doğrultusunda kullananlar her ülkenin politik iktidarlarıdır. Politik iktidarlar özellikle televizyon üzerinde seçici bir sansür uygularlar. Yayınlanmasını istemediği hiç bir haber ve görüntü televizyon ekranlarında yer alamaz. Yayınlanması istenmeyen haberlerin sözlü tanıklarla yapılan röportajların yazılı basında yayınlanması, bir televizyon haberi gibi etkili olamayacağı, daha geniş kitlelerce izlenemeyeceği bilindiğinden, politik iktidarlar kısmen bunlara göz yumar. Kelimelerin ağırlığı çok etkisindeki görüntülerin değerinde olamaz. İletişim uzmanları şunu söylüyor: "Görüntü (imaj) sesi siler, tıkar, göz-kulak üzerinde üstünlük elde eder. Gözle algılanma ile kulakla, algılanma aynı düzeyde olamaz. Özellikle habercilikte çiplak "gözle görüldü" diyen kişiyle "kulaklarımla duyduğum" diyen kişi arasındaki vücudun

farklı organlarıyla farklı algılanma çatışmasında üstünlük "gözle görüldü" diyen kişidir". İnsanlığın bu fizyonomik gerçekliğini kavrayan emperyalist iletişim uzmanları, medyalarındaki çarpıtılmış montajlarla düzenlenmiş görüntülerle, dünya halklarını sömürmektedir. Kapitalist, emperyalist ülkelerde bile her olay, her haber televizyonlarda görüntülenmez. Görüntüler bile iktidar gözetleyicilerinin denetimindedir. Bazı gerçeklerin görüntülenmesi yasaktır. Gerçeği en iyi örtmenin yolu olarak onu görüntülememeye gidiliyor. Görüntü yoksa, gerçeklikte yoktur! Bu politika Vietnam Savaşı'ndan bu yana Amerikan emperyalistlerinin genel kurmayları tarafından çok iyi kavranmıştır.

Amerika ordusu tarafından habercilik konusunda izlenen politika şudur: Hile, yalan, yeri geldiğinde sessizlik... Bu politika en açık bir şekilde Grenada, Panama işgallerinde ve Körfez Savaşı boyunca uygulanmıştır.

Hile, yalan, yeri geldiğinde sessizlik... Bu politika sadece Amerikan Genel Kurmayları yani Pentagon tarafından uygulanmıyor. Birçok özel iletişim kurumları (televizyon, radyo, yazılı basın, bilim adamları) da bu politikayı uyguluyor. Bu bir sistem sorunudur. Kimse bu sistemin dışına çıkamaz! Görev, sansürün demokratik modern versiyonunu uygulamaktır. Bu iki biçim yerine getiriliyor. Birincisi klasik biçim: Sıfır haberi, İkincisi: Doyurma (iletişimin çağdaş biçimini uygulayarak doyurma.) İki mantık görünürde çatışıyor gözüksün bile, özünde birlikte hareket ediyor. Birincisi, politik iktidarlar tarafından savunulup uygulanan sıfır görüntü mantığı, İkincisi, özel televizyon kurumları tarafından, istenilen görüntülerin verilmesi.

Birinci mantığın bir adı vardır. SAN-SÜR. Bu mantık sadece askeri faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğü ülkelerde uygulanıyor. En "demokratik hukuk devletleri"nde bile bu uygulanıyor. Yani kapitalist emperyalist iletişim uzmanları ilk ilerde bu mantık uygulanıyor. Bu mantığın gö-

isteyen herkes elinde fotoğraf makinesi ve kamerayla istediğini görüntüleyemez. İstenenleri görüntülemek tüzüğe bağlanmıştır.

Hastahanelere, cezaevlerine, askeri kışlalara, karakollara girip kamerayla çekim yapmak izne bağlanmıştır.

Askerler bu yasaklanmış sansür anlayışını savaş bölgelerine dek uzatarak uyguluyorlar. Körfez Savaşı'nda gazeteciler askerlerin bu sansür mantığına boyun eğip, kaçınılmaz olarak onların yalanlarının suç ortaklığına katıldılar. Savaş gerçekliği, şu olguyu ortaya çıkarmıştır. En "demokratik hukuk devletleri"nde bile halkın bilgilendirme hakkı askerler tarafından ortadan kaldırıldı, bütün çiplaklığıyla su yüzüne çıkmıştır.

İkinci mantığın işleyiş biçimini özel televizyon kurumları tarafından istenilen görüntülerin istenildiği gibi verilmesiyle görebiliriz. Burada amaç kamuoyunu esas önemli konulardan uzaklaştırmak, izleyicileri önemsiz güncel konulara yönlendirip dikkatleri önemsiz ayrıntılar üzerinde toplayarak boğmaktır. Bununla insanları zihinsel tembelleğe teşvik etmektir. Toplumsal, siyasal, kültürel konuların araştırmanın yerine televizyonda verilenleri kabul etmek; bunlarla yetinmektir.

Batılı televizyon yapımcıları, sözde gizli arşivlere başvurarak, abartılı, yalan görüntülerle gerçekleri altüst ediyorlar. Körfez Savaşı'nda Amerikan özel televizyon kanalı CNN tarafından görüntülenen Brötan (Fransa'da Kuzey Batı bölgesi) Karabatağı'nın sözde deniz kirliliğinin kurbanı olan kuşlar olarak gösterilmesini buna örnek olarak verebiliriz.

YÜKSEK TEKNOLOJİDEN KİMLER NASIL YARARLANIYOR?

Tekniğin yüksek gelişiminden en fazla medya yararlanıyor. Gezegenimizin herhangi bir noktasındaki bir olayı anında ve direkt olarak ekranlara getirebiliyor. Televizyonun bu üstünlüğü, onu, bu alanda istediği gibi at oynatmasına hizmet ediyor. Önemsiz bir olayı büyütüp abartarak ciddi bir sorun, çözümlenmesi gereken mutlak bir sorun olarak karşımıza koyabiliyor ve yazılı basını da kendisini izletmeye zorluyor. Tianenman meydanı... Berlin duvarının yıkılışı... Romanya'da Çavuşesku'nun devrilmesi... Körfez savaşı... Bu olayların gelişimiyle birlikte görüntülenip ekranlara getirilmesi, dünya kamuoyunun dikkatlerini bu olaylara çevirdi ve bu olayların üstüne basla basa tekrarlanarak sunulması diğer güncel dünya olaylarını etkisizleştirdi, sağır-laştırdı, duyulmasını engelledi. Emperyalist medya dünya kamuoyunun dikkatlerini bu olaylara çekerek daha önemli olayların gizlenmesini becerirdi. ABD emperyalistleri Romanya'da Çavuşesku'nun devrilmesi döneminde dünya kamuoyunun dikkatlerini Romanya'daki olaylara çekerek, Panama işgalini gerçekleştirdi. Moskova, Körfez Savaşı boyunca baltık devletleriyle problemlerini çözmeye çalıştı. Doğu Almanya'daki Honecker'le problemlerini çözmeye çalıştı. Gözaltıcı Scud füzelerinin ABD emperyalistleri tarafından Irak'a atılmasının göz kamaştırıcılığında İsrail sionistleri Gazze ve Cisjordunie bölgesindeki Filistinli sivil halka karşı batılı ama girişti.

EMPERYALİZM VE TEKELCİ MEDYA

Emperyalizm, medyaları tekelleştirecek, haberciliği de tekelleştirdi. Teknolojinin üstün gelişmesinden faydalanarak, haberlerini direkt ve anında sunulması, emperyalist medyayı Körfez Savaşı'yla birlikte zafer sarhoşluğuna götürdü. Washington, Bağdat Amman, Tahrân, Kahire, Jerusalem televizyon antenleriyle birleştirildi.

TELEVİZYONUN YAZILI BASIN ÜZERİNDEKİ HAKİMİYETİ

Haber tekeliyle televizyon, medyanın en güçlü aracı oldu. Dünyanın dört bir köşesini ekran üzerine topladı. Televizyonun bu üstünlüğünü, yazılı basın kabul etmek zorunda kaldı. Boyalı basının haber muhabirleri yeni haberler almak için, televizyon haber stüdyolarına koştu. Birbirine la la tepki alarak, bu arada haber alma markalarını, denizi iyileştirmiş

de hatırlatmak isteriz. Aldıkları yeni haberleri araştırmadan doğru olup olmadığını incelemeyen, kendi gazetelerine aktardılar.

EMPERYALİST MEDYANIN SAKAT HABERCİLİĞİ

Emperyalist medyanın direkt habercilik büyüğü, yeni bir tehlikeyi daha beraberinde getiriyor. Televizyon haber sunucularının değişik modeli gündeme geliyor. Sinema yıldızları, eski güzellik yarışma birincilerinin haber sipikerleri olarak ekranlarda görülmeleri televizyonu yeni bir çekim merkezi haline getiriyor. Televizyon haberlerinde temel prensip olayların nasıl geçtiğini söylemesidir.

Emperyalist medyanın televizyon haber sunucuları, Berlin duvarının yıkımı esnasındaki görüntülerde şunları söylüyorlardı: "Bakınız, tarih gözlerinizin önünde cereyan ediyor. Duvarlar yıkılıyor. Doğudan zengin Berlin'e insanlar demokrasi diye akın ediyor."

Televizyon, bundan böyle tarihin nasıl yapıldığını da izleyicilerine göstererek başdöndürücü görevini (!) nasıl yerine getirdiğini ispatlamaya çalışıyor. Oysa dünya halkları, olayları anlayarak kavrayacak kadar büyüktürler.

ANINDA GÖRÜNTÜLÜ HABER PROGRAMLARI

Dünyanın herhangi bir yerinde bir olay patlak verir vermez, bütün medya, özellikle radyo ve televizyon, olayın geçtiği yere akın eder. Olayın geçtiği yerde herhangi bir kimseyle kontak kurar. Olayın geçtiği yerdeki insanın İngilizce ve Fransızca konuşması, konuşuyor olması yeterlidir. Söylediklerinin hiç önemi yoktur. Söylenenler abartılı, yetersiz olsa bile... Önemli olan olayın geçtiği yerde kurulan bağlantıdır. Olayın geçtiği yerdeki kişinin konuşması, gerçekliğin garantisi olarak gösterilmek istenir. Çünkü konuşan "GERÇEK" bir tanrıktır. Çünkü olay yerindedir. Bu, onlar açısından yeterlidir.

Bu sakat anlayış, gazeteciliğin haber yapma anlayışının yıkımıdır. Boyalı basın gazetecisi için araştırmanın soruşturmanın önemi yoktur. Herhangi bir tanık, haber için mutlak bir değer oluyor. Gazeteci, basit ve yalancı tanıklığa düşüyor. Olayın geçtiği yerleri bile tanımayan, onların tarihi, sosyo-politik konumundan bihaber gazeteciler, olay yerine gider ve ilk izlenimlerini kamerayla ekranlara aktarır. Emperyalist medya için önemli olan iletişim değildir.

Yaşlı gezegenimizde yaşanan ideolojik çalkantılara, kangrenleşmiş çözüm bekleyen toplumsal olaylara, yaşanan rahatsızlıklara, medyaya ve gazetecilere güvensizlik de eklendi. Körfez Savaşı'yla birlikte televizyon, radyo ve yazılı basın batı ülkelerindeki halkları medya hakkında kararsızlığa, şaşkınlığa sürükledi.

Demokrasinin halklar tarafından kontrol garantisi olarak kabul gören gazeteciliğin dördüncü güç fonksiyonu yıkılıyor. Batılı ülkelerde gazeteciliğin bağımsız, dürüst, namuslu nitelikleri, büyümesini yitiriyor. Gazeteciliğin, şaşkınlığa uğramış halkların gerçek dostu, gerçeğin yiğit savunucusu imajı bozulup su yüzüne çıkıyor.

Bugün batılı ülkelerde gazetecilik hakkındaki bütün değer yargıları yıkılıyor. Gazetecilik halkların güvensizlik olan duvarlarına çarpmaktadır. Fransa'da gazeteciler hakkında yapılan bir araştırma anketinde halk %84'ü gazetecilerin Körfez Savaşı boyunca gerçekleri manipüle ettikleri görüşünü belirttiler. Haberciliğin kalitesi demokrasinin ve hukuk devletinin ciddi bir göstergesidir. Şimdi Fransa'da televizyon kurumları halkı yeniden inandırmak için yeni yalan beşikleri sallıyorlar.

Emperyalist medyanın rekabet savaşını televizyon kazandı. Yazılı basın kendi entelektüel ve düşünsel rolünü terk ederek, televizyon önünde diz çöküp onun iktidar gücünü kabul etti.

Medya: televizyon, radyo, yazılı basın Manipüle etmek: hile yapmak, gerçekleri çarpıtmak Manipülasyon: hile güdüme

"Low bira, no Ali Garşi kotira veca?"

Dersimli bir köylü, yıllardır TKP/ML'ye aşınadır. Artık onları sahiplenmiştir. TIKKO gerillalarının anlattıklarından anladığını/anlayabildiğini almıştır.

Bir gün Dev-Sol gerillaları bu köylüye gider, propaganda yaparlar. Dev-Sol gerillalarının konuşmalarında "Oligarşi" terimi sık sık geçmektedir. Tabii köylü, doğal olarak, oligarşiyi bilmemekte ve anlamamaktadır. Konuşmalardan ve özellikle de oligarşiden birşey anlamayan köylü, birşeyi iyi anlamıştır: Gelenler, köylünün "Bizim çocuklar" olarak hitap ettiği TKP/ML TIKKO gerillaları değildir.

Dev-Sol gerillaları gittikten sonra, evdekilere dönüp Kürtçe şöyle der:

-Low bira, no Ali Garşi kamo, kotira veca? Domanane ina; faşizmıra, ağayra baskerdını. (Üla kardeş, bu Ali Garşi kimdir, nereden çıktı? Bizim çocuklar; faşizmden, ağadan bahsederlerdi). □

Domuzun yeşili

Dersim'in bir köyüne inen gerilla birliği, köyde normal faaliyetine devam etmektedir. Köylülerden biri, köyün tepesinde bulunan ormanda davar nöbetindedir. Davarını otlatmakla meşgul olan köylü, askerin köye yaklaştığını farkeder. Gerillaların köyde olduğunu bilmektedir.

Köye inip haber verme olanağı, zaman açısından mümkün değildir. Zira asker köye yaklaşmış durumdadır. Köyde konaklayan gerilla birliği ise, askerlerin geldiğinden habersizdir. Normalde çatışma çıkması kaçınılmazdır. Hatta ge-

rillalar habersiz ve hazırlıksız olduğu için, kayıp verme olasılıkları da yüksektir. Bunun huzursuzluğunu yaşayan köylü, tepenin başına çıkarak, askerin geldiğini nasıl haber vereceğini düşünür ve bulur. Köye dönerek "Lau xonc amay!" (Köye yeşil domuzlar geliyor!) diye bağırır.

Köylü, Kürtçe de olsa "askerler geliyor" diyememektedir. Çünkü "asker" kelimesini askerler anlamaktadır. Bu ustaca iletilen mesajı alan gerillalar, köyden tam zamanında uzaklaşırlar. □

Sessiz amca

1991 Mayıs'ında, Tokat-Almus'ta, faşist TC askerlerinin pususunda şehit düşen TKP/ML TIKKO siyasi komiserlerinden Aydın Yıldırım (Orhan), önceden Dersim'de faaliyet göstermektedir.

Orhan, gecenin geç saatlerinde gerilla birliğiyle beraber bir köye iner. Köyde, gidecekleri evin yan tarafında bir silüet gözükür. Orhan silüete yaklaşarak

"Merhaba amca" der. Cevap alamaz. Amcanın korktuğunu düşünerek, onu sakinleştirmeye çalışır. Ancak yine cevap alamaz. Amcanın konuşmamasına anlam veremeyen Orhan, iyice yaklaşarak sohbet etmeye çalıştığında, evin yanına bağlanmış bir hayvanla konuşmaya çalıştığını farkeder. Gerilla birliği içindeki şamatayı da siz düşünün. □

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	K	A	Y	P	A	K	K	A	Y	A
2	A	L	A		K	A	R	S	I	T
3	R	A	Y		A	P	E		M	L
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1) 1949'da Çorum'un Sungurlu ilçesi Karakaya köyünde doğan, 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledilen TKP/ML ve TIKKO'nun kurucu önderinin soyadı. 2) Karışık renkli - Nitelik ve durumları birbirine büsbütün aykırı olan, zıt. 3) Demiryolu-Kürtçe amca - Matematikte sabit bir sayı. 4) Ters, Marksizm Leninizmi simgeleyen harfler - Bir tembih sözü - İçinden su akıtmak için açılan kanal. 5) 20 Kasım 1978'de İstanbul'da çatışmada katledilen Zeki Şerit'in ön adı - Ters, çökün karşıtı. 6) Bir binek hayvanı - Seyrek dokulu pamuklu bir kumaş. 7) Bir renk - ANAP hükümeti döneminde lise mezunlarını iş sahibi yapmayı amaçlayan başarısız siyasi bir çıkış programı. 8) Yaşamsal sıvı - Pişmanlık ifade eden bir ünlem. 9) Gerçeği güzel tasarımlarla yansıtan özel bir toplumsal bilinç ve insan devinimi biçimi - Çabuk ve kolay kavrayan. 10) Yıllardır FKO'nun liderliğini yapan kişi.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) 1818-1883 yılları arasında yaşayan, bilimsel sosyalizmin kurucusu, dünya emekçilerinin klavuzu ve eğitmeni, düşünür, bilgin ve eylem adamı. 2) Bellirli, işaret, nişan - Devletin resmi sözcüsü haber ajansını simgeleyen harfler. 3) Ok atmaya yarayan çubuk, zemberek - Yaşamını proletaryaya adanmış, İsviçre'de doğmuş, Türkiye'de katledilmiş, enternasyonalist devrimci Barbara Kistler'in ikinci adı. 4) Amaç, erek - Namus. 5) Başarısızlık, sonuçsuzluk - Ecdat. 6) Bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marks'ın en ünlü yapıtı. 7) Ters, güç, hükümet - Kimi Türk topluluklarında ve İran'da kullanılan soyluluk sanı. 8) Yemek - Bir işteki engelleri yenme kararı - Kasaplık hayvanlardan sağlanan besin. 9) Zamanla ya da çok kullanma sonucu aşınmak, eskimek. 10) Avrupa'da Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'nun kısa adı - Bir işin ustası

ÖRSÇEKİÇ

Devrim DEMİRAL

"Görmedik-Bilmiyoruz-Gelmediler"

TKP/ML gerillalarıyla TC. ordusu arasında yoğun çatışmaların yaşandığı Dersim bölgesinde, sık sık köylere operasyon -siz köylülere zulüm etmek anlayın için çıkan TC askeri, TKP/ML TIKKO gerillalarının bir köye geldiğinin ihbarını alırlar. Ve güçlü bir şekilde, bir yüzbaşı komutasında x köyüne operasyona giderler.

Yüzbaşı köye girdikten sonra bütün köylülere köy meydanına toplatır. Ve sorar:

-Teröristler sizin köye gelmiş, gördünüz mü, kaç kişiydiler?

Köylülerin hep bir ağızdan cevabı şu olur:

-Görmedik, bilmiyoruz, gelmediler.

Yüzbaşı; ihbar aldığı için gerillaların geldiğinden emindir. Dolayısıyla köylülerin doğruyu söylemediğini adı gibi bilmektedir. Ancak köylüler, "Görmedik, bilmiyoruz, gelmediler." de inat etmiştir bir kez. Yüzbaşı aldığı ihbardan emin olduğu için, önce alttan alarak köylüleri çözmeye çalışır. Şöyle der:

-Bakın gelip gittiklerini söylerseniz ne olur ki? Zaten kime gelseler onlar korkusundan ekrek verir, evine alır. Yani böyle yapmakla suç işlemiş olmazsınız. İnancın korkmayın, söy-

leyin.

Ancak köylüler yine -Görmedik, bilmiyoruz, gelmediler üçlüsünü koro halinde cevap olarak yüzbaşıya iletirler.

Yüzbaşı köylülerin konuşmamacasını anlayınca, bir oyun oynamaya karar verir. Köylülerin tavri üzerine "Peki" diyerek askerleri alır köyden çekilir. Düşündüğü oyun gereği, köyün hemen arkasında bulunan dereye gider. Ve orada, askerlere, havaya yoğun ateş açmalarını emreder. Askerler de yoğun bir şekilde havaya ateş açarlar.

Yüzbaşı askerleri alır, tekrar köye girer. Yeniden köylüler köy meydanına toplar. Ve yeniden köylülere sorar:

-Köyün arkasında teröristlerle çatışmaya girdik. Çatışma sesini duydunuz mu?

Köylüler yine, -Görmedik, bilmiyoruz, gelmediler nakaratını tekrar ederler

Bu nakaratla karşılaşan yüzbaşı çileden çıkar ve köylülerini iyi bir falakadan geçirir.

Bir zaman sonra asker çekilir. Meydan köylülere kalır. Falaka yerken, böğürtüye benzer sesler çıkarılarak alay edilir. Bunun şamatası bir sonraki operasyona kadar sürer, gider. □

Dost eli dost kanına bulaşmaz

Sabahın keskin ayazlarıdır, parmak uçlarından derinliğe doğru akan. Gece artık geride kalmıştır. Keskin kırağı kokusu tutuşturmuştur dilini. Kar izlerinde, sevincin gözlerinde hüznün. Demirine ilişmeden durur elin. Zaman, beyaz örtülere gebe. Sonbaharı serin olur Dersim'in. Bir tutam sıcaklığıdır halkın, seni zora koşan. Çekilmezi çekilir kılan. Sevinci harlayan. Bir gecedir yarılıp gidilen.

Yaprağı dökülmüş meşe ağaçları küskün gibidir, buz tutmuş büyük altında güler. Patinaj yapa yapa çıkıyoruz. Göğün parçalanmış karanlığı, dağları aşır usuldan. Ve bir noktada duruyoruz. Öncü, "Tamam yer burası" diyor.

Hafif aydınlıkta, üzerine, "olayı kınıyoruz" yazılı bir taşta ilişiyor gözüm. Dikkat kesiliyorum yazıya. Altında TKP/ML yazılı bir diğer taş ilişiyor gözüme. Bir diğerinde de "TDKP'li devrim şehitleri ölüm-süzdür" yazılı. Ve garip bir hüznün sarıyor, sabahın alazı yanında meseliği. Her geçen dikilip bakakalıyor. Kimsenin, bıçak gibi keskin soğuga aldıracağı bile yok. Bıçağın keskin sırtı üzerinde yürüyor hepsi. Şimdiye değin çokça ölüm meydanları gezmiş, tanışmışlardı. Nice zamana öfkesini dayamış yaşamın. Ama bu kez hiç de öyle durdu gibi durmuyor bakışları Alev kızın. Hava yavaşa yavaşa aydınlanıyor! Dağlar ovalar, vadiler ortaya çıkıyor. Taşlarla çevrilmiş bir alan. Çaydanlık rasgele savrulmuş ve öylece duran bardaklar, kenarda duran bir mekap. Dört meşe ağacı dikilmiş, taşlarla çevrili alanın içine. Olaydan kısa süre sonra bir grup TIKKO savaşçısı abideleştirilmiş burayı.

Çay içip ekmek yerken dost dedikleri kurşunların durağı olmuş bedenleri. "Kim inanabilir ki, böylesi bir olaya" denilebilir. "Kim inanır ki Engin'in MİT olduğuna" derken bir ana, bu gerçekliği ağlayarak duyurmak istiyordu dünya alemine.

"Biz ezelden Partizancıyız bize öyle öğrettiler. Devrimci devrimciyi vurmaz dediler. Ama bunlar töreyi bozdu. Şimdi... MİT'i diyorlar. Boşuna... Kim inanır? Biz tanıyoruz. Kaç zamandır ekmeğimizi yer, suyumuzu içerlerdi, katlin böylesine kim inanır?"

"Dostluk kanla yıkanmaz. Dost eli dost kanına bulaşmaz. Töre böyledir. Doğrudur ana. Töre böyledir. Düşman ilan edilmeyene kurşun sıkılmaz. Dostlar arkadan vurulmaz. Kara değdi töremize ana."

Bir anayla, bir gerillanın arasında geçen konuşmalar geliyor aklıma. "Öldürülenler kontraydı" deniliyor, deniliyor ama kim inanacak. Sormak gerek, acep kendileri inanıyor mu? Ne biçim iş? Ne tür politika. Ne garip bir çelişki, ne ilginç bir aymazlık.

O gün namlular kan kusarken soframıza, karıncağın boyunlarını eğip çekip gitti. Orkideler büzüldü. Rengi değişti gök semanın Meşe filizleri bükülmüş bükülmüş böylesi bir tufuliyete şahitlikten. Lokmasını yutamadı o gün onlarca. Dersim kadını çocukları her zaman ki şarkılarını söyleyemediler. Yaşlı Seydo amca, ocağın kenarına ilişmiş, tespihlerin morunda yaşlı gözleri kalakalmış.

"Bu ne biçim iş devrimci devrimciye kurşun sıkar mı? Günlerce bu söz yayılmış ağızdan ağıza, Zozana. Murzur'un hoyratı suskun. Yele versen yel susar. Suya dökse ateşi. Ve ölü bütün balıklar. Zulüm görmüş Dersim böylesine kan ağlar.

Öylesine dona kaldık. Acımız

kim, kinimiz kime? Ne garip bir duygudur bu. Ama yakıcıdır sızı. Ölümün adı kalleştir.

Bir bölgede karşılaşmıştık. Engin'in de içinde olduğu bir grup TDKP'liyle. Asılsız bazı yazımlarını eleştiri konusu yapmıştık. Tartışmıştık. Kabullenilenler, kabullenilmeyenler oldu. Kalktık, ayrıldık el sıkışarak. Başarılar diledik, onlar da bize. Dostluğumuz hiç de bozulmadı. Hele şiddet, hiç mi hiç, "konuşma" denilerek üzerine kurşun sıkılmıştı şimdi. Hem de ekmeğini, suyunu üleşenler. Hem de, sözüm ona "dostça" davet etmeye gelirlerken.

Yapraklar üzerindeki kan, ağaçlardaki kurşun izlerini inceliyoruz. Kaç şarjör boşaltılmıştı. Düşmana sıkılır gibi sıkılmıştı. Karanlık bir kez daha çatladı.

Hasan amcanın masallarından birini hatırladım.

"Askerin köylere girdiği günlerdi" diyordu. "O zaman biz hâlâ iki aşiretle çatışma halindeydik. Asker girince birbirimizle uğraşmayı bıraktık. Şu koca Zimek dağında bir çatışmaya girmişlerdi. Hasan ağa ile kardeşi. Öbür taraftan da, bizim eski düşman aşiretin savaşçıları bindirmiş. Askeri çevirmişler, bir taburu kırıp geçirmişler. En sonu her iki aşiret savaşçıları Makirak tepesinde bir araya gelmişler. Hepsinin gömleği terli, avuçları sıcakmış. Bizim Hasan ağa ele geçirdiği topu kullanmadığını ve uçurumdan aşağı yuvarladığını anlatmış. Hepsi de iyi kurşun atanlar. Cemaatta söylenilenler. Attığını vurabilen, vurduğunu tutabilenler.

Hasan ağa ballandıra ballandıra anlatmış topun görkemini. Sonra köye doğru yürümeye koyulmuş. Diğer aşiretin savaşçılarından Şıx Mamut diye biri vardı. Herkes ona Şıxmeme derdi. Öndördünden hemen sonra silah taşımış, yirminin biraz üzerinde. Deligöz, cesur biri.

Yorgunluğun ve kahrın içinde süzölmüş yaşamın tanıklığındasın biliriz. Çektiklerinin yazıma girmekle tükenmeyeceğini de. Bin dinler bir söylersin. Horun-horlanmanın zulmündesin. Sesine kulak kesildiğimiz, bilesin, dost kadrini bildiğimizi de. Kurşunumuzun, gideceği yol yaldızlanmıştır. "Adressiz" asla değildir. Ve nereden gelirse gelsin, eğer sana, bana, bize ise kan emicilik, oraya bakar hincimiz.

Boşa hiç mermi attığı olmamış. Yanındakilere, "şimdi bunlar gidecek köylerde biz top ele geçirdik" diyecekler. Hem de bizim olduğumuz yerde. Bu bizim şanımsız gölgeler. Bunları susturmak gerek. Ben derim ki kurşun atalım bunlara" içlerinde ehli kamil, Rami ağa varmış, o karşı çıkarmış. Yaıptır dermiş. Düşmana kurşun sıkana kurşun sıkılmaz. Bir taburun yapamadığını siz yapmaya kalkmayın. Kimse dinlemez. Atlarlar taşın arkasına, Hasan ağanın kardeşi Hüseyin'i vururlar. Geç saate kadar sürer kavga. İki de yaralı alır öbür taraf. Sonra, gün ağarır. Bu kez asker. Üç Silahşör eksikle başlarlar. Gün ilerler Şıxmeme'nin olduğu cephe daralır. Şıxmeme'nin mermi yetiştirin diye çağırıyor. Şıxmeme'nin sesini duyunca, "hey gidi

dağların fermanı Şıxmeme, akşam Hüseyin ağaya sıkıttığın kurşunları der seni yakan".

Evet, Hasan amcanın masalı öğretici olsa gerek. Yakacak birilerin, sıkılan bu mermiler, hem de bugün yükselen çığlığın avazında.

O sabah bir garipti içtiğimiz çayın tadı. Gün keskin bir ayaza tutkundu. Güneş, gölgesinde uyku daydı bulutların. Keskin kırağı üzerinde kabullenilmeyen bir düşü yoruyordu ölüm. Kanıksanamaz.

Önce misafir demişler, sonra misafirlerini vermişler. "Töremizde böylesi yok" diyor yaşlı bir ana. Biz devrimi sizinle tanıdık. Devrimciler halkı vurmaz bildik. Her şey çekilir de bu bert çekilmez.

"Eylülün karanlık günleriydi. Üç ay bizi sürekli işkenceden geçirdiler. Bir şey vermedik. Gözümüz gibi koruduk sizi. Çünkü öyle öğrendik. Çünkü incedi duygular. Sevgiler görkemliydi. Sarsılmaz bir bağlılık vardı. İçimiz doluydu orun orun. Beni önlerine kattılar, "dağda terörist var, onları bulacaksınız" dediler. Götdürdüler bizi, Muhtar "yok" dedi. "Kimse yok burda, kim söylemişse yalan söylemiş" az ötede iki arkadaş, yani bizim arkadaşlar, Partizancılar, fırladı birden. Bir asker bağırdı: "Komutanım orda iki kişi kaçıyor" ben hemen fırladım "yok yok onlar bizim köylüler, davardalar, korktu kaçıyorlar, ateş etmeyin, dedim. Arkadaşlar biraz yol alsın. Neyse ateş etmediler. Biraz daha ilerledik, yolumuzun üzerinde daktilo çıktı. Eşya çıktı.

"Hani ulan yok diyordun" dedi komutan yere yuvarladı. Ben dedim, komutan bey, sahipsiz dağdır biz nereden bilelim. Kim gelir, kaçır. Bu dağın bekçisi miyiz?"

"Ulan seslen onlara, teslim olunlar, her taraf sarılmış, kurtuluşları yok." Gerçekten gittikleri yer hep sarılmıştı. Bir bizim geldiğimiz taraf açıldı. Ben Kürtece bağırdım, Louu geri taraf açık o tarafa kaçın.

"Ne bağıırıyorsun Kürtece lan" dedi komutan.

Dedim, her tarafınız sarılmış teslim olun, kurtulamazsınız.

"Niye Kürtece bağırdın" diye cıvıladı. "Yalın şıxmeme'nin mermi yetiştirin diye çağırıyor. Şıxmeme'nin sesini duyunca, "hey gidi

ilerledik, yolumuzun üzerinde daktilo çıktı. Eşya çıktı.

"Hani ulan yok diyordun" dedi komutan yere yuvarladı. Ben dedim, komutan bey, sahipsiz dağdır biz nereden bilelim. Kim gelir, kaçır. Bu dağın bekçisi miyiz?"

"Ulan seslen onlara, teslim olunlar, her taraf sarılmış, kurtuluşları yok." Gerçekten gittikleri yer hep sarılmıştı. Bir bizim geldiğimiz taraf açıldı. Ben Kürtece bağırdım, Louu geri taraf açık o tarafa kaçın.

"Ne bağıırıyorsun Kürtece lan" dedi komutan.

Dedim, her tarafınız sarılmış teslim olun, kurtulamazsınız.

"Niye Kürtece bağırdın" diye cıvıladı. "Yalın şıxmeme'nin mermi yetiştirin diye çağırıyor. Şıxmeme'nin sesini duyunca, "hey gidi

ilerledik, yolumuzun üzerinde daktilo çıktı. Eşya çıktı.

kadaşlar dediğim tarafa gidip kurtuldular. Biz çok çektik, hapislere düştük. Çok acılar yaşadık. Bunlara razı olduk. Düşmandır dedik. Ama buna dayanamadık. Bu acıyı çekemeyiz. Buna gücümüz dayanmaz. Sabır taşımız incelir. Biz besledik, büyüttük, birbirinizi vurasınız diye değil. Bu zulme aman veremeyiz. Ekmeğimiz, suyumuz zehir oldu bize. Yüreğimiz kanadı. Bu devrimcilik değil. Biz böyle bilmedik, böyle kabul edemeyiz."

Olayı kınayanlar susmak bilmiyor. Acılarını, sevinçlerini yağurdan insanları kim alabilirdi onlardan. Hiç de siyasetini kanıksamazken, yangınları çığ gibiydi. Dinginsizliğe barınmıştı, öfkeleliydi susmayan.

Zebanilerin kol gezdiği ülkemizde, karıncağın karıncaya düşmanlığı, filin göbeğini atırır. Zaman arsızdır. Tarih iyi şeyleri yarattığı gibi, kötü olanı da besler bağrında. Kahr dağlamıştır göğüslerini. Bilinmelidir beşyüz asırlık sürümcemenin ölüm tutanakları. Botan'da, Şırmak'ta. Lice'de özgürlüğün tüt-süsüdür. Yangınların gözyaşlarıdır yapraklarına damlayan, Tavuk ormanlarındadır. Kim sevinmelidir Cudi'de olanlara.

Kış bastırma üzeredir. Munzur beyaza banmıştır zirvelerini. Elleri koynunda bir ananın ahıdır usuldan yankılanan.

"Kış geldi, haliniz ne olur, gün soğuktur, yerler yaş. Kendinizi koruyun, bunların ne yapacağı belli olmaz. Bak nasıl sıkıtlar kurşunu hiç düşünmeden. Ne yapacakları belli olmaz bunların. Kendinizi koruyun."

Kim, kimden kendisini koruyacak? Devran tersine döner mi? Elbetteki döner, devran hareketin kendisiyle çıkıyorsa ortaya, niye dönmese? Halkın alın terindeki ter değilse teriniz, aranan halkın özgürlüğü değilse, neden dönmese tersine? Paylaşımı dışıyalayan, serveti edinmeye açılan yandır. Namludaki hoyratlık, namludaki tek düzelik, hedef bilmezlik, söz demezlik.

"Olur ana, yorgunluğun ve kahrın içinde süzölmüş yaşamın tanıklığındasın biliriz. Çektiklerinin yazıma girmekle tükenmeyeceğini de. Bin dinler bir söylersin. Horun, horlanmanın zulmündesin. Sesine kulak kesildiğimiz, bilesin, dost kadrini bildiğimizi de. Kurşunumuzun, gideceği yol yaldızlanmıştır. "Adressiz" asla değildir. Ve nereden gelirse gelsin, eğer sana, bana, bize ise kan emicilik, oraya bakar hincimiz. Zamanımız onur cenderesinde. Yüreğimi sıkı tut. Sen nice acıya, bala, leli, hanesinde sarıya, zulu, sen bilicisin, bağrında katmer açan kahr çiçeklerini

büyütme niyetinde değiliz."

Kar usuldan çiseliyordu. Kan dökülmüş yaprakları gizlemek içindi telaşı. Ama boşuna, bir kez gökmavisi düşmüştü kanlarımızı. Bir kez taşımıştı serçeler ölüm çığlıklarını uzak diyarlara. Boşunaydı. Kaç zemheri geçse de kara bağrın'dan ülkemin, yok, yok unutulmaz ihanetin hançeri.

Sonra telsiz anonsları geliyor aklıma. "Hevaleme çingünler..." diye devam eden mesajları düşünüyorum. Çingene'ler toplumun en ezilen, ve de ezildiği kadar, kendi gelenekleriyle, yaşam tarzıyla, horlanan kesimini oluşturur. Ve bu burjuvazinin gözünde böyledir. Şimdi başka bir burjuvazi çıkmış. Büyüğünü takip eden. Ezenini takip eden, zulmedeninden, zulmetmesini öğrenen, büyüğünün tipik takipçisi. Şimdi o da sana aynı yaklaşımla, hemde dostluk adına gelmekte. Ey gidi devran. Biz seni yazılacak birkaç sözden ibaret görmüyoruz. Sen, nice oğullarını yiyecek büyüyeceksin biliriz. Biz çingene olmaktan, öyle gösterilmekten erinmeyeceğiz. Onlar yorulana kadar söyleyebilir, öyle çığlıkların ortasına gömülebilir dostlukları. Yani o dostluklar, o kadri olmayan dostluklar.

Keskin ayazın çığlığında yudumlarken çay, dudaklarımda titrek bir hüznün sillesi yumuluyor. Birazdan parçalanacak zincirlerimiz. Derin düşlerin tutsaklığında uyumak zor. Stırır bütün kaygıları şafaktan. Ya da uykusu zordur Tavuk Dağı'nın. Uykusu zordur, kalleşe ölümün yanbaşında. Ferman zamanın zoruna gyiddirdik.

Sana diyecek çok şeyimiz var. Henüz yenidir güncemizde dara duran sevincin. Çok uzaklardan değil, köklerini yakan zakkum kurusudur toprağında. Yıldızına sevdâ düştüğünden bu yana, ne eski kurşun kalır semaya asılı, ne de hal bilmezliğinden eser. Gelen güzel gündü, uğruna bedellerle gidilen, yaratılan güzelliğindir, ekmekte, tarlan-da, sabanda, kavgada. Hüzne durmasın yüreğin, korkumu kucaklamasın. Biraz gayretinin ucunda yeni orkidemden al rengi. Sevinçlerine kurulan tuzakların parçalandığı gündür, namlunun sıcaklığında. Bütün bunları tanı. Bütün bunları çatıştır, çatıştır ve sonra ayrımlına indir bilincinin derinliğinde. Gün tutuşacak, gün engin yüreklidir bilesin.

Keskin bir çığlıktı sol böğrümde kopan. Tutduğumuz acıların keskinliğidir bizi asi kılan. Sana diyeceğimiz sözün henüz başındayız sabırlı ol. Sabırlı ol acılarımızın keskin çığlığı, sabırlı.

(*) Çocuğa

Haydar ASLAN

Amed'e tohum olarak düştüler

Tunceli'nin Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğan Haydar Aslan, maddi sıkıntılar içerisinde büyüdü. Çok gençken devrimci düşüncelere sempati duydu. MLM bilimi ve İbrahim Kaypakaya'nın siyasi düşüncelerini benimseyerek bu doğrultudaki mücadele içerisinde yer almayı, bir yaşama biçimi olarak benimsedi.

İbrahim Kaypakaya'nın siyasi hattı doğrultusunda mücadele yürüten öncünün safında yer aldı. Haydar, içerisinde faaliyet yürüttüğü kitleler içerisinde, alçakgönüllülüğü, samimiyeti vb. ile sevilen biriydi.

Kavrayışı ve öğrenme azmiyle dolu olması, O'nun hızlı gelişmesinde etken oldu. Haydar, kısa sürede öncü ailenin üyesi olma onuruna kavuştu, ve sınıf mücadelesinin engin denizine, kendi düzeyine uygun olarak atıldı. Çeşitli alanlarda önemli görevler üstlenen Haydar Aslan, son olarak Diyarbakır (Amed) bölgesinde faaliyet yürütüyordu.

İhsan Parçacı ise Diyarbakır'ın Hazro ilçesindedir. Yöresinde her türden burjuva-milliyetçi görüşler "revaçta" olmasına rağmen, O, proletarya partisinin ideolojik-siyasi hattını bilinçli olarak benimsemiş ve ileri-sempatizan düzeyinde profesyonel mücadeleye katılmıştı. Amed bölgesinin Hazro yöresinde faaliyet yürüten gerilla birliğinde yer alan Haydar Aslan ve İhsan Parçacı, bir şerhsizin ihbarı sonucu, faşist TC güçleri tarafından pusuya düşürüldüler.

Faşist güçlerin "Teslim ol!" çağrılarını, "Biz buraya, ölmeye geldik; teslim olmaya değil!" diye haykırarak yanıtlayan Haydar ve İhsan, Ocak 1981'deki yüzlerce kişilik faşist ordu mensubu ile uzun süren çatışmaları sonucunda şehit düştüler. Onlar Amed'e tohum olarak düştüler, ekinleştiriler...

Mehmet DÜZEL

1955'te Tunceli ilinin Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş köyünde doğan

Kavganın Güncesi

Mehmet DÜZEL, yoksul bir köylü ailenin çocuğuydu. Yoksulluğun zorlu yaşam koşulları içerisinde türlü sıkıntılar içinde büyüdü.

Mehmet DÜZEL, ilk gençlik döneminde iken, çevresindeki devrimcilerin etkisinde kalarak politikleşti. İbrahim KAYPAKAYA'nın ideolojik-siyasi hattını benimsedi ve kendisini geliştirmeye çalıştı. Kısa süre içinde siyasi politik düzeyini geliştiren Mehmet, çevresinde ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürüterek, öğrendiği siyasi-sosyal bilinci çevresine yaymaya çalıştı. Bu faaliyetleriyle çevresinde sevilip sayılan bir devrimciydi.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın işbaşına gelmesinden kısa bir süre sonra, TC'nin faşist kolluk kuvvetleri tarafından aranır duruma geldi. Ancak O, aranır durumda olmasına, sürdürdüğü sosyal kurtuluş mücadelesinin, yani, sınıf kavgası içerisinde yer almanın doğal bir sonucu olarak görüyordu.

Faşist cuntanın yoğun baskı, arama ve operasyonları karşısında, profesyonel gerilla yaşamına çekildi. Tüm inanç, samimiyet, tutarlılık ve kararlılığıyla sürdürdüğü mücadelesinde son dönemde Mazgirt yöresindeki gerilla grubunda yer alıyordu.

Mazgirt'in Ors köyünde buldukları bir sırada, yapılan bir ihbar sonucu köy basıldı, TIKKO'nun gerilla grubu köyden çekildi. Peri jandarma karakolu askerlerinin baskınından kurtulmuşlardı. Ancak köyden çıktuktan ve uzaklaştıktan birkaç saat sonra, bu kez Muhunda karakolunun jandarmasıyla karşılaştılar. Havanın yoğun sisli olmasından ötürü görüş mesafesi oldukça kısaydı.

Jandarmayla yakın mesafede karşılaşılan gerilla grubu, çatışarak geri çekiliyordu ki, bu kez Muhunda karakoluyla planlı hareket eden ve kendilerini takip eden Peri karakolunun jandarmasıyla karşılaştılar. Bir anda ve yakın mesafeden iki ateş arasında kalan TIKKO'nun gerilla grubu, faşist jandarmayla çetin bir çatışmaya girişti.

Mehmet DÜZEL, 5 Ocak 1981 günü meydana gelen ve uzun süren bu çatışmalarda aldığı kurşun yaralarıyla şehit düştü. Mehmet DÜZEL, yoldaşlarının sürdürdüğü mücadelede yaşıyor, yaşatılacak.

Sönmeyecek şigaran Sedat OZKARADAG...

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın terör estirdiği bir dönemdi. Askeri faşist diktatörlük, yükselen devrimci muhalefeti bastırabilmek için TC devletinin tüm kurum ve kuruluşlarıyla saldırıya geçtiği, kitlesel gözaltıların, işkencelerin, tutuklama ve katliamların had safhaya çıktığı bir dönemdi.

Cezaevlerinin, askeri kışlaların, spor salonlarının, okullarının vb. Hitler faşizminin toplama kamplarını andırır bir biçimde işkence merkezleri haline getirildiği günlerde Adana Cezaevi, hâlâ büyük bir oranda devrimci tutsakların denetimindeydi. Tutsakların deyimleriyle, her türlü girişim ve saldırılara rağmen "cezaevi darbesi henüz gerçekleştirilememişti."

27 Aralık 1980 günü tutsaklar yine günlük yaşamın akışı içinde havalandırmaya çıkmışlardı. Yapılan bir çağrıyla tutsaklar, normal bir arama yapılacağını sanarak koğuşlarına girdiler. Cezaevi faşist ordu güçlerinin istilasına uğramıştı o gün. TKP/ML-TIKKO tutsaklarının kaldıkları 2. koğuştan yükselen kavgaya ve direniş sessizliği bozdu. "Arka daşlar, Sedat'ı yaraladılar. Sedat ölüyor!" seslerini duyan diğer devrimci tutsaklar, hep bir ağızdan "Kahrolsun faşist cunta. Sedatlar ölmez!" sloganlarını haykırarak dayanışma ve protestolarını dile getirerek direnişe katıldılar.

Sedat Özkaradağ, Urfa-Siverek'te doğmuş yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Ailesi, yoksulluğun ve ağa baskısının zulmü altında daha fazla ezilmek ve çocuklarına daha iyi bir gelecek hazırlayabilmek için Mersin'e göçetmişti. Sedat çok genç olmasına rağmen, sosyal gerçeklikleri kavrayarak sınıf mücadelesine atılmış ve bu mücadele içerisinde tutsak düşmüştü.

Mücadelesinde tereddütsüz ve kararlı; devrimcilerle ilişkilerinde olgun ve örnek tavırlar sergileyen bir dosttu. O, yeni yetişen bir genç olmasına rağmen ağırbaşlı ve tutarlılığıyla tüm devrimcileri etkileyen ve bu anlamda saygınlık kazanan bir militandı. Sedat, pasifizme, yalınlığa ve teslimiyete karşı, kararlı olarak çarpan bir yürekti.

Sedat Özkaradağ, 27 Aralık 1980'de Adana Krimehanesi'deki Eski Cezaevi'nde, merdivenlerin her iki tarafına dizilmiş olan askerlerin dipçik darbeleri arasında dahi kararlılığını, devrime olan inancını, partisine olan bağlılığını yitirmeden, faşist cuntaya olan kinini haykırdığı sloganlarla dile getiriyordu. Sedat, aldığı dipçik darbeleriyle sol şakağından ağır yara almıştı. O'nu hastaneye kaldırırken arkadaşlarına "Bana bir sigara verin. Uzultmeyin. Beni merak etmeyin. Mücadelenizi selamlıyorum." diyerek devrime, partisine ve yoldaşlarına olan bağlılık ve inancını; dile getiriyor gözlerinden kararlılık saçarak "üzülmeyin, bana bir şey olmaz" diyerek de çevresindekilere moral veriyordu.

Seni selamlıyoruz Sedat. Unutmaya çağız.

Katillerini tanıyorlardı: Sosyal Demokra(-si)tlar.

Rosa Luxemburg, 1893'te kurulan Polonya Krallığı Sosyal Demokratları Partisi'nin önderlerindendi.

1918 sonlarında ise, Karl Liebknecht ve Spartaküs grubuyla Alman Komünist Partisi'ni kurdular.

Almanya Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenik çıkmıştı. Savaşın yıkımıyla derin bir ekonomik bunalım vardı. İşsizlik, yoksulluk açlık sınırlı dayanmıştı. Bu durum toplumsal muhalefetin yükselmesine sebep oldu. Karl Marks'ın yakın dostlarından olan Wilhelm'in oğlu olan Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg bu muhalefeti sosya-

Rosa LUXEMBURG

list devrim potasına aktarmaya çalışıyorlardı. Babasının kurduğu Alman Sosyal Demokrat Partisi içindeki faaliyetlerini; sosyal demokrasinin emperyalizm döneminde nitelik değiştirerek halk düşmanı/karşı-devrimci bir nitelik kazanmasından ötürü terketti.

13 Ağustos 1871'de Leipzig'de doğan Karl, Rosa Luxemburg ve diğer radikal sosyalistlerle birleşerek Spartakistler Birliği adlı devrimci grubu kurdular. 1918 Alman Komünist Partisi'ne dönüşürdükleri örgütleriyle haksız savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmek için çalıştılar.

1871'de Polonya'da doğan Rosa Luxemburg gibi savaş karşıtı faaliyetten tutuklanmışlardı. Ancak, Karl ve Rosa Kasım 1918'deki bir aflla serbest kaldılar.

Rosa Luxemburg, Lenin'le aralarında birçok konuda görüş ayrılıkları olmasına rağmen, Sovyet tipi bir sosyalist devrim gerçekleştirme düşüncesiyle yoldaşı olan Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg, 15 Ocak 1919 günü yargılanmadan kurşuna dizilerek katledildiler. Dünya devrimleri tarihine, enternasyonalist devrimciler olarak geçtikleri yerlerini, koruyorlar, koruyacaklar.

Karl LIEBKNECHT

★ UMUT YAYIMCILIK ★

Doğumunun 100. Yılında

BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Yüksek Öğrenim Gençliği alanında

GERÇEKLERİ KAVRAYALIM, DEVRİME HİZMET EDELİM

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Mao ZEDUNG

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Devrimci Kitle Eleştirisi Yazı Grubu

Felsefe Bir Sır Değildir

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKTI!

Grup **MUNZUR**'un ilk kaseti

ÇIKTI!

TÜM BÜROLARIMIZDAN VE KASETÇİLERDEN TEMİN EDEBİLİRSİNİZ

"Yükselen değerler" ve kadın

Her şeyin şimdi moda olan deyimle Mega'laştırılmaya çalışıldığı toplumumuzda düşme de ona paralel olarak Mega'laştı. Ama egemenler yaşanan tüm bu aşağılık ve insanlık dışı olayları "yükselen değerler" olarak göstermekte, toplumu da bu değerlerin peşinden sürüklemeye çalışmaktadır.

Egemenlere göre nedir "yükselen değerler" ?

1) **En başta beleş yaşama anlayışını kanıksatmaktır.** Öyleki, "Ben çalışmadan yaşıyorum, senin de öyle yaşama şansın vardır" diyerek kendi soyguncu yaşamlarını mesrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Beleş kazanan insana "aferin" denilmekte ve akıllı insan gözüyle bakılmaktadır. Emek vermeden kazanma noktasında - ki, ezici çoğunluk için bu asla gerçekleşmemektedir - devlet birdizi alternatif ortaya sunmaktadır. Milli piyango, loto, toto, kazi-kazan, 900'ler, şans oyunları, yarışmalar, ucuz alıp pahalıya satma vb.

Çalışarak yaşamının güzelliğinin ve ekonomik özgürlüğün bilincinde olmayan kadınlarımız da bu "yükselen değerler" in cazibesine kapılmakta, kocasından dayak yeme ya da aile yaşamının iyice bozulması pahasına şans oyunlarına katılmaktadır. Bu illet çalışan kadınlarımızı da etkilemektedir. Bir ay gece-gündüz çalışıp çok az ücret alan kadınlarımız milyonluk yarışmaların etkisinde kalmakta, "ya kazanırsam" deyip yaptığı harcamalarla var olan ekonomik durumunu daha da kötüleştirmektedir. Ki aynı şey emekçi erkekler için de geçerlidir.

2) **Ozenti içerisinde yabancı mal kullanma kompleksi de "yükselen değerler" içindedir.** Öyleki, yabancı markanın en kötü ve en kullanışsız olanını dahi kendi ülkesinin en iyi malına tercih etmektedir. Adını bile telafuz etmekte aciz olduğu yabancı malları kullanmakta, onunla daha "değerli" daha "kültürlü" olduğu duygusuna kapılmaktadır. Halkın bu özentsinin farkında olan açık göz ticaret adamları da, ya ürettikleri mallara yabancı marka koymakta ya da buradan

Zeki ve Metin, "Kazanıp da teşekkür edenine rastlamadık, ama her zaman 'alıyoruz, çıkmıyor' diyenler çok" şeklinde konuşuyorlar

giden mallar dış ülkelerde markalanıp geri dönmektedir.

3) **"Yükselen değerler" in temelinde tüketimi körüklemek yatmaktadır.** Bunun için de dört mevsim moda çılgınlığı yaşanmaktadır. Özellikle küçük-burjuva kadınlarımız bu çılgınlıktan kendilerini kurtaramamaktadırlar. "Ayrarı yok içmeye, faytonla gider sıçmaya" misali yemesinden-içmesinden kültürel ihtiyaçlarından keserek borç-harc içerisinde moda'yı izlerler.

4) **Televizyona endekslenmiş yaşam da "yükselen değerler" arasındadır.** İnsanlar hergün yayınlarında yaşanan olayların farkında değiller ya da siyasal iktidarın uygulamalarının ne olduğunu bilmezler ama hangi dizide hangi aktör oynuyor ya da kim kiminle evlenmiş, kim kimin hakkında ne demiş onları tüm ayrıntılarına kadar bilirler ve bununla da kültürlü olduklarını düşünürler. Hele de ev kadınları Tv.den oldukça etkilenmekte, küçük dünyalarında tek "sosyal faaliyet"leri bu olmaktadır. Tv'nin sunduğu yaşam biçimlerine özenmekte, kendi gerçekliğini görememekte ve aile "düzeninin" iyice bozulmasına katkıda bulunmaktadır. İzleyicileri merakta bırakan, duygu sömürsü yapan diziler,

seks ve şiddet filmleri, çocukları ve kadınları çok daha derinden etkilemektedir. Alternatif bir Tv. yayınının olmayışı da toplumun çoğunluğunu iyice tek yönlülüğe ve düzenin uşaklığına götürmektedir.

5) **Cinselliğin pazarlanması ve çocuklara uygulanan her türlü şiddet de "yükselen değerler" den sayılmaktadır.** Kapitalizmin yozlaştırmasına, ekonomik ve siyasi krizlerinin artmasına paralel olarak genelde cinselliğin, özde de kadın cinselliğinin pazarlanması da artmaktadır. Reklamalarda genelde kadınlar cinsel obje olarak kullanılmaktadır. Tele kızların, genelevlerin yanına artık 900'lü çağrılarda eklendi. Her gece Tv. de birbirinden süh ve tahrik edici kadınlar resmen kendilerini pazarlamaktadırlar.

Toplumdaki cinsel saldırganlıklardan en çok da saldırıya uğrayan küçük kız çocukları etkilenmektedir. Özellikle Uzak Doğu ülkelerinde küçük yaşta kızlar seks pazarına sürülmeğe, yaşlı parabalalarına peşkeş çekilmektedir. Cinselliğe hazır olmayan bedenleri ve saldırganlığı etkileri onların küçücük dünyalarını alt-üst etmekte, bunalmı sürüklemektedir.

Kadını-erkeği yediden yetmişe herkesi kısıp altına almaya çalışan diğer "yükselen değerler" i de şöyle sıralayabiliriz.

★ **"Vatan severlik" adı altında iharacı bir toplum yaratma.** Koruculuk sistemiyle halkı halka kırılmaya çalışan egemenler, başınsızlıklarını "yükselen Değer" olarak gördükleri iharacılığı resmileştirerek kapatmaya çalışıyorlar.

★ **Her devrin iti olmak ya da döneklemek günümüz "yükselen değerleri" arasındadır.** Bu da zamana ayak uydurmak ya da akıllı olmak olarak lanse edilmektedir. Bunun en belirgin örneklerinden biri Cengiz Çandar' dır. Bir zamanların sosyalisti süreç içinde Humeyni hayranlığından Özal hayranlığına terfi ederek en keskin Amerikan şaşakası oldu. Bu adam Türkiye halklarına kan kusturan Özal için şunları söyleyecek duruma geldi. "Sizin gibi bir dehayı tanımamı sağ-

ladığı için Allah'a şükrediyorum. Ülkemize, halkımıza ve özel olarak bana kattıklarınız için size çok çok teşekkür ediyorum."

★ **Değeri kendinden menkul insanların skandallarına da olsa gündemde kalma istemleri de "yükselen değer" olarak görülmektedir.** Hiçbir değer yaratmadan bir köşede bir böcek gibi hiç yaşamamış gibi ölüp gitme paniği, yalnızlık duygusu, adam yerine konulma isteği insanların kendilerini gündemde tutma ihtiyacını doğurmaktadır. Ve bu gündemde kalma da çoğunlukla yaşadıkları birdizi olumsuzluklar yüzünden olmaktadır.

★ **Bunalımın bir başka yansıması da kendini Heavi Metalcilikte göstermektedir.** Özellikle gençliği bir ahtapot gibi saran bu bunalım, egemenlerin gençlik için savundukları "yükselen değer" dir.

★ **Basın ve arkasındaki tekelin kapışması da egemenlerin "yükselen değerleri"nin bir yansımasıdır.** Dün can-ciger !! görünen insanlar çıkarları çeliştiğinde birbirlerinin önceden gizli tuttukları açıklarını, kirli çamaşırlarını ortaya serip sahip oldukları medya aracılığıyla birbirlerini yok etmeyi hedefliyorlar. İnsanların midesini bulandıracak ve zamanlarını çalacak düzeyde aşağılık bir durum sergiliyorlar. Ve hepsi de kendilerinin ne kadar dürist ve iyi, karşıdakilerin ise ne kadar kötü ve aşağılık olduğunu vurguluyorlar. İşin gerçeği ise her iki tarafın da lağım çukuru olduğudur.

Basındaki lotarya da günümüzün "yükselen değerleri" arasındadır. Burjuva basını halka gerçekleri açıklama diye bir derdi olmadığı için MGK' nın icazet sınırları içinde haber-yorum ve sansasyonel dedi-kodu, kadın cinselliğinin pazarlanması ve reklamlar dışında, yaratılan okuma özürü toplumumuzda gazete satışlarında var olan düşüşü durdurabilmek için hergün yeni bir şey vermeye çalışıyorlar. Özellikle ansiklopedi savaşı en keskin yaşananları oldu.

★ **Özellikle sosyete dünyasında eroin, kokain vb. kullanmak, toplu seks partileri düzenlemek "yükselen değerler" arasındadır.** Emperyalist ülkelerde yoksul kesimleri de etkisi altına alan bu durum henüz ülkemizde o düzeyde yaygın bir hal almamıştır. Zira emperyalist ülkelerde mücadelenin geriliği nedeniyle toplumsal yozlaşma çok daha derinden yaşanmaktadır.

Milyarlık nişan, düğün ya da çesitli kutlamalar yapmak da "yükselen değer" taşımakta, halkın sırtından kazanılan paralarla gösteriş yapılmaktadır.

★ **Geri bırakılmış olmak, sürekli emperyalistlerin şamarını yemenin ve hiçbir şeyde doğru dürüst başarılı olamamanın kompleksi olarak kendini gösteren spor şövenizmi de "yükselen değerler" arasındadır.** Spor özürü bir toplum olarak yaşadığımız halde, takımların kazandıkları herhangi bir müsabaka toplumu çılgına çevirmekte, gündemi doldurmaktadır. Örneğin, sürekli aşağılanmış bir durumdayken Galatasaray'ın Avrupa' da başarı kazanması tüm toplumsal sorunları unutturabiliyor.

★ **"İnsani Yardım" adı altında her türlü baskı, zulüm, katliam ve ülke işgali de "yükselen değer" olarak gösterilmektedir.** "Umut Operasyonu", "Açlara Yardım"!! adı altında yapılan Somali işgali bunun en yakın ve en somut örneğidir. Keza ırkçılık da bu "yükselen değer" in başka bir yansımasıdır. "Yükselen değerler" özünde aşağılık değerlerin yüksek gösterilmeye çalışılmasından başka bir şey değildir.

Biz yurtsever, devrimci-demokrat ve komünistlere düşen görev ise, proleter sosyalist değer yargularını yaşam biçimi haline getirerek, bu "yükselen değerler" ile kuşatılmışlık zincirini kırmak ve halkı insani değerler ile donatarak emeğin iktidar olması kavgasını vermektir. "Yükselen değerler" ancak devrimler ile yerlebir olur ve sınıfsız toplumda tümden ortadan kalkar.

YDKD yemeğinde dayanışmanın güzelliği

"Sevda gibi coşkun/Kavga gibi dimdik/Dostluk derlerdi/O bizdik." diyen Yeni Demokrat Kadınlar 18 Aralık günü dostlarıyla dayanışma yemeğinde buluştular.

Bireyciliğin, bencilliğin, yozlaşmanın hakim kılınmaya çalışıldığı, ekonomik terörün önemli ölçüde ayakbağı olduğu bir ortamda tüm bu olumsuzluklara meydan okuyarak mücadele etmek, gelişip güçlenmek tüm emekçilerin, devrimci-demokrat ve komünistlerin görevi ve yaşam biçimidir.

Komprador patron ve büyük toprak ağaları devleti bir yandan hergün daha da ağırlaştırarak çıkardığı terör yasalalarıyla DKO'lerinin halkı aydınlatma ve bilinç taşıma faaliyetlerine engel olmaya çalışırken, bir yandan da genelde tüm topluma, özde DKO'lerine uyguladıkları ekonomik yaptırımlarla mücadele alanlarını sınırlandırmaya çalışmaktadırlar. Sömürücülerin bu politikalarını geri tepen silah durumuna getirmek için, bir yandan mücadele içinde olurlar bir yandan da ekonomik tikanıklığı aşmak için olağanüstü dayanışma içinde olmak gerekir.

İşte bu anlayıştan yola çıkan Yeni Demokrat Kadınlar tüm yemekleri kendi çabalarıyla hazırlayarak dostlarına güzel ve coşkulu bir gün yaşattılar.

Dayanışmanın önemini vurgulayan açış konuşması sonrası sahneye gelen Tohumu Türkü, devrim şehitleri anısına saygı duruşundan sonra programına başladı. Ve izleyicilere güzel bir dinletti sundu. Bu coşku Tunceliler Halkoyunları ekibinin gösterisiyle daha da çoğaldı. Munzurun esintisiyle gerillanın harladığı kurtuluş ateşinin yüreklerde bir kez daha yankılanmasına neden olan halkoyunları ekibi bir de çağrı yaptı; Her pazar saat 10-11 arası, Beyazıt'ta Rüya düğün salonunda çalışma yaptıklarını ve isteyenlerin kayıtlı yapılabileceğini söylediler.

Gecenin en beğeni toplayan bölümü Yeni Demokratik Kadın Derneği Tiyatro grubunun sunduğu oyundu. Yaşamış bir olaydan esinlenerek hazırlanan oyun ilgiyle izlendi. Oyunun kahramanı olan ana, başından geçenleri bir kez de kendi anlattı. Yıllarını evlatlarının hakkı mücadelesi yolunda geçiren bu ana da oldukça büyük saygı ve sempati topladı.

Çesitli mesajların okunduğu gecede, Emekçi Kadınlar Birliği'nin "Haksız savaşa oğul yollamayın, İdamla-

Devrim şehitleri mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

hayır" kampanyası ile ilgili imza metni sunuldu. Ve bu çağrı izleyicilerden büyük bir ilgi gördü. Ayrıca cezaevlerinde çığa büyüyen sorunlara, haksız sevkilere ve anti-terör yasası'na karşı tutsakların başlattıkları süresiz açlık grevinin başlarıyla sonuçlanması için gösterilecek her çabanın önemli vurgulandı.

10-17 Aralık arası İnsan Hakları Haftası nedeniyle yapılan konuşmada, ülkemizin içinde bulunduğu durum kısaca tahlil edildi ve "Ülkemizde insan hakları değil, devletin hakları vardır" denildi. İnsan Hakları ve insanca yaşamın ancak emekçilerin kendi ayaklarına dayanarak özgür bir toplumda parlayabileceği vurgulandı.

Daha sonra müzik eşliğinde İHD'nin hazırladığı İnsan Hakları Haftası ile ilgili zengin bir slayt gösterimi izleyicilere sunuldu. Ardından Ahmet Aslan, konuk sanatçı olarak yer aldı. Gece, Grup Munzur'un yürekleri harlayan ve kavgaya davet eden türkülerıyla son buldu.

Kalabalık bir kitlenin katılımıyla güzel ve coşkulu geçen gecenin organizasyonunun oldukça sınırlı sayıda arkadaşın omuzlarında kalması bir olumsuzluktu. Yoğun bir çabayla gerekiren bu tür organizasyonlarda herkesin, dayanışmanın ruhuna uygun hareket ederek sorumluluk hissiyle ve işbirliği içinde tüm insanın bir görev ve sorumluluğu olduğunu vurgulandı.

EKB Maraş Katliamını kınadı

İstanbul/Özgür Gelecek- Genç Ekin Sanat Merkezi'nde forum düzenleyen EKB programına şiir, dinleti ve dia gösterimi ile devam etti.

Maraş katliamının neden ve sonuçları irdelenen forumda, ülkemizdeki ve dünyadaki ulusal soruna da değinildi. Ulusal soruna sınıfsal bakılmadığı koşullarda sağlıklı bir çözüm getirilemeyeceği ve Filistin örneğinin somut bir kanıt olarak ortada durduğu anlatışında birleşildi.

Egemenlerin 80 öncesi ekonomik ve siyasi krizlerine "çözüm" getirmek ve yükselen sınıf mücadelesini bastırmak için sikiyönetim getirmenin ön hazırlığı olarak Maraş vb. katliamlara başvurduğu özellikle MHP'li sivil faşistleri devrimci-demokratların önüne sürerek hedef şaşırttığı anlatış vurgulandı.

Bugünde aynı provokasyon ortamını yaratmaya çalışan devletin seriatçıların yanında, yeniden MHP'lilerin örgütlenmesinin yolunu açtığı, her mahallede "Bizim Öcak" demeklerinin açılmasına katkıda bulunarak eski oyunu tezgahlamaya çalışıldığı söylendi. Bu oyuna dikkat edilmesi ve esas mücadelenin devletin siyasal kararlarına karşı yapılmasının önemli vurgulandı.

Forumda ezen ulus şövenizmine de değinilerek bunun etkisini kırmak için EKB'nin çok yönlü bir mücadele yürütmesi gerektiği söylendi. "Askere oğul yollama" kampanyasına paralel olarak özellikle savaşta yaşamını yitirmiş asker aileleriyle diyalog kurarak oğullarının neden ve ne adına öldüğünün sorgulanması noktasında girişimde bulunmasını önemli bir çaba olduğu vurgulandı.

Somali yeni yıla aç girdi

Ankara/Özgür Gelecek- Bir TV konuşmasında, ABD Başkanı Bill Clinton şöyle diyordu: "Yaklaşık bir milyon Somalili hâlâ tamamiyle yardım erzaklarıyla yaşıyor, ancak en azından açlık bitti. Ve Amerikan liderliğiyle Amerikan birlikleri olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti."

Somali hakkındaki resmi Amerikan hikâyesi, gerici medya sayesinde sürekli olarak tekrarlanageldi. Bu resmi hikâyeye göre, "Amerikan taburları Somali'ye açlığı sona erdirmek için insanî bir görevle gönderildiler. Bu Afrika ülkesine, düzen getirmek ve yiyecek dağıtımını sağlamak için silahlarını kullanmak üzere yerleştiler."

Ancak, bu resmi hikâyeye emperyalist bir operasyona "insani" maske takan, aldatıcı bir kampanyadan başka bir şey değildir. Ta başından beri Somali'deki Amerikan amaçlarının, açlara yardım etmekle hiç ilgisi yoktu. Nedenlerini sıralayalım:

1. Gıda dağıtımını "korumak" için Amerikan silahlarına hiç gerek yoktu: Geçen Aralık'ta binlerce denizci Somali'ye gönderilince, ABD, bu güce gereksinim duyulduğunu çünkü silahlı kabilelerin yağmaları sonucu tüm yardım çabalarının birdenbire durduğunu açıklamıştı.

Ama gerçek durum tamamiyle farklıydı. Amerikan işgalinden önce, Kızılhaç ve diğer örgütler, Somali'deki kıtlıktan etkilenen alanlara gıda dağıtıyorlardı. Gıdanın yağmadan en az kayıpla kurtulabilmesi için çeşitli silahlı kabile gruplarıyla anlaşmaya oturdular. Kıtlık hâlâ ciddiye ve insanlar hâlâ ölüyorlardı. Ancak yüklenen hububatlar pek çok kırsal yardım merkezine ulaşıyordu. Somali'deki yardım durumunu konusunda dünyaca tanınmış bir uzman olan Rakiya Omar, Amerikan denizcilerinin Aralık'taki gelişlerine kadar, açlıktan ölüm oranının yazın kuraklık derecesiyle karşılaştırıldığında esaslı bir şekilde azaldığına dikkat çekiyordu. Başkent Mogadishu gibi yerlerde

Yoksul Somali halkına modern "yardım"

yeterince ucuz yiyecek vardı ve ABD işgalinden önce Kızılhaç gibi örgütlerin görüşü, bütün Somali'de durumun iyileştiği yolundaydı.

2. Amerikan işgali zaten çoktan devam eden yardım çalışmalarını ciddi bir şekilde bozdu: ABD işgalinden sonra, gıda operasyonlarının Amerikan "güvenlik bölgeleri" dışında yapılması gerçekte olanaksız oldu. Kızılhaç gıda konvoylarını Amerikan koruması olmadan sürdürmeye çalıştılar. Ancak Amerikan güçleri onların koruyucu kabilelerini silahsızlandırdı. Bir Kızılhaç yetkilisi Barde'ra'da vurulduktan sonra örgüt çalışmalarını durdurdu.

Kısaca, ABD askeri gücü, yiyecek kontrolünü kendi elinde merkezileştirmek için kullandı. Amacı, dağıtım halindeki kabileleri güçsüzleştirmek ve tamamiyle ABD'ye bağlı olacak bir Amerikan yanlısı hükümet için zemin hazırlamaktı. Bu süreç içinde, var olan gıda dağıtım ağlarının çoğu bozuldu.

Bir Amerikan ordu sözcüsü, Komutan Fred Peck, "Bu ülkede gıdaya, gücün ölçütü olarak değer kazandıracakız" diyordu. Bu demektir ki yoğun gıda "yardımı", ülke içindeki güç ilişkilerini Amerikan emperyalist amaçlarına hizmet edecek biçimde değiştirmek için kullanıldı.

3. Amerikan gıda "yardımı", Somali halkının durumunu kötüleştirdi: Gıda dağıtımını üstlendikten sonra, ABD Somali'ye hububat yağdırdı. Bu, oradaki hububat fiyatlarının hızla düşmesine neden oldu. Somali dünyanın 4. en fakir ülkesidir ve halkın çoğunluğu çiftçi ya da göçebe çobandır. Hububat yığılması Somali ekonomisini felç etti, besin maddesi üretimini bozdu ve yerel pazar sistemlerini tahrip etti. İnsanlara yardım etmek yerine, insanların yaşamlarını mahvetti.

New York Times'deki bir makale, Amerikan "insancılığının" bir örneğini veriyor: "Bu açlık ülkesinde, Faduma Abdi Arcuh şanssızlık eseri olarak mısır sahibiydi. Fıçılarda ve çuvalarda depoladığı, tavuk yemi olarak ayırdığı mısırı vardı. Bayan Arcuh, Somali İç Savaşı'ndan kurtuldu; geniş toprak parçasında, çiftlik efradıyla birlikte tarlalarına bakmayı bile başardı ve dört ay önce bol miktarda mısır hasadı yaptı. Ancak ürününü pazara götürdüğünde yardım kuruluşlarından gelen gıdanın, talebi azalttığını gördü. Yiyecek fiyatları durmadan düşerken hiçbir tüccar onun mısırını alma ve fiyatların hâlâ düştüğünü görme riskine atılmak istemiyordu."

Amerikan Kongresi, fiyat düşüşüne, hububat vermek yerine satmakla karşılık vermeyi düşünüyorlar. Bu yaklaşım, kapitalist çiftçiler ve zengin tüccarları kalkındıracak, Amerikan yanlısı bir rejim için uygun bir taban oluşturacaktır. Diğer yandan, bu, halkın büyük bir çoğunluğunun durumunu kötüleştiriyor. Diğer Batı sözcüleri, mültecilere, hububat alabilmeleri için, "iş olanakları yaratılması" çağrısı yapıyor. Gerçekte bu, iflas etmiş köylüleri ve güç durumundaki göçebelere sömürmenin bir yolunu "yaratmak" anlamına geliyor.

4. ABD, kıtlıktan birinci derecede sorumludur: 1981'den 1991'e dek, ABD, Somali'de Siad Barre adındaki acımasız diktatörü destekledi. Barre yönetimi, silah ve

yiyecek "yardım"ı olarak yılda bir milyon dolar alıyordu. Silahlarla Siad Barre'nin orduyu donatıldı. Ve yiyecekler, Siad Barre'nin ordusunu doyurup, rüşvet ve kayırma ağını harekete geçirdi. Somali halkı, ABD'nin Sovyet emperyalistleriyle güç oyununda bir piyon olarak kullanılmaya çalışıldı.

Yiyecek "yardımı", emperyalistlerin ve uşaklarının halkı kontrol etmesini ve sömürmesini kolaylaştırmıştır. Milyonlarca Somalili göçerin mesleği olan hayvancılık, erozyona uğratılmıştır. Tarımda yiyecek maddesi üretimi yerine kahve ve çay gibi, egemenler için daha kârlı olan ve piyasa için üretimi yapılan tarımsal üretim desteklenmiştir.

1970 ve 1980'lerde Doğu Afrika'da yardım işçisi olarak çalışan Michael Maren, "Village Voice" (Köyün Sesi) adlı eserinde şöyle diyor: "Gıda yardımının kayıtsızca kullanımı kıtlığa yol açar. Yerel pazar fiyatlarını durgunlaştırır ve çiftçilerin ürün yetiştirmesini zorlaştırır. Piyasa için üretilen kahve, çay ve şeker gibi ürünleri teşvik eder. Ve çiftçi daha çok ihraç ürünleri yetiştirdikçe, fiyatlar düşer. Bu ürünlerin tüketicileri, kendi ürün fazlalarını fakir ülkelere satan Batılardır."

1991'de, Sovyetler Birliği tarafından yönetilen emperyalist imparatorluk çöktüğü için, ABD Somali'den çekildi. ABD'den gönderilen ağır silahları kullanan güçlerin birbirlerine ve halk kitlelerine karşı savaştığı, kanlı bir iç savaş patlak verdi. Bu, yiyecek maddesi yetiştirmede, Somali'nin yabancı yiyecek "yardımına" muhtaç olmasına daha da kötüleşen, ani bir çöküş neden oldu. Sonuç ölümcül bir kıtlıktı.

Şimdi ABD, tekrar gıda "yardımını" Somali halkına ezcek ve Amerikan çıkarlarına hizmet edebilecek yeni bir baskıcı hükümet kurmak amacıyla emperyalist bir silah olarak kullanmaktadır.

NAFTA ve Meksika halkına getirdikleri

Haber Merkezi- Geçtiğimiz aylarda Beyaz Saray'ın öncülüğünü yaptığı Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması; Meksika, Kanada ve ABD arasında imzalandı. Büyük Amerikan tekellerinin çıkarlarının sözcülüğünü yapan kongre üyeleri,

bu anlaşma öncesinde kapitalistler tarafından, milyarlarca dolar dökülerek satın alınmışlardı. Ama bu, işin sadece skandal yönüydü. Daha tehlikeli olan şey, ABD emperyalistlerinin özellikle Meksika'yı seçerek kıtada ulaşmaya çalıştığı po-

zisyondur.

NAFTA NE GETİRİYOR

NAFTA; ABD, Kanada ve Meksika arasındaki "ticari engellerin kaldırılması"ni ve gelecek on yıl

içerisinde "Kuzey Amerika içinde yatırım ve ticaret yapılmasını" öngörüyor. Beyaz Saray, gerçekleri gizleyerek "NAFTA, Amerika'da iş imkanı yaratacaktır. Meksika pazarlarının her yerini istedikleri gibi örgütleyeceklerdir. Bu, Meksika halkının, özellikle de Meksika köylüsünün muazzam zararlar görmesine ve sömürülmesine yolaçacaktır.

Herşeyden önce bu anlaşma, Meksika ekonomisinin her köşesini ABD kapitalistlerine açacaktır. Böylece ABD'li sülükler, Meksika pazarlarının her yerini istedikleri gibi örgütleyeceklerdir. Bu, Meksika halkının, özellikle de Meksika köylüsünün muazzam zararlar görmesine ve sömürülmesine yolaçacaktır.

İkincisi, ABD egemen sınıfları, sömürü imparatorluklarını geliştirecek, kapitalist çıkarlarını ucuz üretim maliyeti ve yüksek kârlarla güvenceye alacaklardır. Bu durum, özellikle kıtadaki halkları yoğun bir biçimde etkileyecektir.

Üçüncüsü, NAFTA, kendi isminin aksine "Serbest Ticaret"le ilgili olmayan bir anlaşmadır. Çünkü, bu anlaşma sayesinde, ABD, bölgedeki ticareti bloklayacaktır. Dünya çapında emperyalist rekabet kızısmaktadır. ABD Japonya'nın ve Avrupa'daki emperyalistlerin Meksika pazarı gibi bir pazara girmesini istememektedir.

MEKSİKA BOZKIRLARI KURUDUR

Meksika; malat, toprak ve para-

kende ticaret, tarım ve madencilik sektörlerine dayanan bir ekonomik yapıya sahiptir. Dünyanın en büyük gümüş üreticisidir. Petrol rezervleri bakımından dünyada 5. sıradadır.

Meksika, 1970'lerde petrol gelirlerine ve dış kredilere bağlı olarak geniş çaplı rantiyeye yatırımlarına girdi. Ancak petrol fiyatlarındaki düşüşle beraber, ABD emperyalistlerinin dayattığı borçları ödeyemedi. Diğer emperyalistlerin de akbalar gibi saldırmasıyla, Meksika borca battı. Meksika işçi sınıfının reel ücretlerinin yarısı, dış borçları ödemek için kesintiye uğratıldı. Meksika kompradorları, devlet teşebbüslerini (Türkiye'de KİT'lerin özdeşi), özel sektöre satarak yabancı bankalara olan borçlarını ödemeğe çalıştılar. En önemlisi de, Meksika hükümeti, küçük köylüyü ve toprağını az da olsa koruyan yasaları iptal etti.

Tabii bu değişiklikler ABD emperyalistlerine iyi bir "Hoşgeldin" oldu. Sömürge dönemindeki hacienda'lar (büyük çiftlikler) parçalanarak köylüye dağıtılmıştı. Ancak, bunun yerine ejido sistemi getirildi. Bu sisteme göre araziler 4-8 hektarlık alanlara ayrılarak köylüye dağıtıldı. Ancak kıt olanaklara sahip ve sulamasını doğru dürtüst yapamayan köylüler topraklarını kapitalist çiftlik sahiplerine satmak ve onların topraklarında çalışmak zorunda kaldılar. Böylece emek-

Devamı 23. sayfada

Meksika'nın Tenando del Aire yakınlarında, kırsal alanın mısır tarlası süren bir köylü

Rusya Komünist İşçi Partisi Moskova Genel Sekreteri Boris Mihailoviç Gunko, bir süreden beri Türkiye'de, İP ve TSİP ortak davetlisi olarak gelip Ankara, İzmir ve İstanbul gibi büyük kentlerde, sohbet toplantıları yaptı, konferanslara ve düzenlenen gecelere katıldı. Gunko'yu İstanbul'da dinleme fırsatı bulabıldım. Sovyetler Birliği'nin çöküş sürecini ve Rusya Federasyonu'nda Yeltsin diktatörlüğündeki son gelişmeleri anlatıyordu.

Belli ki, çok doluydu. Derdi dağları aşmıştı. Bu yüzden susmadan konuşmak ve konuşmak istiyordu. Sözgelimi Yeltsin'in parlamentoyu basarken, oraya kurşun sıkacak subay ve asker bulamaması, sonradan Meclis binasına atılacak her yoğun patlayıcı mermi karşılığında ol- madık miktarlarda dolar rüşvet vermesi, bir ülkede "siyasete hiç karışmıyorum, ben ülkenin ve milletin güvenliğinden, mevcut düzeninin devamından sorumluyum" diyen orduların ne denli siyasetin içinde olduklarını, karar anında nasıl tayin edici olduklarını göstermesi bakımından bir hayli önemli.

Gunko, "sosyalizmde yeni insanın yaratılması" üzerine çalışmaları olan ve alanında teorisyen kabul edilen biri olmasına rağmen, belki de günün gereksinimleri sonucu, Sovyetler Birliği'nde yaşanan deneyimleri özet çarşamalar ve formüle edilmiş teoriler, halinde sunucasına, felaketi yaşayan bir felaketzede'nin düz anlatım biçimini yeğledi. Bize, uzun uzun Moskova alanında yaşananları, Yeltsin'in parlamentoyu nasıl topa tuttuğunu anlatıp durdu. En ince ayrıntılarına kadar dalıverdi. Belki de Gunko, Rusya'da kendilerini sunulmayan kitle ile- tişim araçlarında konuşma olanaklarından yararlanamamanın verdiği eziklikle, derdini her öfne gelene anlatma yolunu seçiyor. Bu da bir şey. Oysa Gunko'dan beklenen, eski Sovyet yeni Birleşik Devletler Topluluğu, özellikle de Rusya Federasyonu deneyimlerini, teorik bir formülasyon halinde Türkiye'deki devrimcilere sunması, bu düzlemde tartışmayı açmasıydı.

Yine de küçümsemek gerek; Gunko, yer yer önemli açılımlarda bulundu. Zaman zaman tek cümle halinde bile olsa, marksist-teorik bilgi birikimini konuşturdu. Kı- mi önemli saptamalar yaptı.

Bununla birlikte, "sosyalist bir ülkede kapitalist geri dönüş" gibi hayati bir konuda, Gunko, Sovyet pratiklerini bakarak, adeta "vülger, basit ve dar deneyci" dersler çıkarabiliyor. Buradaki teorisi, ortamı yaşamış bir felaketzede'ninkinden fazlaca farkı yok. Çocuğu bir masumlukla anlatıyor. "Geriyeye dönüş ve Komünist Parti'de burjuva sınıfı" gibi yaşamsal meselelerde görüşleri açık olmakla birlikte, teorisinde boşluklar bulunuyor. Sözge- limi Lenin ile Stalin'i, "hataları kabul edilip anlaşılabilir sosyalist önderler" olarak sunar (ki önemli ölçüde haklıdır), Kruşçev ile Brejnev için "hataları kabul edil- me liderler" dedikten sonra, "Kruşçev ile Brejnev kötü- lüklerinden değil, vülger (kaba) bir materyalizmi uyguladıklarından, marksizm'den iyi anlamadıklarından, saflıklarından ve düşük düzeyli marksist öğretileri yu- zünden ülkeyi bu hale soktular" gibi bir çarşamada bulunuyor. Gunko'ya göre, "esas suçlu Kruşçev ile Brejnev gibileri değil, onların çevresini saran teknokrat ve bü- rokratlar." Oysa Gunko şunu göremiyor: "Sosyalizm sü- recinde, parti içinde iki çizgi mücadelesi devam eder. Burjuvazi, karargahını komünist parti içinde kurabilir ve kendisini en iyi temsil eden kişiyi seçebilir." Yani ka- pitalizme geri dönüş, kişisel duygular ve bilgisizlikle açıklanamaz. Sanırım Rus komünisti arkadaş, sosyalist sistemde özellikle komünist parti içindeki sınıf mücade- lesini bütün boyutlarıyla kavrayabilmiş değil. Yoksa, Kruşçev ve Brejnev'i çıkaran sınıfsal toprağı bildirdi.

Öte yandan Gunko, Kruşçev ve Brejnev döneminde ka- pitalizme geri dönüş sürecini anlatırken, çoğu zaman, toplumsal ve ekonomik hayatın maddi verilerine, rakamlarına, günlük yaşamdaki sayısal düşüş ve yükseliş- leri ile benzeri ekonomik göstergelere dikkati çekti. Bun- lar, kuşkusuz önemlidir. Ne var ki, Sovyet teorisyenleri ile yandaşları, uzun süre, sosyalizmi "kalkınma, Batı se- viyesini geçme, rakamları habire yükseltip verileri çoğaltma" olarak algıladılar. Bu, aynı zamanda, Kruş-

Faik Bulut

Rus komünistini dinlerken

çev'in "Gulaş sosyalizmi" olarak bilinen önermesi ya da "sosyalist insan, eğitir ekonomik bakımdan yükselen insan" veya "sosyalist insan, sürekli üreten ekonomik verimli insan" formülasyonunun tersinden alınmış bir önermedir. Yani, Gunko'nun söylediği biçimde, "Sovyet insanının yaş ortalaması, son beş yılda beş yıl aşağı düş- meseydi, geçim masrafları şu kadar kat artmasaydı" da tersi şeyler olsaydı, Sovyet toplumu veya insanı sosya- list mi olurdu? Hayır, aksine, geri kalmış kapitalist bir ülke olmaktan çıkıp, gelişmiş ve hayat düzeyi yüksek bir kapitalist ülke olurdu. Burada tayin edici olan, "so- yalist yeni insan tipinin yaratılıp yaratılmaması"dır. Gerçi haksızlık etmeyelim, Gunko, bu meseleyi çok önemli bulduğunu, "yeni insan yaratmanın, Marksizmin yüksek matematiği olduğunu" söyleyerek teorisini ko- nuşturdu, ama özel bir önermede bulunmadı.

Zaten Gunko, inanmış sosyalist insanın bütün o çocu- su masumluğu ve alçakgönüllülüğü ile, "esas olarak siz- lardan öğrenmeye geldim, "diyerek hemen Mao'nun ta- rihsel önemine değindi. Orada dikkat ettim de, Türki- ye'deki Maoçu devrimciler ya da bu teoriyi uzaktan ya- kından bilenler açısından, Gunko'nun söyledikleri, çok basit şeyler görünüyor. Onun içinden çıkamadığı for- mülasyonlar, bu devrimciler için kolay bir alfabe gibiy- di.

Burada da dikkatimi çeken önemli gelişmeler var. Bir; Gunko, baskının ve parti içi siyasi mücadelenin olmayı- şının, tartışmaların bulunmayışının yarattığı fikrinsel hantallıktan yeni fikir kurtularak, Sovyet toplumu dışın- daki bir dünyaya açılmanın yanı sıra, diğer sosyalist us- taları, sözgelimi Mao'yu keşfediyor. Ama bu keşfetme, Mao gibilerinin "mehdisel" bir algılanışa dönüşmeden; yani mistizme kaymadan yapılmalı.

İki; son dönemlerde Aydınlik çevresinde "hafif dozda" görülmeye başlayan, "her derde deva Mao ilacı" söyle- mi. Daha karikatürize edersek, "baş ağrısına, diş ağrısı- na, mide kanamasına, bilimcum hastalıklar" için sunu- lan Aspirin tableti gibi bir Mao düşüncesi ileri sürülüyor ki; en çok Sovyet sosyalistlerine veya bir zamanlar Sov- yet yandaşı sosyalistlere karşı polemiklerde yahut on- larla tartışmalarda kullanılıyor. Bu da, dünyanın bunca gamı kederi ve sorunun olduğu; üstelik sosyalizmin en yaratıcı tartışmaları ve düşüncelerinin gündeme getir- mesi gereken bir dönemde, tek yanlılığa, düşünce kı- sırlığına, fikir hantallığına, kolaycılığa, basmakalıplığa, kendini tekrarlama ve boş bütürlemeye götürür. Oysa bizzat Mao, "parti kadrolarının kendilerini tekrarla- maları, basmakalıp yazıları okumak ve basmakalıp for- müller önermekle yetinmelerini eleştirir bunları, parti içi canlılığın, çatışmanın, gelişmenin ve yaratıcılığın düşmanı olduğunu sık sık belirtirdi. Burada Mao düşün- cesinin esası, "kendini aşma, yepyeni bir döneme öncü- lük edecek teoriyi bulmak ve enginleri fethetme ru- hu"dur.

Üç; Almanya'da bulunan Özgür Gündem yazarları- nın Engin Erkiner'in 19 Aralık 1993 tarihli "Rusya'da: Kazananı Olmayan Seçim" başlıklı makalede kendini

gösteren yanlış bir kavrayış ya da eğilim. Bakınız ne di- yor: "Mao'yu öğrenmek (veya yeniden okumak) önemli- dir, ama çözüm getirmemektedir. Sosyalist ülkelerde ge- ri dönüş... vs, için Mao'yu savunmak gerekmemektedir. Mao'nun savunduğu karşı seçeneğin geçerli olmadığını ise tarih göstermiştir..."

Engin kardeşimize, "masum ama büyük yanlışlar yaptığını" söyleme hakkına sahip olmalıyız. Doğrudur; "sosyalist toplumdaki sınıfsal ilişkilerin varlığını, geri- ye dönüşlerin mümkün olabileceğini" hem Lenin hem de Stalin belirtme gereği duymuşlardır. Ancak Stalin, belli bir dönem, "bu sınıfsal ilişkilerin yok olduğunu varsay- mış", derken 1940'larda yeniden "sınıfsal çelişki ve ge- riye dönüş" ortamından söz etmiştir. Bu, Stalin gibi bir usta adına, "kararsızlık ve belirsizlik" hanesine yazılan olumsuz bir puan olmalıdır. Diğer yandan Mao, Sovyet ve Çin deneyimini de yaşayıp inceleyerek, "sosyalist bir sistemde iki çizgi mücadelesi ve kapitalist geri dönüş" te- orisini en açık ve en iyi biçimde formüle edip; sosyaliz- min tarihine geçen devrimci bir önder olmuştur. Bunun önemini, 1960'lı ve '70'li yıllardaki tartışmaları ince- leyenler daha iyi bilirler. Bu bir yana, Erkin arkadaşımız, "Mao'nun savunduğu karşı seçeneğin geçerli olmadığını ise tarih göstermiştir" derken, sanırım günümüz Çin de- neyimine bakarak yazmış oluyor! Tersine, bugünkü Çin, kanımca, Mao'nun söylediklerinin tersinden yaşanması- nın en belirgin ve Mao seçeneğinin Çinli revizyonistler tarafından kaldırılıp çöpe atılmasının tipik bir örneğini oluşturun. Sanırım Erkin kardeşimiz, Mao seçeneğini, sadece Çin'deki yönetim sistemi, Büyük Proleter Kültür Devrimi ya da parti içinde burjuva kliği olarak algılayo- ki, bu tümüyle "dar deneyci" yanlış bir çarşamadır. Oysa Maoçuluğun özü esası, "sosyalizmin mi kapitaliz- min mi kazanacağı belli olmayan ve belki de onbin yılı kapsayacak olan iki çizgi mücadelesidir." Bu bir. İkinci olarak, sürekli kültür devrimleri yoluyla yeni insan tipini (sosyalist veya komünist insan) yaratılmasıdır. Ay- rıca gerçekten de, "halkın iktidara doğrudan ortak olma- sı ve böylece en geniş halk demokrasisinin, halk iktida- rının uygulamada gerçekleşmesidir." Bu da üç. Daha da önemli, Mao'nun, "enginleri fethetme ruhuyla, kendi- ni aşma, iktidara döne fethetme" ilkesidir. Son ola- rak, proletarya diktatörlüğünden sınıfsız topluma gide- ren, parti içi tartışmaların çatışmaların sıcak tutularak gelişme düzeyinin yükseltilmesi ilkesidir. Yani ileri dü- zeyde alternatif sosyalist demokrasi Engin arkadaşına, Mao'nun düşüncelerini yeniden okuması, özellikle Sov- yet ve Çin toplumu hakkındaki "sosyalist önermelerini" tekrar incelemesini, devrimcilerarası hukuka dayana- rak, salık veririm.

Öte yandan Engin kardeşimiz şöyle diyor: "Bir halkı, eski psikolojisine hitap ederek kazanmaya çalışmak, ba- sit ama tehlikeli bir politikadır." Buraya kadar kendisi- ne katılıyorum. Ama bundan sonrasında yollarımız ay- rı: "Hayata geçme şansı da yoktur..." Oysa Hitler, bizzat bu yolu deneyerek başa gelmişti ve Engin kardeşimiz, bu olayın gerçekleştiği ülkede yaşayan biri. Bu arada he- men belirtelim ki, Gunko, Vladimir Jirinovski'nin "bur- juva demokrat olduğunu, halkın yurtsever duygularına hitap ederek puan topladığını" belirtiyor ve şunu söylü- yor: "Batı basını ve Türkiye'deki gazeteler, onu faşist olarak damgaladılar, oysa yanlış ve maksatlıdır."

Gunko hakkında bir gözlem daha: Belkide Rusya'da yaşananları nedeniyle, çok içe dönük buldum kendisini. Dış dünyadan fazlaca haberdar olmadıkları yolunda bir izlenim doğdu bende. Ayrıca, Rus işçi sınıfının, şu anda "kâr güdüsüyle kapitalizme ısındırıldığını" belirten" Gunko, "yine de Rusya'nın devrimci dinamiği "işçi sınıfıdır" diyebiliyor.

Son bir not: Peru Komünist Partisi, Maoçuluğun tari- hi önemini vurgularken Onun Marksizm ve Leninizm katkılarını sıralamada, Büyük Proleter Kültür Dev- rimi'ni beşinci sıraya koyuyor. Görüşlerine saygım ola- makla birlikte şerh koyuyorum. Kanımca Kültür Dev- rimi, ilk maddeyi oluşturmalydı.

Amerikalı işçiler öfkeli: "NAFTA'ya hayır! Dev Pompaya Hayır!"

(Başarılı sayfa 22'de) yoğun bir çalışma tarzı gündeme geldi. Meksika, tarım ürünleri bakımından kendine ye-

temediğinden yiyecek maddelerini ithal et-

ti. Başarılı sayfa 22'de) yoğun bir çalışma tarzı gündeme geldi. Meksika, tarım ürünleri bakımından kendine ye-

temediğinden yiyecek maddelerini ithal et-

ti. Başarılı sayfa 22'de) yoğun bir çalışma tarzı gündeme geldi. Meksika, tarım ürünleri bakımından kendine ye-

lamaktadır. Gerici İngiliz ekonomi der- gisi The Economist şunları yazıyor: "Meksika hükümeti şunu iyi biliyor ki, NAFTA ile getirilen uluslararası fiyatlar basit bir değişim an- lamına gelmeyecektir. Örneğin ülkenin 2 milyon 400 bin ta- hıl üreticisi vardır. Bunların da aileleri- nin yarısından fazla- sı kırsal alanlarda yaşamaktadır."

Büyük kapitalist- ler, Meksika köylü- sünden ürünü ucuza alıp, işleyip, peşin paraya ihraç etmek istiyorlar. Böylece iki vurgun birden gerçekleştiriliyor. Ürünler taksitle alı- nıyor ama peşin satı- lıyor. Aradaki süreç- teki Meksika parası- nın düşüşü kapita- listlere yarıyor. Bu da yetmişmiş gi- bi, işlenen ürün yük- sek kârlarla satılı- yor.

Şimdi, NAFTA

sika köylüsü, kendi ürününün pazarda satıl- masını beklerken ithal besin maddelerine de bağımlı kılınmaktadır. Tıpkı Küba veya Peru köylüsü gibi.

ABD'NİN SÖMÜRÜ KÜMESİ

Meksika'daki ortalama imalat ücretleri, ABD'nin aynı alandaki ortalama ücretleriyle karşılaştırıldığında 6. sıraya denk gelmekte- dir. Emperyalistler vahşi yasalarla bu ücret seviyesini koruyarak daha büyük vurgunlar planlıyorlar. Meksika-ABD sınırı boyunca emek-yoğun yiyecek üretimi, giysi üretimi, elektrikli eşya üretimi ve meyve ziraati yap- ılmaktadır. ABD ise Meksika sınırına asker yağarak bu plantasyonlarda çalıştırılan insan- ların sömürü kümesinde tutmaktadır. Sınırdan ABD'ye kaçmak isteyenler vurulmakta, işi bırakanlar ise açlıkla karşı karşıya gelmekte- dirler.

ABD hükümeti ısrarla, "kârlılık ve rekabet edilebilirlik" in yükseldiğini söylüyor. Böy- lece ABD halkının refahının artacağından dem vuruyorlar. Oysa yıllardır bu yalanlarla sömürge/yarı-sömürge ülkelere müdahaleler yapılmaktadır. Her müdahale öncesi, Ameri- kali endüstri işçilerinden yapılan kesintilerin iade edileceği, çalışma yasalarının düzeltilce- ği, aşırı kârların törpüleneceği tekrarlan- maktadır. Oysa verilen sözlerin hiçbir tutul- mamıştır, tutulamaz da... Çünkü verilen bu sözler kapitalizmin doğasına aykırıdır. Şim- di, Amerikalı işçiler, bu anlaşmadan mem- nun olmadıklarını göstermektedirler. Meksika köylüsünün ise, kısa bir süre içerisinde işyan edeceği şimdiden bellidir.

Bir kez daha Yeni Çarlar üzerine

Gerçek çarlar, yüzyıllar boyunca çevrelerindeki ülkeleri egemenlikleri altına almak için savaşan, acımasız Rus kralarıydı. 1917'de, Lenin tarafından yönetilen ilk başarılı proleter devrimle emekçi halk iktidarı kazanınca, çarlar devrildiler. Sovyetler Birliği, 39 yıl boyunca devrimci bir ülke olarak kaldı. Emekçi halk, işbirliği ve ortak mülkiyete dayanan yeni bir sosyalist toplum yaratmıştı. Değişik halk ve milliyetler arasında devrimci bir birlik kurulmuştu.

1956'da, Kruşçev öncülüğündeki devletçi-kapitalist sınıf, sosyalist bir toplumu tekrar Rus kapitalistleri tarafından yönetilen acımasız bir imparatorluğa dönüştürdüler. Bu yüzden Mao Zedung bu sınıfa "Yeni Çarlar" diyordu.

Kruşçev ve onu izleyenlerin döneminde, Sovyet endüstrisi ve tarımı, hâlâ resmi olarak Moskova'daki Merkezî Sovyet Hükümeti'ne aitti. Ancak bu ekonomi gerçekte Sovyet Devleti'ni kontrol eden devletçi-kapitalist burjuvazinin özel mülkiyetiydi. Sovyet Devleti'nin sermayesi, ayrı ve yarı halindeki reformist ve bürokrat klikler arasında bölünmüştü. Maocular 1956 sonrası Sovyetler Birliği'ni; ismi sosyalist, ancak gerçekte kapitalist-empyralist anlamında sosyal-empyralist olarak adlandııyorlardı. Maocular bu sınıfın sahte komünist ve revizyonist olduğunu da ortaya koydular.

1960'lar, 70'ler ve 80'ler boyunca, Sovyet sosyal-empyralistleri, dünya hakimiyeti konusunda Amerikan empyralizmine meydan okumak için, kaynaklarını tüm güçleriyle seferber ettiler. Ancak kumarı kaybettiler. 1980'lerin sonunda, Batılı empyralistlerle askeri inatlaşma ve aşırı ekonomik gerginlik yıllarından sonra, Yeni Çarların devletçi-kapitalist sistemi çöktü. Gittikçe artan bir kriz dönemi sosyal-empyralist sistemi sildi süpürdü. Gorbaçov gibi reformist liderler devrildi ve ülkenin geniş bölgeleri, merkezi hükümetten bağımsızlıklarını ilan ettiler. Rus egemen sınıfları daha önce mağdurca kendilerinin saydıkları ülkeler üzerindeki kontrollerini kaybettiler.

Bütün bunlara rağmen gerçek bir iktidar değişimi olmadı. Yeltsin dahil, yeni ortaya çıkan politik liderlerin neredeyse hepsi eski parti ve hükümetin başlıcaları. Devlet ve ekonomi Sovyetler Birliği'ni 30 yıldan fazla süredir yöneten aynı devletçi-kapitalist sınıfın elindeydi.

1990'dan sonra, Yeltsin'in yükselişle birlikte toplumun yönetilmesinde üç önemli değişiklik oldu.

Birincisi, Sovyetler Birliği'nin egemen sınıfları, ABD'ye, dünya hakimiyeti konusunda meydan okumaktan vazgeçtiler. Kendilerini potansiyel bir düşman, ABD empyralizminin küçük ortağı olarak sundular.

İkincisi, hükümet, çok derin bir bunalımdan, ekonomiyi yeniden yapılandırmak kurtulmaya çalıştı. Ekonomiyi uluslararası yatırımlara ve sömürüye açtı. Yasal mülkiyeti; devletçi-kapitalist sistemden, şirketlerin doğrudan özel mülkiyetinin olduğu daha Batı tarzı bir sisteme kaydirdi.

Üçüncüsü, Sovyet Devleti "komünist" olma iddiasını terkederek açıkça milliyetçilik ve sözümona "serbest pazar" üzerine kurulu bir Batılı empyralist ideolojiyi benimsedi. Bunun bir parçası olarak, Moskova'daki merkezi devlet, Sovyetler Birliği adını değiştirerek Rusya adını aldı. Çarlık Rusyası'nın kırmızı-beyaz-mavi sembolü, yeni resmi bayrak oldu.

YELTSIN DİKTATÖRLÜĞÜ

Moskova'ya ilk karlar düşerken, Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin, Rusya Parlamentosu'nu basmaları ve seçilmiş muhalefeti ezmeleri için silahlı birlikler gönderdi.

21 Eylül'de, Yeltsin, kendini Rus hükümetinin tek gücü ilan etti. Parlamento'ya dağılmasını emretti. Rus Anayasası'nı yürürlükten kaldırdı ve kişisel emirlerinin kanun gücünde olduğunu ilan etti. Parlamento onun yetkilerini elinden alırken, Yeltsin askeri yetkilileri kendi yanına çekmek için çalıştı. 1 Ekim 1993 günü tankları ve

seçkin "anti-terörist" birimleri muhalefeti yakalamak üzere parlamentoya gönderdi. Binlerce Yeltsin yanlısı birlik Moskova'da sıkıyönetim uygularken, 13 gazete ve 10 politik partiyi yasakladı. Kendisine karşı çıkmış olan bazı güçlü yerel yöneticileri görevden aldı. Daha sonra, kendisini anayasayı ihlal etmekle suçlanmış olan Anayasa Mahkemesi Başkanı'na da görevden aldı. Ülkenin 88 bölge ve cumhuriyetinin başkanlarını görevden barındıran Federasyon Konseyi'nin bir toplantısını erteledi. Ve Yeltsin hükümetle beraber, "parlamentoya suç ortaklığından" dolayı Rusya'daki pek çok yerel konseyin dağılmasını ilan etti. Bu açık diktatör hareketlerden sonra, Yeltsin hemen seçimlere gideceğini açıklayarak sözümona "demokratik kimliği" sağlamaya çalıştı. Seçime kimin katılıp kimin katılmayacağına kendisinin karar vereceğini açıkladı. Ve bu 12 Aralık seçimini, seçmenlerle, Yeltsin'in adamları tarafından yazılmakta olan yeni bir Anayasa'yı "onaylama" şansını vereceğini açıkladı.

BATI TARZI DEMOKRASİ VE GERÇEKLER

Rus egemen sınıflarının içindeki değişik klikler; politika, kazanç ve iktidar kavgası yaptılar. Sonunda, konu, seçilmiş görevlilerin oylarıyla ya da Rusya Anayasa Mahkemesi'nin kararlarıyla değil, ordunun silahlarıyla karara bağlandı.

Sözümona "Batı demokrasisi"nin bütün seçilmiş başkanları, başbakanları ve parlamenterlerinin böyle bir iktidar mücadelesinin, böyleli yöntemlerle "çözülmesini" oldukça normal ve anlaşılabilir bulmaları düşündürücüdür.

Yeltsin'in silahlı hareketleri İngiliz, Fransız, Alman, Amerikan, Japon ve diğer empyralist güçlerin başkanları tarafından doğrulandı. Yeltsin, 21 Eylül'deki ilk atağundan önce Bill Clinton'a telefonla danışmıştı. Yeltsin'in Parlamento'ya silahlı saldırısından sonra United Press International'da şöyle yazıyordu: "Alman Başbakanı Helmut Kohl, Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin'i demokratik reformun canlandırıcısı olarak tanımladı ve Batı'nın ona verdiği desteği azaaltmaması gerektiğini söyledi." Clinton da bir dinleyici topluluğuna "Eğer ben benzer bir meydan okumayla karşılaşsaydım, aynı şekilde karşılık verirdim." diyordu.

Birleşmiş Milletler'de konuşan Peru'nun diktatörü Fujimori, Yeltsin'in darbesiyle, 1991'de kendisinin yapmış olduğu darbenin benzerliğine dik kat çekti.

Batılı "politika uzmanları", seçimlerin dikkatle hazırlanması gerektiğini de eklediler-ki, Yeltsin'in politikalarına karşı çıkacak diğer bir "reform karşıtı" parlamento olmasın.

Bunların hepsi gösteriyor ki, Batı tarzı burjuva demokrasisi "halkın yönetimi" değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Bu, kapitalist sınıfın diktatörlüğünün bir çeşidinden başka bir şey değildir. Burjuva demokrasisinde -ABD'de ya da Rusya'da olsun- yönetici sınıf asla "seçmenler karar versin" demez. Canalıcı konular yönetici sınıf içindeki tartışma ve güç kavgalarıyla sonuca bağlanır. Özellikle sert mücadelelerde, yönetici sınıfın en güçlü kesimleri, sistemin ordu ve polisinin örgütlü şiddetine başvururlar.

PARLAMENTER DARBENİN POLİTİĞİ

24 Eylül'den sonra Yeltsin'in muhalifleri ona karşı koydular. Parlamento binasını terketmeyi reddettiler. Onu yargılayan ve kendi liderleri Başkan Yardımcısı Rutsko'y'u yeni başkan yardımcısı seçen önergeleler verdiler.

Yeltsin'in muhalifleri yönetici sınıfındaki (özellikle ordudaki) güçlülerin kendi taraflarını tutacağını ummuşlardı.

Yeltsin'in polisi, parlamentonun dış dünyayla ilişkisini kesmek için harekete geçirdi. Karanlık, soğuk bir Parlamento binasında iki hafta geçirdikten sonra, Rutsko'y'un grubu konuyu zorlamaya karar verdi 2 Ekim Cumartesi günü, destekçilerini, sokaklara polisle çatışmaları için harekete geçirdiler. 3 Ekim pazar günü bu güçler Parlamento çevresindeki polis çemberini kırdılar. Rutsko'y bu güçlere Moskova Belediye Sarayını ve özellikle Moskova'nın batısındaki televizyon tesislerini ele geçirmeleri çağrısında bulundu. Birkaç yüz polis birliği Rutsko'y'un tarafına geçti. Televizyon istasyonu için yapılan çatışmalarda 60 kişi öldü. Ancak ordudan kimse Rutsko'y'a katılmadı. Ertesi gün, Yeltsin'in ordudaki taraftarları Parlamento'ya saldırmış ve Rutsko'y'un kalan güçlerini yakalamıştı.

Batı medyasında Rutsko'y'un çabası "İkinci bir Ekim Devrimi girişimi" olarak adlandırıldı. Bu saçmalaktır. Rutsko'y'un macerasının, 1917'de Lenin tarafından yönetilen Ekim Devrimi'yle hiç ilgisi yoktur.

Lenin'in silahlı ayaklanması, halk kitlelerini, eski devleti devirmek ve yeni, sosyalist bir toplum yaratmak için harekete geçiren gerçek bir devrimci bakıştıydı. Ancak Rutsko'y

devletin içinde "pastadan daha büyük bir dilim" kapmak için savaşan klik güçlerini temsil ediyordu. Rutsko'y'un yandaşları da Yeltsin gibi kapitalist sistemi, hatta Yeltsin'in "serbest piyasa reformlarını" çoğunu destekliyorlardı.

Rutsko'y'un parlamenterleri asla eski devleti yıkmak için kitleleri harekete geçirmeyi denemediler. Rutsko'y'un operasyonu hep, Yeltsin'in de güvendiği orduyu kazanmak üzerine kurulmuştu. 4 Ekim Pzt. günü Parlamento makinelü tüfek ateşine tutulurken, Parlamento Başkanı Hasbulatov şöyle diyordu "Sadece üç saat daha dayanmalıyız, daha sonra bize yardıma birimler gelecek." Son saatlerde, Rutsko'y Rus Hava kuvvetleri'ndeki yoldaşlarına, saldıran tankları durdurmak için savaş uçağı göndermeleri yolunda ümitsiz mesajlar gönderip durdu. Kimse gelmedi. Sonuçta Rutsko'y'un yöneten sınıf içindeki kavgası ordu karar verir vemez kolayca bastırıldı. Güç savası, generaller Rutsko'y'un destek çağrılarını reddedip Parlamento'yu yakmak üzere birlikler gönderdikleri gece karara bağlanmıştı.

SEÇİMLERDE BİR KUKLA: JIRINOVSKI

Empyralistlerin kutsadığı 12 Aralık seçimleri, faşist Vladimir Jirinovski'nin Liberal Demokrat Partisi'nin, ülkenin en büyük partisi konumuna yükselmesiyle sonuçlandı. Tüm Rusya'da oyların yaklaşık 1/4'ünü alan Jirinovski, seçimler öncesi empyralistlere övgüler yağdıran politikalarıyla dikkat çekiyordu. Örneğin 2 Ekim'de Almanya'da, Neonaziler önünde yaptığı konuşmada "Rusya ile Almanya sınırlarının ortak olması gerekir" demişti. Bu, "Arada kalan Polonya'yı paylaşalım"ın farklı kelimelerle ifadesinden başka birşey değildi. Jirinovski, seçimlerden sonra da beyaz ırkın üstünlüğüne, empyralist yayılmanın iyiliğine, kitle kıyımlarının barışçılığına dair çok şey söyledi.

Jirinovski'den seçmeler

- ✓ "Biz hep üç ülkeyi istedik: Afganistan, İran ve Türkiye. Rusya; İslam'ın yayılmasını uluslararası terörizmin yayılmasına karşı, dünyayı koruyabilecek tarihi bir rol oynayacaktır."
- ✓ "Biz, beyaz ırkı koruma düşüncesindeyiz. Çünkü, bugün beyaz ırk dünya çapında azınlık durumundadır. Eğer biz İslami tehlikeye, Asya tehlikesine karşı savaşmazsak, gelecekte bölgesel tehlikeye karşılaşacağız. Sonunda, bölgesel savaşlarla Sarı Tehlike'nin içinde batacağız."
- ✓ "Eğer diğer 300 milyon insan barış içerisinde yaşayacaksa, 100 bin kişiyi öldürülebilir. Bence bu 100 binin öldürülmesi doğrudur."
- ✓ "Amerika'nın Kızıldevrililer, Almanya'nın Yahudiler konusunda olduğu gibi, biz de beyaz azınlığın korunması konusunda net olmalıyız."
- ✓ "Ben hemen diktatörlük ilan edeceğim. Ülkeler, şimdi demokrasiye müsait değil. Ben durumu iki ayda düzelteceğim."
- ✓ "2 milyon Rus, şimdi ülkeyi idare edecek, 150 milyon Rus basitçe itaat edecek!!! Ben böyle bir durumu asla kabullenmem!"

iki Vladimir Jirinovski. Biri 25 yaşında "Kızıl Ordu"da askerken. Diğeri 12 Aralık seçimleri öncesi faşist nutuklar atarken.

Gerici medya, onu Amerikanvari incelemelerle tahlil etti. "Çocukluğu iyi geçmemiş", "Bunalımlı", "Anne-baba sevgisinden yoksun büyümüş", bu yüzden faşist olmuştu. Oysa gerçekler, revizyonizmden faşizme kadar giden güzergaha, Rus büyük burjuvazisinin ihtiyaç duyabileceğini gösteriyor.

Gerici medya, bu sonuçlar üzerine sözde şaşkınlık çığlıkları atmaya başladı. Oysa empyralist efendilerinin istedikleri tam da buydu.

Her devletin siyasi, ekonomik ve askeri ayakları vardır. Yeltsin iktidarının siyasi ve ekonomik ayağı zayıftır. Geriye kalan tek güçlü şey askeri ayaktır. İşte Jirinovski bu ayağın ve ona denk düşen faşist, yayılmacı mantığın ürünü bir kukladır.

Başkan Mao, Rus kuklaları ve efendilerini "Yeni Çarlar" olarak tanımladığında, modern revizyonistler "Lenin'in ülkesi" edebiyatından bolca yararlanmışlardı. Evet ülke Lenin'in ülkesiydi ama iktidar, Lenin'in mirası üzerinde devam ettirilen bir iktidar değildi artık.

Yıllardır, Rus kapitalizmi, Brejnev, Gorbaçov ve şimdi de Yeltsin yönetiminde, yaygın işsizlik ve başını alıp giden yoksullukla derin bir bunalıma doğru gidiyor. Sözümona "reformlar" kitlelerin acısını yalnızca daha da artırdı. Bir burjuva raporuna göre, Rus halkının %40'ı artık temel gıda maddesini alabilecek kadar kazanamıyor. Kalanın %40'ı da yaşayabilecek kadar yiyecek alabilmek için gelirinin %90'ını harcıyorlar. Öte yandan, büyük patronların üst tabakası, inanılmaz bir servet içinde yaşıyorlar.

Daha yaşlı işçiler genellikle kişisel deneyimlerinden bahsediyorlar ve Lenin'in izleyicisi Stalin'den sonraki her şeyin gerici saçmalıklar olduğunu söylüyorlar. Bu da gösteriyor ki, sahte komünistlerin neden olduğu bütün karmaşaya rağmen, hâlâ Sovyetler Birliği'ndeki gerçek komünizm günleri hatırlanmakta, özlenmektedir. Bu da, sosyalizmin geçmiş deneyimleri hakkında, sahte komünistlerin tamamıyla kapitalist sınıfa özgü sistemleri hakkında ve devrimci mücadeleyi nasıl örgütlemek gerektiği hakkında derin incelemeleri bulunan, bugünün emelleri devrimci bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'e halkın sarılması'nın ne derece önemli olduğunu gösteriyor.